AMANDA ROY

Alături la necaz și la durere

ALCRIS

Capitolul 1

Stacy se opri în ușa deschisă a camerei. Nervoasă, își trecu o mână peste părul neted strâns într-un coc pe ceafă. În jur plutea un miros de medicamente, în timp ce ea privea încăperea goală.

În liniștea dimineții, casa era calmă. Stacy percepu vag activitatea discretă din bucătărie a Mariei care pregătea micul dejun. Ochii ei căprui își plimbară privirea, neliniștiți, prin vestibul, apoi se deplasară rapid înspre salon. Rămaseră ațintiți pe scaunul rulant aflat în fața ușilor ce dădeau pe verandă.

Un cap dureros de familiar se sprijinea pe speteaza scaunului. Părul negru, ondulat, strălucea în lumina blândă a răsăritului de soare. Un bărbat așezat pe scaun nu se mișca.

Stacy lăsă să-i scape un oftat amar. Abia se iviseră zorile și Cord privea deja tăcut pe fereastră. Se anunța a fi iar o zi dificilă. În ultima vreme, fuseseră atât de multe de acest fel, încât era greu să și le amintească pe cele bune.

Slavă Domnului că Josh plecase să petreacă vreo câteva zile cu Mary și copiii acesteia, gândi Stacy cu o tristă ușurare. Stările de indispoziție ale lui Cord începeau să devină insuportabile pentru fiul lor, în ciuda eforturilor lui Stacy de a-l proteja. Trebui să recunoască, fără tragere de inimă, că și nervii ei erau încordați, gata să cedeze.

Îngrijorarea îi întunecă și mai mult privirea la vederea acestui bărbat, odinioară atât de mândru și viguros, condamnat la nemișcare. Resimțea durerea și tortura psihică aproape la fel de intens ca și soțul ei. Cel mai rău însă era că ea nu avea cum să-l ajute.

Ca și cum i-ar fi simțit prezența, el strânse una din roți cu mâna lui musculoasă și răsuci scaunul rulant. Imediat, Stacy își confecționă un zâmbet vesel înainte să simtă privirea ascuțită și pătrunzătoare a lui Cord ațintită asupra ei.

– Bună dimineața, dragul meu, murmură ea calm. Te-ai trezit foarte devreme în dimineața asta.

– Da, răspunse el sec.

Văzând-o că vine spre el, înaintă și el cu scaunul. Trăsăturile regulate ale chipului său erau crispate, expresia feței, posomorâtă. Când Stacy se aplecă să-l sărute, Cord întoarse ușor capul și ea atinse cu buzele obrazul slab și aspru, înțepător din cauza bărbii crescute. Necontenita respingere față de orice manifestare de afecțiune o rănea dureros dar se străduia să nu arate.

– Ai uitat să te razi în dimineața asta, îl tachină ea cu drăgălășenie trecând în spatele scaunului ca să-l împingă spre sufragerie.

– N-am uitat. N-am simțit nevoia, atâta tot, mormăi el.

– Dacă vei încerca să săruți o foaie de glaspapir, poate că ai să te răzgândești.

– Nimeni nu te obligă s-o faci, Stacy.

Cord părea atât de rece, de insensibil, încât ea trebui să închidă ochii ca să-și amintească faptul că el o iubea cu adevărat. Doar amărăciunea îl făcea să se poarte așa și ea nu putea să-i reproșeze asta.

– Nimeni nu mă obligă, firește, recunoscu ea vorbind pe un ton totuși hotărât, oricât de artificial ar fi fost. O fac doar din dorința mea...

Îi așeză scaunul rulant în capul mesei pregătite deja pentru micul dejun. După ce dădu drumul mânerelor și se așeză în dreapta soțului ei, Stacy îi simți privirea ascuțită.

– De când pasionata mea soție se mulțumește cu un simplu sărut pe obraz? o ironiză Cord.

Stacy își stăpâni o grimasă de durere și întinse mâna spre carafa de cristal plină cu suc de portocale.

– Deocamdată ajunge și atât, zise ea liniștită. Asta nu va dura o veșnicie.

Cord zâmbi cinic și inima lui Stacy se strânse. Dar sosirea Mariei îi scuti de vreo remarcă nepotrivită.

– Micul dejun va fi gata în câteva minute, îi anunță ea aducând cafeaua.

– Perfect.

Stacy zâmbi și profită de această întrerupere ca să schimbe subiectul în timp ce mexicana cea grasă ieșea din încăpere.

– Curând trebuie să apară Travis, îi zise ea lui Cord. Vrem să verificăm împreună cu tine lista mânjilor pur-sânge. Tu ne vei spune pe care să-i păstrăm pentru reproducere.

– Scutiți-mă de așa ceva, bombăni el, cu buzele strânse. Travis și cu tine ați condus foarte bine ferma anul trecut, fără să aveți nevoie de sfaturile mele sau de ajutorul meu. Nu am nevoie de gesturi mărinimoase care să mă facă să cred că am încă niște responsabilități.

Durerea pe care o simțea în suflet aproape că o făcu pe Stacy să-și piardă stăpânirea de sine. Își strânse buzele și se strădui să respire profund. Era sigură că n-ar fi suportat încă o ceartă.

– Cord, te implor, să n-o luăm de la capăt, îl rugă ea.

Ochii întunecați scânteiară ca niște cărbuni aprinși.

– Ah, nu? Verifică atunci singură lista mânjilor, o ironiză el răutăcios. Ferma „Circle H" este a ta doar. Așa că faci ce vrei!

– A fost ferma ta. A deveni a noastră, dar niciodată n-a fost a mea! strigă tânăra femeie. Travis și cu mine încercăm doar s-o ținem pe linia de plutire până când...

– Până când mă voi restabili eu? o întrerupse el sec, cu un dispreț zdrobitor. Este foarte probabil că eu nu voi fi niciodată mai bine decât sunt acum.

– Nu-i adevărat, șopti ea, sufocată parcă de o mână invizibilă.

– Fii realistă, Stacy! Ar fi fost mai bine dacă Colter nu m-ar fi scos din avionul acela în flăcări.

– Cum poți să spui așa ceva?!

Ea își privi mâinile ce-i tremurau și le crispă pe ceașca de cafea când își aminti durerea atroce din urmă cu un an, când crezuse că soțul ei va muri.

– Te iubesc. Cum poți să crezi că lucrurile ar merge mai bine dacă ai fi murit?

– Privește-mă.

Ea nu-l ascultă imediat, astfel că el îi prinse încheietura mâinii și-i înfipse unghiile în carne până ce ea ridică ochii spre privirea lui de gheață. Citi în ochii lui o provocare arogantă.

– Privește-mă, Stacy, și spune-mi dacă simți pentru mine dragoste... sau milă?

Foarte încet, ea își plimbă privirea pe chipul lui cu

trăsături virile. Un an de convalescență făcuse să pălească pielea bronzată. Fața îi era trasă, dar această slăbire nu făcea decât să-i scoată în evidență frumusețea masculină. Căsătoria nu scăzuse cu nimic atracția fizică pe care Stacy o simțea față de Cord, ba dimpotrivă.

Nu exista nimic care să-ți inspire milă la acest cap frumos, acești umeri largi și brațe musculoase. Dar când își coborî privirea spre picioarele lungi, atât de puternice odinioară, Stacy fu obligată să-și amintească faptul că el era prizonierul unui scaun rulant.

Inima ei se revoltă în fața unei asemenea nedreptăți, ca și cum ar fi privit un nobil sălbatic, arogant și mândru, înlănțuit împotriva voinței sale. Da, asta îi sfâșia inima, pentru că-l iubea.

– Te iubesc, Cord, murmură ea în sfârșit ridicându-și privirea spre chipul lui.

El oftă adânc și-i eliberă mâna, după care își luă paharul cu suc de portocale. Se simțea în el o violență reținută, ca și cum ar fi avut chef să arunce cu paharul în perete, să-l vadă spărgându-se în mii de cioburi.

Stacy își puse o mână pe brațul lui și îl simți crispându-se.

– Cord, tu trebuie să crezi că vei putea merge din nou, îi spuse ea cu convingere. Nu te purta de parcă n-ai mai avea nimic de sperat. După această ultimă operație, picioarele tale și-au recăpătat puțin sensibilitatea. Este vorba doar de un lung proces de vindecare, până când medicii vor putea spune care va fi rezultatul lui.

– Sau limita lui, zise el cu cinism. Iartă-mă dacă mă gândesc numai la ce este mai rău.

Își smulse brațul din mâna soției sale, eliberă frâna scaunului și se îndepărtă de masă.

– Spune-i Mariei că nu-mi este foame.

– Cord! Trebuie să mănânci, protestă Stacy în timp ce el se îndrepta spre salon.

– Nu, nu trebuie să fac nimic, îi replică el fără să se întoarcă.

Stacy schiță o mișcare pentru ca să-l urmeze, dar se răzgândi. Discuția lor amară îi tăiase pofta de mâncare și ei. Scotea prea mult la iveală frustrarea pe care o cunoscuseră amândoi tot anul, de când motorul avionului lui Cord cedase exact după decolare și acesta se zdrobise de sol.

Tatăl lui Stacy murise și el într-un accident de avion, căruia ea îi supraviețuise, tot un avion particular.

Amintirea aceasta îi venise în minte cu o îngrozitoare precizie când luase în grabă avionul spre San Antonio, fără să știe dacă, la sosire, îl va găsi pe Cord încă în viață. Și până să se pronunțe doctorii dacă va trăi. Grija lor imediată era să combată hemoragia internă și să-l mențină în viață.

Operația pentru scăderea presiunii exercitate asupra nervilor motori ai picioarelor era prea delicată și complexă ca să fie încercată atunci când rănitul era încă într-o stare critică și foarte slăbit în urma șocului. Așa că, s-a hotărât să se aștepte ca el să-și recapete puterile înainte de a-l opera. Pe moment, Stacy fusese fericită să-l știe în viață și deci se înclinase în fața părerilor medicilor.

Știa că, dacă ar fi pusă din nou în aceeași situație, ar lua aceeași hotărâre.

Operația se efectuase în sfârșit recent. Reușise, în sensul că el își regăsise o oarecare sensibilitate a picioarelor, dar tot nu putea să meargă.

Aceasta, spuneau doctorii, va depinde de procesul de vindecare a întregului corp, ceea ce cerea timp și speranță. Pentru Cord, această speranță se subțiase foarte mult, se

uzase. Nu se mai putea agăța de ea cu certitudinea că dorințele lui vor fi îndeplinite.

După ce, timp de un an de zile, fusese invalid, nu mai avea răbdare. Sperase de la operație rezultate imediate. Niște picioare inerte fără să fie pe deplin moarte, nu erau o încurajare suficientă. După ce dusese o viață făcând exerciții fizice în mod constant, înfrunta perspectiva unei activități limitate cu o amărăciune crescândă. În suferința lui, se lua de toată lumea și în mod deosebit de Stacy.

Ea se întreba cât timp va mai putea rezista, dacă el continua s-o hărțuiască astfel, încercând să-i distrugă și urma de speranță pe care ea o mai păstra.

Își spunea, de asemenea, cuvântul și tensiunea ultimelor luni. Cu un oftat de resemnare, ea luă cafetiera.

– Stacy?

Era o voce gravă, masculină, neliniștită. Ea bănui că o mai strigase, dar nu-l auzise, pierdută în gândurile ei sumbre. Ridicând privirea, îi zâmbi bărbatului înalt și brunet care stătea în picioare lângă masă. Era un zâmbet fugar, o palidă rămășiță a obișnuitei ei expresii însuflețite și calde.

– Bună dimineața, Travis. Scuză-mă, nu te-am auzit venind, zise ea arătându-i un scaun din fața ei. Îți dau puțină cafea?

– L-am văzut pe Cord afară, pe verandă. Nu mănâncă cu noi?

Travis McCrea se așează, netezindu-și singura șuviță argintie din părul negru.

Atunci intră Maria, aducând farfuriile cu micul dejun pregătit pentru Stacy și Cord, ceea ce îi permise tinerei femei să nu-i răspundă imediat lui Travis. Maria se încruntă când văzu locul liber din capul mesei.

– Unde este domnul Cord?

– Pe verandă. A spus că nu-i este foame, dar dacă îi duci o farfurie, poate că se va lăsa ispitit, îi sugeră Stacy, știind foarte bine că nu se va atinge de mâncare, sau i-o va da lui Cajun, câinele lor ciobănesc german.

Maria încuviință și plecă bombănind.

– N-o să-și recapete niciodată puterile dacă nu mănâncă.

Oftatul lui Stacy atrase privirea întunecată a lui Travis. Remarcă umerii ei puțin încovoiați, cearcănele de sub ochi, ușorul tremur al buzelor.

– Te-a sâcâit deja, atât de devreme? o întrebă el cu blândețe.

– Da, murmură ea cu un zâmbet slab.

Era inutil să mintă sau să se prefacă a nu înțelege ce voia să zică Travis. El îl cunoștea pe Cord de mult mai multă vreme decât ea. Fusese și el de față când îl scoseseră dintre rămășițele avionului.

Pe vremea aceea, Travis era administratorul fermei lui Colter Langston, cel mai bun prieten al lui Cord, care le fusese și martor la cununie. Travis fusese cel ce o întâmpinase pe Stacy la aeroportul din San Antonio și o condusese la spitalul la care îl transportaseră pe Cord.

La câteva zile după accident, el venise să-l vadă pe Cord și, cu ocazia asta, o anunțase pe tânăra femeie că tocmai plecase de la Colter ca să-și încerce norocul în altă parte.

Stacy nu încercase niciodată să afle motivul precis pentru care Travis pleca, după ce lucrase atâția ani la Colter, dar avea oarecari bănuieli.

Știind că soțul ei va avea o convalescență lungă și dificilă, ea îl întrebase pe Travis dacă nu acceptă să ocupe provizoriu postul de administrator la ferma „Circle H“

până ce Cord va putea să reia conducerea. Și, iată că de aproape un an, el se afla încă aici.

– Cu timpul, ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu izbucnirile de furie ale lui Cord, zise Stacy trecându-și o mână obosită peste frunte.

– Nimeni nu se poate obișnui vreodată, zise Travis.

– Nu, fără îndoială...

Maria traversă încăperea cu un platou apetisant destinat lui Cord. Omleta din propria ei farfurie nu-i stimulă deloc pofta de mâncare lui Stacy dar se străduí totuși s-o mănânce. Avea prea multe de făcut în dimineața asta ca să se poată apuca de treabă cu stomacul gol.

Zgomotul făcut de ușa glisantă ce dădea spre verandă și mersul apăsat al Mariei pe dalele de marmură, o făcură pe Stacy să se crispeze. Vocea ei melodioasă cu un ușor accent tărăgănat se auzi până în sufragerie, dar cuvintele nu se distingeau.

Cele ale lui Cord, dimpotrivă, ajunseră până la ei.

– Dumnezeule! I-am spus că nu-mi este foame! strigă el cu furie.

Acestor cuvinte le urmă un zgomot de farfurie spartă cu violență.

– Maria, eu...

Vocea lui Cord părea ușor stânjenită, dar nu-și duse până la capăt scuzele.

În ochii căprui ai lui Stacy sclipiră lacrimi fierbinți. Își întoarse capul ca să se ferească de privirea întunecată a lui Travis și făcu un efort supraomenesc ca să nu plângă.

– Este într-o formă afurisită, în dimineața asta, observă calm Travis. Sper că nu va exploda astfel și în fața mânjilor lui. Aceștia sunt întotdeauna foarte sensibili.

– N-are rost să-ți faci griji, el nu va veni cu noi, zise Stacy printre dinți, cu ochii plecați spre farfurie.

– Ah, nu?

– Nu.

– Ți-a spus de ce?

– Oh, da! A declarat că o participare doar de formă nu-l interesează. Afirmă că-l tratăm cu condescendență, prefăcându-ne doar că-l lăsăm să ia el hotărâri în ce privește ferma.

– Dar el a fost cel care a pus la punct tot programul crescătoriei de cai! I-ai reamintit asta? De unde să știm noi ce anume voia el să dezvolte?

Stacy simțea dureros un nod în gât.

– Cred că nu-i mai pasă... Zice că noi am condus foarte bine ferma fără el și că putem continua, murmură ea, cu privirea încețoșată de lacrimi îndreptată spre bărbatul voinic din fața ei. Este convins că nu va mai reuși să meargă.

– Un bărbat precum Cord nu renunță niciodată, orice-ar spune el. În adâncul sufletului, el continuă să lupte, afirmă Travis.

– Chiar crezi? Adineauri mi-a spus că regretă că a fost scos dintre rămășițele aparatului. Eu înțeleg ce simte, dar...

Își puse palma peste gură ca să-și rețină un suspin.

– ... Nu-l mai interesează nimic, nici măcar ferma.

„Nici măcar eu“, ar fi putut ea să adauge, dar nu o făcu.

– Spune așa pentru că, dimpotrivă, ține foarte mult la fermă.

– Mi-ar plăcea să pot crede! Numai din vina mea a devenit așa. În tot acest an, de fiecare dată când se ivea vreo problemă, nu-ți permiteam să-i spui despre ea decât după ce era rezolvată. Nu voiam ca el să fie îngrijorat. Era

atât de important să se odihnească!... L-am făcut să creadă că totul merge perfect. Dacă te-aș fi ascultat, Travis, Cord nu și-ar mai fi închipuit astăzi că-l tratăm cu condescendență.

– Stacy, nu trebuie să te distrugi imaginându-ți că lucrurile ar fi fost mai ușoare dacă ai fi făcut altfel. Ce-a fost a fost, și de aici va trebui să pornim. Astăzi, de exemplu, avem de examinat o herghelie de mânji pur-sânge, așa că mănâncă-ți repede omleta.

Vorbea pe un ton ursuz, dar zâmbetul îi era cald și înțelegător. Stacy îi zâmbi la rândul ei.

– Vrei să spui că trebuie să-mi revin? Îți spun sincer că nu știu ce m-aș fi făcut anul ăsta dacă n-ai fi fost aici să mă ajuți. Și să mă asculți vorbind...

– Sper că asta te-a mai ușurat. Nu poți ține totul în tine, altfel clachezi până la urmă.

El își goli ceașca de cafea și o puse la loc pe farfurioară.

– Dar tu, Travis? întrebă ea simțindu-se dintr-o dată vinovată că-l înnebunise pe băiatul ăsta cu grijile ei, fără să se gândească vreodată că ar putea avea și el problemele și necazurile lui. Tu nu ai niciodată nevoie de o ureche prietenească?

O licărire de durere trecu prin ochii întunecați și negri. În mintea lui Travis apăru imaginea obsedantă a unei femei tinere cu părul ca mierea și ochii parcă stropiți cu aur... Era Natalie, soția fostului său patron Colter Langston.

– Timpul... murmură Travis cu un oftat, alungându-și din minte imaginea, timpul le vindecă pe toate, în felul lui. Timpul și munca...

Stacy nu mai insistă și-și termină omleta din farfurie.

– Vreau să-i spun o vorbă lui Cord înainte să pornim la drum.

Travis se ridică și-și luă de pe scaunul de alături pălăria mare de cowboy, pătată de sudoare.

– Vin cu tine, dacă asta nu te deranjează. Mă gândesc că aș putea să-l conving să ne însoțească.

Cioburile rămase după ce farfuria și paharul fuseseră sparte, le măturase Maria. Mai era încă o pată maronie pe dalele de marmură. Lichidul vărsat, cafeaua și sucul de portocale, nu se uscase încă.

Cord stătea în scaunul lui, contemplând tăcut munții din depărtare. Când ei ieșiră pe verandă, el nici nu se clinti, dar Stacy știa că era conștient de prezența lor.

– Ne ducem la grajduri, îl anunță ea calm.

– Și ce-i cu asta?

Vocea lui Cord părea să vină de undeva din adâncurile întunecate ale sufletului său, cu o notă sarcastică amestecată cu dispreț.

Stacy nu se simți în stare să-i spună că voia doar să fie sigură că el se simțea bine, că nu avea nevoie de nimic. Cord își arăta limpede disprețul față de orice manifestare de îngrijorare la adresa lui. Ea îi aruncă o privire șovăitoare lui Travis, regretând că simțise nevoia ca el s-o însoțească pe verandă.

Travis, cu devotamentul și perspicacitatea lui obișnuită, rupse tăcerea stânjenitoare.

– Cord, eu sunt un om care mă pricep la vite, la animale în general. Vorbește-mi despre Herefords sau despre Angus sau de Santa Gertrudis, aș putea să discut orice despre acestea, ca oricine. Întreabă-mă despre ce cal i se potrivește unui văcar, ți-aș putea răspunde. Dar creșterea cailor, mânjii pur-sânge și reproducerea acestora, nu sunt specialitatea mea.

O privire sumbră și trufașă se îndreptă spre Travis.

Pomeții înalți făceau ca fața să-i pară și mai slabă, accentuau aroganța nobilă a trăsăturilor tăiate parcă în piatră.

– Ei bine, te sfătuiesc să înveți, trânti Cord cu o indiferență de gheață.

– Cord!

Stacy îi șuieră numele, protestând încruntată împotriva atitudinii lui permanent detașate.

Dar capul cu păr negru se întorsese deja în altă parte, punând astfel capăt acestui subiect de discuție.

– Ia și câinele cu tine, zise Cord, expediindu-i astfel cu răceală.

Răbdarea lui Stacy se evaporă.

– Cajun poate să rămână aici! strigă ea pe un ton tăios. După ce vei fi alungat pe toată lumea din jurul tău, Cord, poate că vei fi bucuros ca prietenul cel mai bun al omului să-ți țină companie!

Profilul indiferent al lui Cord se înclină ușor spre câinele culcat lângă roata din dreapta a scaunului.

– Poate că ai dreptate, Stacy, zise el cu aceeași detașare.

Apoi își întoarse privirea spre ea, și Stacy avu impresia că încasează o palmă.

– Un câine nu rămâne niciodată lângă cineva din milă, adăugă el.

Ea întredeschise buzele ca să-i repete că-l iubește dar neîncrederea pe care Cord o avea în această dragoste profundă o răni îngrozitor.

– Asta a devenit o idee fixă pentru tine? strigă ea furioasă. Niciodată nu mi-ar putea fi milă de tine, Cord. Tu ești mult prea plin de propria-ți milă ca să mai fie loc și pentru a mea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și părăsi veranda cu un pas apăsat. Câteva clipe mai târziu, Travis o ajunse

din urmă pe drumul ce ducea la grajduri. Ea îi aruncă o privire fugară. În ochii ei, furia lăsase locul suferinței.

– N-ar fi trebuit să-i spun asta, murmură Stacy oftând. Dar are darul să mă facă să-mi pierd răbdarea.

– Nu știu dacă ai greșit sau ai avut dreptate, răspunse administratorul cu o grimasă. Dar dacă Cord vrea să lovească, atunci trebuie să știe să și încaseze.

Vorbele lui păreau foarte rezonabile. Stacy înțelese că de prea multă vreme ea întindea și obrazul celălalt. Dar nu simțea nici o ușurare dacă riposta. Știa că va fi profund nefericită atâta timp cât Cord n-o va ierta. El avea nevoie să fie înțeles. Așa că ea trebuia să facă apel la rațiunea lui și nu să-i alimenteze furia.

În fața grajdurilor îi aștepta Hank. Fața lui trudită, tăbăcită de soare, nu îmbătrânise deloc de cinci ani încoace de când îl cunoștea Stacy. Ridică o mână ca s-o salute, cu o licărire de respect în ochii lui vioi.

Într-un țarc ar hergheliei, un armăsar roib necheză ușor spre Stacy, scuturându-și coama aurie și întinzându-și gâtul peste împrejmuire. Cum ea nu se apropia de el, Diablo se întoarse și porni în galop, manifestându-și astfel nemulțumirea.

Capitolul 2

Stacy trase ușa de la verandă. Apusul de soare aurea pereții albi ai casei în stil spaniol, pe care se cățăra o cascadă de flori stacojii. Din pitorești ghivece mexicane, suspendate de sfori, se prăvăleau flori luxuriante.

Câinele, culcat pe jos, mătura cu coada dalele. Se ridică leneș de lângă scaunul lui Cord și veni să-și întâmpine stăpâna, punându-și în palma ei botul umed în semn de salut afectuos.

Cord aruncă o privire peste umăr și-și măsură soția din cap până-n picioare. Nu exista în privirea aceasta nici aprobare nici admirație, nici măcar o urmă de interes. Ar fi putut să fie îmbrăcată și într-un sac de iută, în locul rochiei elegante de interior ale cărei broderii aurii îi scoteau în evidență pielea bronzată și îi aprindea reflexe arămii în păr.

– Credeam că încă lucrezi în bibliotecă, zise el.

Tonul lui lăsa să se înțeleagă că, dacă ar fi știut că Stacy va veni pe verandă, el n-ar fi rămas aici.

– Nu și în astă-seară.

Ea se îndreptă, încordată, spre una din coloanele ce susțineau plafonul verandei. I se păru că-l simte pe Cord privind-o și se întoarse, dar el contempla reflexele scânteietoare ale soarelui auriu pe suprafața apei din piscină.

– Scriptologia se adună dacă nu te ocupi de ea în mod regulat, zise el, după care ridică din umeri. Dar la urma urmei, este treaba ta...

El apucă roțile scaunului, îl răsuci cu îndemânare cu un minim de efort și lui Stacy îi trebuiră câteva secunde până să înțeleagă că el avea de gând să intre în casă și s-o lase singură pe verandă.

– Cord, nu pleca!

Făcu un pas spre el, apoi șovăi.

El se opri și întoarse scaunul un pic, astfel încât s-o poată vedea. Lumina aurie a apusului îi scălda fața și i-o transforma într-o mască de bronz.

El ridică, arogant, o sprânceană.

– De ce?

– Vreau să-ți vorbesc.

Vocea tinerei femei se frânse un pic. De două zile el o evita în permanență și asta o împingea la limita disperării.

– În legătură cu ce?

Expresia indiferentă a lui Cord nu se clinti. Nici măcar nu clipi când îi puse întrebarea.

– Despre ceea ce ți-am spus zilele trecute... că tu îți plângi de milă, bolborosi ea. N-ar fi trebuit să... Îmi pare rău.

Ar fi dorit cumplit de mult să se repeadă spre el, să se așeze la picioarele lui, să-și pună capul pe genunchii lui. Avea nevoie să-i simtă mâna mângâindu-i părul. Dacă el i-ar fi zâmbit, măcar un pic, ea ar fi alergat spre el. Dar masca lui rămase încremenită și mândria o împiedica să facă pasul.

– Ar trebui să înțeleg că te-ai gândit mai bine și că nu crezi că-mi plâng de milă? Sau că regreți că mi-ai spus-o? întrebă el cu un zâmbet ironic.

Ea își ridică bărbia.

– Ca să fiu sinceră, Cord, nu mai știu ce gândești sau ce simți tu. M-ai îndepărtat complet. De fiecare dată când încerc să mă apropii de tine, apare parcă o barieră invizibilă și eu rămân de partea cealaltă. Nu mai știu absolut deloc cum să ajung la tine.

– Eu nu te îndepărtez, îi replică el calm.

– Atunci ce se întâmplă?

Stacy ridică brațele într-un gest de implorare, cerând un pic de înțelegere.

– Poate că încă tu nu te-ai adaptat faptului că acum ești soția unui infirm. Lucrurile nu mai pot fi la fel ca înainte de accident.

– Dar de ce? strigă ea.

– Niciodată nu te poți întoarce înapoi.

De data asta, când Cord întoarse scaunul și-l îndreptă spre casă, Stacy nu-l mai strigă. Inima ei plângea în tăcere după bărbatul care odinioară râdea și-i zâmbea, care o lua în brațe la cea mai mică ocazie.

Undeva, în spatele acestei bariere de amărăciune, acest bărbat exista încă, dar Stacy trebuia mai întâi să găsească cheia acestei bariere, sau, dacă nu, să dărâme zidul dintre ei. Nu se simțea însă în stare s-o facă. Nu avea forța necesară.

În noaptea aceea, dormi prost. Singură în patul ei, se răsuci la nesfârșit, bântuită de amintirile nopților petrecute în brațele lui Cord, rugându-se ca ele să se reîntoarcă.

Teama că soțul ei ar putea să aibă dreptate și că nu va mai putea merge niciodată, creștea neîncetat. Poate că se

va confrunta și cu această încercare, dar refuza totuși să renunțe la orice speranță. Când în sfârșit reuși să se cufunde într-un somn greu, luase hotărârea să nu-l lase pe Cord să-și piardă speranța.

*
* *

A doua zi, spre sfârșitul după-amiezii, era în bibliotecă și punea la punct scriptologia pe care o neglijase în ajun, când auzi pe alee o portieră trântită, apoi alta. În același timp, răsunară niște voci tinere, vesele.

Un zâmbet îi lumină chipul. Lăsând la o parte registrele, alergă în vestibul spre ușa de la intrare. O deschise exact în clipa în care un băiețel brunet cu ochii negri făcea același lucru.

– Mamă! strigă acesta.

Ea întinse mâinile și-l ridică în brațe.

– Josh! Mi-ai lipsit, știi? zise ea sărutând obrăjorii bronzați și strângând copilul la piept.

El se desprinse, ușor iritat. Cu o lună în urmă, îi declarase mamei sale că era de acum prea mare pentru aceste îmbrățișări destinate bebelușilor, dar se vede treaba că obiceiurile mamelor se schimbă greu și Stacy nu făcea excepție. Totuși, văzându-i pe Jeff și Dougal Buchanan la câțiva pași în urma lui Josh, îl lăsă încetișor pe acesta jos pentru a nu-l stânjeni prea mult în fața prietenilor săi.

– Te-ai distrat bine? întrebă ea.

– Și încă cum! răspunse el entuziasmat.

Urmă o avalanșă de detalii, de la plimbarea pe ghidonul bicicletei lui Jeff până la colecția de pietre pe care o strânsese. Când se întrerupse ca să-și mai tragă sufletul, Stacy fu sigură că el abia atinsese subiectul.

– Ia-o încetișor! exclamă ea ridicând o mână ca să stăvilească torentul de cuvinte. Am impresia că ai putea să-mi vorbești toată noaptea. Dar mai întâi, cred că ai face mai bine s-o ajuți pe Maria să-ți ducă lucrurile în casă, nu crezi?

Ochii negri ai lui Josh deveniră rotunzi și nevinovați.

– O să facă Bill asta. El poate să care mult mai multe lucruri decât mine pentru că este mult mai mare.

Stacy nu se îndoi o clipă că ochii mari și negri ai fiului său trebuie să-l fi ajutat să se sustragă, cu farmec, de la multe corvezi... Îl luă de umeri și-l întoarse cu fermitate spre mașina break parcată pe alee.

– Hai, dă-i drumul!

Îl împinse ușor și el se întoarse la mașină târându-și picioarele.

O cută îngustă apăru între sprâncenele lui Stacy, la vederea bărbatului bondoc care tocmai descărca tricicleta lui Josh. Dacă Bill Buchanan era liber la această oră a după-amiezii, însemna că voia să combine o vizită medicală cu una amicală. Un calcul mental rapid îi confirmă lui Stacy că venise timpul pentru un nou examen medical al lui Cord. Inima i se strânse de îngrijorare.

Își îndrepta atenția către tânăra roșcată cu părul ca focul care se apropia de ea, cu micuța valiză a lui Josh în mână.

– Mary! Bun-venit! Se pare că ai supraviețuit fără prea multe zgârieturi unei săptămâni petrecute cu Josh.

– Știi, cu ceilalți doi sălbatici ai mei, unul mai mult sau mai puțin nu mai contează, îi răspunse prietena ei râzând.

– Nu te-a supărat prea tare?

– Nici un pic, o asigură Mary Buchanan.

– Mi-am găsit pietrele! țipă Josh repezindu-se din nou

spre casă, ducând mândru cu el o pungă de hârtie umflată. Unde este tata? Vreau să i le arăt.

– Nu știu. În casă, o să-l găsești tu, îi răspunse Stacy dându-se la o parte din drumul lui Josh care nu avea de gând să încetinească.

Ceilalți doi băieți mai măricei îl urmară, mai încet.

Bill Buchanan se apropie de cele două femei.

– Ce mai faci, Stacy?

– Bine, foarte bine, îi răspunse ea repede, prea repede poate.

El o privi cu un ochi profesional.

– Mi se pare că ai cearcănele și mai adânci, zise el. Șederea lui Josh la noi avea în parte rolul să te lase să te mai odihnești. Nu poți continua s-o ții întruna așa, Stacy.

– Am vrut să mă odihnesc, zise Stacy cu un râs ce suna fals. Dar aveam atâtea lucruri rămase în urmă... Mi s-a părut că pe măsură ce le făceam, aveam tot mai multe de făcut.

– Întotdeauna este așa, zise Mary.

Stacy nu vru să ia în seamă expresia de îngrijorare profesională din privirea lui Bill. Știa că nu suferea doar din cauza surmenajului, dar nu se putea hotărî să mărturisească adevărul. Relația ei cu Cord era din ce în ce mai dificilă... Doar Travis știa asta pentru că îi vedea mai des împreună.

– Dar intrați în casă să beți ceva. Nu știu unde-mi este capul, zise ea repezită, ca să schimbe subiectul. Cu siguranță că Maria are pregătit un ceai rece sau o citronadă în frigider. Sau poate preferați o cafea?

– Ceva răcoritor, cred, răspunse Mary intrând în casă. Și tu, Bill?

– Da, ceva rece ar fi perfect. Unde este Cord? întrebă el aruncând o privire în salon. Cât timp vă ocupați voi de

răcoritoare, cred că eu aș putea să profit ca să-l văd. De fapt, cum îi mai merge, Stacy?

– Tot la fel. Îi aud pe copii. Trebuie să fie cu el pe verandă.

– ... îngropați sub grămada de pietre a lui Josh, sugeră Mary. Băieților le place întotdeauna să adune pietre.

– Ca să nu mai vorbim despre broaște sau șopârle, adăugă Stacy. Duceți-vă amândoi. Eu mă duc să-i spun Mariei că sunteți aici.

– Ai să mă găsești împreună cu copiii, lansă Mary în timp ce Stacy se îndrepta spre bucătărie.

Câteva clipe mai târziu aceasta se întoarse cu un platou cu citronade și fursecuri. Nici Cord nici Bill nu erau pe verandă. Mai trecu puțin timp până ce reușiră să-i adune pe copii la o gustare.

Stacy se lăsă să cadă într-un șezlong alături de fotoliul lui Mary.

– Acum că te văd, mă gândesc că ar fi trebuit să-l mai țin pe Josh vreo săptămână, observă frumoasa roșcată. Bill își face cu adevărat griji pentru tine, să știi.

– Dacă l-ai mai fi ținut pe Josh o săptămână, mi-aș fi făcut griji pentru el, îi răspunse Stacy cu un zâmbet, încercând să ia cu ușurință remarca prietenei sale.

– Nu, serios, cât timp crezi tu că vei mai rezista în ritmul ăsta? Încerci să conduci ferma, casa, să te ocupi de Josh, să fii infirmiera lui Cord și Dumnezeu știe mai ce!

– Sunt ajutată. Dacă nu i-aș avea pe Maria și pe Travis, aș fi clacat de mult. Dar nu-i chiar atât de îngrozitor, doar puțin cam agitat, atâta tot!

– Da, sigur... Ei bine, eu cred că ar trebui să-ți iei o vacanță și să pleci undeva... Chiar și pentru puțin timp.

Un zâmbet dulce-amar pluti pe buzele lui Stacy.

– Cord are nevoie de mine. Dacă ar fi vorba despre Bill, tu l-ai părăsi?... Chiar și câteva zile?

– Nu, îi răspunse Mary, strâmbându-se ușor. Ar trebui să mă ia cineva cu forța de lângă el.

– Cine ar trebui să te ia cu forța?

Bill apăruse împingând scaunul lui Cord din salon spre terasă. Stacy îi aruncă o privire de avertisment prietenei sale, făcând-o să tacă.

– Dacă n-ai auzit prima parte a discuției, n-am să ți-o repet, îi răspunse Mary întorcându-se spre bărbatul impasibil din scaunul cu rotile. Acum că bărbatul meu a terminat să te examineze și să te pipăie, vrei să bei cu noi ceva răcoritor?

– Da, firește.

Cord zâmbi dar Stacy remarcă focul întunecat din privirea lui îngândurată.

– Mă duc să mai aduc, zise ea repede când Cord își întoarse spre ea privirea pătrunzătoare.

– Nu, stai aici, interveni Mary cum Stacy încerca să se ridice din șezlong. Nu este cazul să te formalizezi cu noi. Mă duc eu. Tu rămâi aici și odihnește-te. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie ai.

Stacy se supuse și se așeză la loc în șezlong.

– De acord.

Dar regretă imediat când Cord o întrebă pe un ton ironic:

– Te simți surmenată?

– Cine nu este? replică ea ridicând ușor din umeri fără să răspundă la înțepătură.

– Într-un fel sau altul, cei apropiați suferă în general tot atât de mult ca și pacientul, murmură aproape distrat Bill.

Stacy se crispă. Era oare doar o simplă remarcă, sau Bill surprinsese tonul tăios al lui Cord? Ea își privi discret soțul. Un mușchi i se zbătea pe maxilarul încleștat. Ceva îl

tulburase, îl iritase; ea îl cunoștea destul de bine ca să recunoască semnele.

Lui Cord i se aduse un pahar cu citronadă rece. El îl privi câteva secunde înainte de a-l lua și a-l pune pe o măsuță de fier forjat de lângă el. Cu un gest nervos, dădu la o parte farfuria cu fursecuri și se întoarse spre Bill.

– Cât timp va mai trebui să aștept până când cineva o să-mi mărturisească până la urmă că nu voi mai putea merge niciodată?

Bill își îngustă ochii albaștri cu un aer îngândurat în tăcerea apăsătoare care urmase acestei întrebări lansate ca o provocare.

– Depinde... zise el în sfârșit.

Cord își dădu capul pe spate, cu o mișcare agresivă a bărbiei.

– Depinde de ce?

– De tine. De ceea ce ai tu în cap... îi răspunse calm prietenul lui. Minunile sunt rare. Nu te poți pune pe picioare pocnind din degete. Este nevoie de un efort conjugat al medicului și pacientului... și de ajutorul lui Dumnezeu.

– Ceea ce nu răspunde întrebării mele.

Buzele aspre ale lui Cord fremătară cinic, ca și cum se așteptase la un asemenea răspuns evaziv.

– Din punct de vedere clinic, ai șanse să mergi, dar asta nu se poate întâmpla de pe o zi pe alta.

Lui Cord îi scăpă o exclamație, un fel de râs amestecat cu dispreț.

– Este o ușurare ce-mi spui! Aproape că am crezut pentru o clipă că ai să-mi spui că paralizia mea este psihosomatică.

– Dacă aș fi crezut asta, te-aș fi sfătuit să te adresezi unui psihiatru și nu...

– Firește! îl întrerupse Cord sec încleștându-și degetele pe roțile scaunului până i se albiră. Scuză-mă...

Înainte ca să aibă cineva timp să spună ceva, el intră din nou în casă. În fața acestei manifestări de amărăciune, Stacy se simți scuturată de un frison nestăpânit.

Bill o examină cu o atenție profesională.

– De cât timp durează comportamentul ăsta?

– De când s-a întors ultima oară din spital; și nu face decât să se înrăutățească pe zi ce trece, mărturisi ea.

Cu ochii înecați în lacrimi fierbinți, Stacy privea fix ușa prin care dispăruse Cord.

– Încercarea aceasta ar fi îngrozitoare pentru oricine. Ar fi trebuit să înțeleg că va fi și mai greu pentru un tip activ și independent cum era Cord, murmură sumbru Bill.

– I-ai mai sugerat ceva? întrebă Stacy. Vreo operație?

Nu era sigură că ar mai putea suporta angoasa unei noi intervenții chirurgicale și a convalescențe ulterioare, dar el o liniști în această privință.

– Nu. L-am sfătuit însă să facă psihoterapie. Exercițiile elementare pe care el le face l-au ajutat fără îndoială să ajungă atât de departe cât poate ajunge singur.

– Și care a fost reacția lui?

– Să spunem că este mai puțin decât entuziastă.

– Aș vrea să-l scutur, să-i destup capul! exclamă Mary. În mod sigur, nu invidiez persoana care va trebui să-l pună să lucreze. Poate avea o limbă teribil de ascuțită atunci când vrea să pună pe cineva la punct.

– De aceea am făcut în așa fel ca s-o pot aduce pe Paula, zise Bill cu un zâmbet ușor, confirmând părerea soției sale. Este cea mai bună din câte cunosc.

– Paula? Paula Hanson?

Mary se ridică brusc, scuturându-și părul ca focul, și se întoarse spre Stacy.

– O să-ți placă, ai să vezi.

– Dar, dar lui Cord o să-i placă?

– Mă îndoiesc, răspunse Bill râzând. Dar nu-ți face griji, Paula știe să se apere. Nu numai că fata asta își cunoaște admirabil meseria, dar are și un dar aproape magic de a ști ce tactici să folosească cu fiecare pacient.

– Este măritată? întrebă Stacy, curioasă.

– Doar cu meseria ei, deocamdată. S-a specializat în cazurile dificile, și de aceea țin la ea, îi explică Bill. Mi-a spus o dată că atunci când începe să se familiarizeze cu un caz, înseamnă că este timpul să treacă la altul. Este evident că-și adoră meseria și crede în ea.

– Va locui aici... cu noi?

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, lui Stacy i se părea această idee neplăcută. Bill își încruntă sprâncenele, ca și cum nu s-ar fi așteptat la nici o obiecție în această privință.

– Așa ar fi cel mai comod, dacă asta nu vă deranjează.

– Nu, firește că nu! îl asigură repede tânăra femeie. Mă întrebam doar ce va trebui să fac în acest sens.

– Scuză-mă, am impresia că am făcut o gafă, murmură Bill un pic jenat. Ar fi trebuit să te întreb înainte să-ți spun că Paula va locui aici. Am fost lipsit de tact...

– Sunt gata să fac orice, numai să-l putem ajuta pe Cord, afirmă Stacy.

– Am fost fără îndoială atât de încântat azi-dimineață când mi-a telefonat că va fi liberă în câteva zile, încât nu mi-a trecut prin minte să te sun mai întâi ca să te avertizez, mărturisi el.

– Te rog, Bill, nu mă deranjează deloc. Va fi binevenită

la noi, zise Stacy, neluând în seamă o ușoară undă de îndoială. Sunt sigură că ne vom înțelege foarte bine.

– Nu judeca prea repede, o preveni el. Uneori pare puțin brutală, un pic cam directă. Dar dacă se poate spune că cineva are o inimă de aur, atunci aceasta este Paula. Te va ușura de o bună parte din povara îngrijirilor de care Cord are nevoie.

Stacy zâmbi.

– Da, bineînțeles...

Își dădea foarte bine seama că fusese atinsă de demonul geloziei. Știa totuși că este ridicol și egoist din partea ei să se teamă de o femeie pe care nici măcar nu o cunoștea, numai pentru faptul că ea va îndeplini pentru Cord micile sarcini de care ea se achita în prezent.

Și așa îi era greu să se apropie de el. Sosirea Paulei Hanson o va lipsi pe Stacy și de ocaziile deja destul de rare. Totuși, recunoscând motivele resentimentelor ei, Stacy își aminti de ce urma să vină Paula. Era deci gata să sacrifice acele câteva clipe de intimitate cu Cord dacă asta va putea să-l vindece.

Mary și Bill Buchanan mai întârziaseră mai bine de o oră. Conversația trecu de la situația lui Cord la Josh și la perioada cât stătuse la ei. Cord nu mai reveni. Când Stacy îi conduse pe prietenii ei până la ușă, observă că aceea de la camera soțului ei era închisă.

Tot așa era și când Maria veni să anunțe cina. Stacy știa că dacă va bate la ușă, va auzi același veșnic „nu mi-e foame“. Așa că-l trimise pe Josh. Cord nu putea să-l refuze pe fiul său.

Stratagema reuși și se întâlniră toți trei la masă. Trăncăneala neîntreruptă a copilului nu putea ascunde tăcerea sumbră a tatălui său, dar numai Stacy remarcă asta.

– Am jucat și base-ball, declară Josh, hotărât să povestească tot ce făcuse. Bill spune că eu lovesc destul de bine. O dată, am aruncat mingea de la un capăt la altul al terenului. Este departe, nu-i așa?

– Foarte departe, zise Stacy stăpânindu-și un zâmbet.

– Spune-mi, tată, vrei să joci cu mine base-ball mâine? Am să-ți arăt cum știu eu să lovesc mingea!

Ochii negri scânteietori ai copilului erau ațintiți asupra tatălui său, pândindu-i aprobarea. Dar Cord rămase cu privirea în farfurie. Pălise însă ușor.

– Este greu să joci base-ball dintr-un scaun rulant, Josh, îi răspunse el cu un calm remarcabil.

Stacy interveni repede.

– Am o idee. O să jucăm amândoi, vrei? Tata va putea să ne privească și să vadă cum știi tu să lovești mingea.

– Mda... probabil...

Josh își plimbă furculița prin farfurie câteva clipe, tăcut, cu sprâncenele încruntate, apoi ridică ochii spre Cord.

– Spune-mi, tată, nu te-ai săturat să nu faci nimic decât să privești, tot timpul?

Cord lăsă să-i cadă brusc tacâmul. Din nou, Stacy interveni:

– Firește că da, dar tata nu are de ales. Și acum, taci și mănâncă.

– Nu-mi mai e foame.

Josh ridică din umeri, puse șervetul pe masă și se sprijini de speteaza scaunului balansându-și piciorușele.

– O să mai dureze mult până ce tata se va simți mai bine?

Aruncând o privire spre figura întunecată a soțului ei, Stacy evită să răspundă clar.

– Destul de mult pentru ca tu să ne înnebunești cu

întrebările. Dacă ai terminat, poți să pleci de la masă. Roag-o pe Maria să-ți pregătească un cornet de înghețată ca să-l mănânci pe terasă.

Josh își dădu drumul pe de scaun și se îndreptă fără entuziasm spre bucătărie. Lăsase în încăpere o tensiune apăsătoare. O vreme, Stacy își privi farfuria. În sfârșit ridică ochii spre Cord.

– Nu-i decât un copil. El nu înțelege tot ce se întâmplă, zise ea cu nervozitate, neștiind prea bine cum să liniștească durere pe care cuvintele nevinovate ale fiului lor o provocaseră.

El își aținti asupra ei o privire pătrunzătoare, arogantă, distantă.

– Chiar crezi? Mi se pare că Josh a rezumat foarte bine situația. Mor de plictiseală și m-am săturat să-mi petrec timpul privindu-i pe ceilalți.

Spunând acestea, mototoli șervetul și-l aruncă pe masă.

– Scuză-mă.

– Cord... Psihoterapeuta care urmează să vină... încercă Stacy să mai relaxeze atmosfera înainte ca el să-și împingă scaunul.

Dar el îi tăie orice elan de a-i reda speranța și o întrerupse cu asprime:

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Capitolul 3

Stacy își săltă capul de pe pernă și trase cu urechea. Era sigură că auzise ceva. Așteptă... Oare o strigase Josh? Casa era cufundată în liniște. Aruncă o privire la cadranul luminos al pendulei. Era ora unu noaptea.

Își mușcă buzele, mai lăsă să treacă vreo câteva secunde apoi, cu un oftat, se ridică. Știa că nu va putea adormi din nou până ce nu va fi sigură că Josh este bine.

Cât timp el fusese la familia Buchanan, nici măcar o dată nu se trezise în mijlocul nopții, îngrijorată pentru el. Și acum, în prima seară a întoarcerii lui acasă, iată că deja, instinctiv, îi pândea chemările.

Capotul de mătase roz era pus la capătul patului. Și-l aruncă pe umeri și ieși, desculță. Pe culoarul liniștit și întunecos merse până în dreptul camerei lui Josh și împinse ușa fără zgomot. Văzu imediat că băiatul dormea liniștit sub cuvertura roșie cu albastru. Razele de lună strecurate prin fereastră îi mângâiau părul negru și-i aprindeau în el minunate reflexe argintii.

Când închise ușa, îi ajunse la urechi un geamăt surd. Era poate vântul care mișca vreo ramură pe afară? se întrebă ea. Dar nu era vânt, abia dacă adia o briză ușoară.

Zgomotul se repetă. Venea de undeva de jos, Stacy era sigură acum. Cord? Inima i se strânse de spaimă la gândul că poate căzuse și nu se mai putea ridica.

Picioarele abia atingeau treptele când se repezi pe scara întunecată spre camera pe care o împărțise cu soțul ei înainte de accident. Un geamăt lung și disperat se auzi în spatele ușii când ea o deschise brusc.

O mică veioză lumina trupul întins pe pat. Pe pânza albă a pernei, părul lui părea și mai negru.

Își mișca violent capul dintr-o parte în alta. Un țipăt de durere îi scăpă de pe buze. Ea alergă spre el, apoi rămase nemișcată o clipă, îngrozită să-i vadă fruntea acoperită de broboane de sudoare. Din nou, el își agita capul pe pernă.

Cu nespusă ușurare, Stacy înțelese că nu era nici bolnav și nu avea nici febră. Era doar un coșmar. Își puse o mână pe umărul lui.

– Cord, trezește-te, șopti ea. Totul este în ordine. Nu e decât un vis urât. Hai, trezește-te!

El făcu o grimasă de durere. Își scutură capul ca pentru a alunga imaginea care-l înspăimântase. Stacy îl mai mișcă puțin.

– Cord, trezește-te, repetă ea.

Genele lungi și negre fremătară, Cord deschise ochii și o privi vag. Își scoase o mână de sub cearșaf și degetele lui reținură încheietura mâinii lui Stacy pe umărul lui. Ea îl simți luptându-se să scape din cețurile visului care-l mai ținea încă prizonier al fantasmelor.

– Josh? murmură el. Se simte bine?

– Sigur că da, foarte bine, îl asigură Stacy zâmbind.

Cord ridică un pic capul.

– Ești sigură?

– Absolut. Am trecut să-l văd înainte să cobor. Doarme profund.

Cord se lăsă din nou să cadă pe pernă, cu un oftat prelung.

– Dumnezeule... Am avut un coșmar...

Mâna lui era atât de crispată pe încheietura ei încât aproape că-i oprea circulația. Stacy se sprijini pe pat, pe jumătate așezată pe saltea. Cu cealaltă mână, luă o batistă de pe noptieră și-i șterse fruntea soțului său.

– N-a fost decât un vis...

Cord oftă.

– El era în piscină și nu putea să înoate...

– Hai, lasă, știi doar că Josh înoată ca un pește.

– Da, dar în visul meu, nu putea. Nu știu de ce... Striga la mine să nu mai stau să-l privesc și să-i sar în ajutor. Dar eu nu puteam să mă mișc. Eu...

– Ssst...

Îi puse un deget pe buze și el întoarse capul spre ea. Ochii lui încă exprimau toată spaima care-l chinuise.

– Nu mai spune nimic, uită toate astea... murmură ea.

Cord mai slăbi strânsoarea degetelor dar nu-i dădu drumul mâinii. Îi luă și cealaltă mână și și-o lipi de obraz.

Cu un ultim suspin, părea să-și alunge ultimele rămășițe ale coșmarului. Ca și cum ar fi simțit nevoia să o știe aproape pentru a împiedica revenirea visului urât, o înlănțui ușor și o strânse la piept. Ea își cuibări capul pe umărul lui.

– Era atât de real, șopti el.

– Știu...

Stacy simțea sub tâmpla ei bătăile accelerate ale inimii soțului său. Părul mătăsos de pe pieptul lui îi gâdila obrazul. Își întinse mâna și-i cuprinse umărul gol.

Parfumul lui bărbătesc era accentuat acum de transpirația datorată spaimei coșmarului. Simțurile tinerei femei se îmbătară cu acest parfum. Inima începu să-i bată nebunește simțind răsuflarea lui caldă și mângâietoare în păr. Aproape fără voia ei, mâna îi alunecă ușor, mângâindu-i mușchii netezi ai umărului, gâtul...

O mână frumoasă și puternică alunecă de-a lungul spatelui ei, o trase mai aproape, o lipi de el, degetele îi frământară talia. Stacy se simți cuprinsă de o fericire ametitoare și oftă. Nu mai existau bariere între ei. Pentru o clipă, Cord își lipi buzele de tâmpla ei, apoi își frecă obrazul aspru de părul ei mătăsos.

– Uneori, oftă el, rămân treaz noaptea întreagă, și îmi amintesc de nopțile în care tu te odihneai, caldă și dulce, alături de mine.

Își rătăci mâna în părul des castaniu și răsuci câteva șuvițe pe degete. Cu degetul mare îi mângâia gâtul. Fiori de plăcere îi străbătură trupul lui Stacy și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cord își lipi obrazul de pielea caldă a gâtului ei.

– Îmi amintesc de parfumul îmbătător al părului tău. De felul cum tremurai când te atingeam, de sânii tăi care se întăreau sub palmele mele... Văd și acum strălucirea sidefie a pielii tale când erai culcată goală alături de mine, când așteptai, cu ochii umezi, să se aprindă focul pe care noi îl atâțam.

Stacy tremura acum și același foc se aprinsese în venele sale. Glasul seducător al lui Cord îi trezea mai mult decât niște amintiri. În brațele lui, își dădu capul pe

spate. Pleoapele i se închiseră când Cord i le atinse cu buzele, sărutându-i apoi și pulberea aurie a pistruilor de pe nas.

– Și gura ta... Gustul gurii tale, ca un nectar care îmbată simțurile fără ca vreodată să-ți potolească setea. Sorbeam, sorbeam fără încetare, nu mă mai săturam...

Stacy lăsă să-i scape un geamăt ușor de dorință. Cuvintele acestea o legănau, îi trezeau simțurile în așa măsură încât crezu că nu se va mai trezi niciodată din această beție. Simți gura lui zâmbind lipită de pielea ei.

– Îmi amintesc mai ales „mieunatul“ tău dulce de pisică fericită în brațele mele. În schimb, ceea ce nu-mi amintesc, zise el pe un ton amuzat și ușor ironic, trecându-și mâna prin decolteul capotului, este de faptul că tu erai atât de îmbrăcată când te aflai în pat.

– Asta pentru că nici nu stăteam vreodată destul de mult timp îmbrăcată încât tu să remarci, îi replică ea cu un râs ușor, fericit.

Își pierdu degetele în părul des și negru al lui Cord. Cuprinzându-i apăsat buzele, ea puse capăt rafinatei torturi la care o supunea gura lui. Inima i se topi la căldura acestui sărut pătimaș.

El îi gustă dulceața buzelor înainte de a merge mai departe. Cu îndemânare, îi desfăcu cordonul capotului și-l aruncă pe covor. Breteaua fină a cămășii de noapte alunecă, lăsând umărul gol în voia mângâierilor lui.

Îmbrățișarea lor pătimașă descătușă toate dorințele arzătoare stăvilite de atâta vreme. Căldura mâinilor febrile ale lui Cord o făcea pe Stacy să se simtă mai vie decât oricând în aceste ultime luni.

Zilele, săptămânile, încordarea de a fi împreună și totuși despărțiți, își luară zborul pe aripi de argint, și Stacy

se abandonă toată bucuriei unei clipe ce trecea dincolo de o simplă reacție fizică.

Ținând în palmă un smoc de păr mătăsos, Cord îi dădu capul pe spate pentru ca ea să-și ofere gâtul buzelor lui fierbinți. Când, inexorabil, el se apropie de valea umbroasă dintre sânii ei, Stacy fu străbătută de un fior și se arcui înspre el. Mâinile ei rătăceau nebune pe trupul musculos.

Brusc însă, Cord o respinse cu blândețe, gemând. Încă fremătând după mângâierile lui, ea-l privi cu ochi mari și limpezi.

– Te iubesc, Cord, șopti încet.

Îi auzea respirația accelerată și înțelese că era la fel de tulburat ca și ea. În lumina slabă a veiozei, văzu o cută adâncă brăzdându-i fruntea lată. El închisese ochii, cu pleoapele strânse, ca pentru a și-o alunga din minte.

Cu o tânguire înăbușită, ea se lăsă să cadă peste pieptul puternic și-și strecură un braț pe după umerii lui ca să-l simtă mai aproape. Dar el o respinse cu brutalitate.

– Stacy, nu, o imploră el cu o voce încărcată de durere.

Ea îi mângâie cu vârful degetelor mușchii încordați ai brațului care o ținea îndepărtată. Își lăsă toată greutatea apoi pe acest braț pentru a diminua distanța care-i despărțea.

– Vreau doar să mă ții în brațe, protestă ea într-un murmur. Doar un pic. De atâta vreme n-am mai avut parte de îmbrățișarea și de sărutările tale.

– Și la ce bun o îmbrățișare neterminată? bombăni el. Să nu ne mai torturăm degeaba!

– Te înșeli, dragul meu. Eu pot să mă mulțumesc și doar cu sărutări. Oricum, este mai bine decât să mă lipsesc total de tine, să nu pot să te ating, să nu-ți simt mângâierile.

– Te cunosc mai bine decât îți închipui, șopti Cord. Am petrecut împreună prea multe nopți ca să pot uita pasiunea de care ești în stare. Un sărut, o mângâiere, asta nu ne ajunge, știi bine.

Cuvintele acestea o înghețară.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu îngrijorare, temându-se aproape să audă răspunsul.

– Că eu nu accept firimituri, replică el sec. N-am să încetez să-mi doresc toată prăjitura.

Stacy se eliberă din brațele lui de fier.

– Dar ceea ce vreau eu? Ceea ce-mi doresc?

– Dumnezeule, Stacy, zise el abia auzit printre dinți, cu buzele strânse. Eu nu pot să fiu pentru tine decât o jumătate de bărbat!

Gata să izbucnească în plâns, ea se ridică și se îndepărtă de pat.

– Așadar, nu voi avea nimic de la tine? întrebă ea, acuzator. Și nu va mai trebui să te mai ating sau să te sărut, în ciuda dorinței mele? Așa este?

– Când te lipsești de mâncare mai multă vreme, la un moment dat nici nu-ți mai este foame, îi răspunse Cord.

Ea își simți inima zdrobită.

– Așa crezi tu? Poți, de asemenea, să și mori!

– Nu de tot...

Un mușchi îi tresări pe maxilarul încleștat. Își întoarse capul, scotocind cu privirea colțurile întunecoase ale încăperii. Își frecă apoi, nervos, o coapsă insensibilă.

– Și totuși, am dorit-o. Acum știu ce simte un animal sălbatic prins în capcană și care nu poate scăpa.

– Dar tu nu vei rămâne veșnic prins în capcană! Vei reuși să mergi din nou. De ce nu poți să accepți să crezi asta? De ce?

– Dar tu, tu de ce nu ești în stare să accepți ideea că n-am să mai merg niciodată?

– Și ce dacă? Vrei să ne petrecem restul vieții în acest fel, tu într-o cameră și eu în alta? Fără să ne mai atingem vreodată? Fără să ne mai sărutăm? Fără să ne mai manifestăm vreodată dragostea unul pentru celălalt? strigă ea.

– Vreau ca tu să înțelegi! îi replică el iritat. Dumnezeule, nu-ți dai seama în ce stare sunt?... Nu-ți dai seama de durerea pe care mi-o trezesc amintirile a tot ceea ce am împărtășit împreună? Și tu îmi ceri să te iubesc cu un trup pe jumătate mort? Aș prefera să am coșmaruri fără sfârșit decât să mă mai supui unor asemenea chinuri!

– Nu ești mort pe jumătate! protestă furioasă Stacy.

Lumina slabă a veiozei făcea să scânteieze ici-colo broboane de sudoare pe pieptul lui gol. Întotdeauna, trupul lui fusese suplu și musculos; acum însă părea lipsit de vlagă, slăbit.

Aceasta însă nu dăuna cu nimic frumuseții lui virile. Păstra încă o oarecare vitalitate, o aură de aroganță trufașă, și alte zeci de calități nedefinite care făceau din el un personaj unic și atrăgător.

Pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

– Vei nega cumva că nu mă pot folosi de picioarele mele?

– Nu te poți folosi de ele acum, dar... dar asta nu înseamnă că așa va fi întotdeauna.

– Și nu înseamnă nici că va fi altfel!

– Psihoterapeuta pe care o va trimite Bill... N-ar fi trimis-o dacă n-ar fi crezut că poate să te ajute. Nu vrei deloc să înțelegi asta? îl imploră Stacy într-o izbucnire de furie disperată.

Cord respiră adânc și privirea i se întunecă și mai mult.

– Uneori am impresia că sunt un cobai. Sau un joc de

puzzle prost asamblat ale cărui piese nu se potrivesc și atunci se încearcă a fi forțate.

Disperarea resemnată din tonul lui o emoționă profund pe Stacy. Nu putea să nu se înfioare când percepea durerea crescândă ce făcea ca această voce să fie atât de ternă, atât de slabă.

– Nu trebuie să mai gândești astfel! protestă ea.

– De ce? întrebă el ridicând ironic o sprânceană. De aproape un an, îi ascult pe toți spunând la nesfârșit că am toate șansele să-mi pot folosi din nou picioarele. Ascult, ascult, dar sunt în continuare într-un scaun rulant sau într-un pat. Cuvintele dătătoare de speranță încep să se uzeze.

– Poate că totuși psihoterapia te va ajuta, murmură Stacy slab.

– Iată un alt „poate“, scrâșni el cu un râs amar. Poate psihoterapia. Poate operația. Aceasta va fi încă o fundătură din care voi ieși tot în scaunul cu rotile.

– Dar ce altceva ai de ales?! strigă Stacy. Să nu mai încerci nimic? Nu vrei să mai mergi?

– Nu asta-i problema, mormăi el.

– Scuză-mă, dar nu înțeleg. Unde-i problema?

Stacy se duse să se sprijine cu amândouă mâinile încleștate pe bara de fier forjat de la capătul patului.

Cord o contemplă îndelung, cu o privire încărcată de suferință.

– Am obosit să tot privesc speranța umflându-se ca un balon, și apoi s-o privesc desumflându-se încet fără nici un rezultat. Nu numai speranța mea ci și a ta, și a lui Josh, a tuturor... Am văzut întâmplându-se asta și știu că tu încerci să-mi ascunzi. Dar eu nu sunt orb...

Stacy scutură din cap.

– Nu lua în seamă reacția noastră, a mea și a lui Josh. Iată ce a făcut asta din tine! Ai devenit amar, aspru, dezgustat de viață. Eu nu mă mai pot apropia de tine. Nu vrei să te mai ating sau să te sărut. Te îndepărtezi din ce în ce, te închizi în propriul tău univers. Trebuie să fii teribil de singur acolo. Poate că ai obosit să te lupți, ai obosit să mai încerci și să vezi că dai greș... nu știu...

– N-ai ascultat nici un cuvânt din ce ți-am spus! strigă Cord iritat.

– Ba da! Spui că nu mai ai nici o șansă să mergi din nou. Vrei ca și eu să recunosc asta. Foarte bine. Recunosc. Ești un infirm, Cord. Un infirm, auzi?!

Furia creștea în ea cu fiecare clipă, o furie provocată de încăpățânarea lui Cord de a vedea doar partea negativă a lucrurilor. Simți nevoia să-i facă rău, să-l rănească cu cuvintele ei, așa cum și el o rănise.

– Vei fi întotdeauna un infirm! Dacă în felul acesta ai tu de gând să privești viața, ei bine, așa voi face și eu!

Stacy își simți obrajii umezi și-și dădu seama că plânge. Privirea i se încețoșase în așa măsură încât nu mai distingea decât contururile vagi ale soțului ei. Își stăpâni cu greu un geamăt de durere și-i întoarse brusc spatele.

– Stacy!

Dar ea fugise din această încăpere, scuturată de hohote de plâns. Ajunsă în camera ei, se aruncă de-a latul patului și-și inundă perna cu lacrimi. De aproape un an și le stăpânise, dar acum stavilele cedaseră și torentul de lacrimi i se revărsa pe obraji.

*

* *

A doua zi dimineața, chipul ei mai păstra încă urmele ravagiilor acestui potop. Maria se învârtea îngrijorată în jurul ei, sigură că ochii umflați, nasul roșu și obrajii palizi erau simptomele unei răceli. Stacy o asigură că se simțea foarte bine dar privirea ei era neîncetat atrasă de ușa închisă a camerei stăpânului.

Cord nu apăru la masă și ea mâncă singură doar cu Josh. Când ieși din casă, șovăi o clipă în fața ușii lui. Ar fi vrut să intre și să-și ceară scuze dar nu știa ce să zică. Până la urmă ieși să se apuce de lucru împreună cu Travis.

Erau atâtea de făcut pentru a pregăti vânzarea anuală a cailor de crescătorie, încât Stacy regretă că nu renunțase la această tradiție și să fi amânat evenimentul pe mai târziu.

Era un pachet de nervi, și nu se putea concentra. Își aminti de prima vânzare pe care o organizase pentru Cord. În ziua aceea, când avea loc licitația, el îi spusese, exact când ea se pregătea să plece, îi spusese că o iubește și că voia să se căsătorească cu ea...

Până la urmă, Travis o scuti de o mulțime de corvezi și o sfătui să-și ia o dimineață de odihnă. Stacy nu se putea însă hotărî să se întoarcă acasă. Nu voia să-l înfrunte pe Cord până ce nu s-ar fi liniștit de tot ca să se poată stăpâni. Știa că dacă cineva ar fi privit-o mai insistent, ar fi izbucnit în plâns.

Nici măcar o clipă nu clacase când aflase de accidentul lui Cord, nici în timpul zborului spre el, nici în orele și zilele istovitoare care urmaseră operației. Se bucurase când el își recăpătase cunoștința, râsese chiar. Acum însă își pierduse orice control și i se părea că nu se va mai putea opri vreodată din plâns.

O lacrimă îi căzu de pe pleoape. Și-o șterse cu o mână

tremurândă. Cu un oftat adânc, schimbă direcția dinspre casă și o luă spre grajduri. Hank venea spre ea ieșindu-i în întâmpinare. Nimic nu scăpa privirii lui vioaie.

– Bună ziua, Hank, zise ea cu o veselie forțată. Ai vrea să îmi înșeuezi iapa, te rog? Am chef să fac o mică plimbare ca să mă mai relaxez puțin.

– Cu plăcere, îi răspunse el.

Câteva minute mai târziu, scoase din grajd iapa murgă, cu șaua pusă, gata de plecare. O briză ușoară îi flutură coama mătăsoasă când veni să-și frece botul, afectuos, de Stacy.

Hank ținea frâul, și Stacy sări în șa luând hățurile. Omul mai rămase o clipă în fața calului, ușor încruntat, cu figura lui ridată.

– Stăpânului nu-i place să plecați singură călare, bombăni el.

– Promit să nu merg prea departe, zise Stacy zâmbind, dar glasul i se frânse pe ultimele cuvinte.

Exista o singură persoană pe lume căreia Hank îi zicea Stăpânul, și acesta era Cord. Stacy îndemnă cu călcâiele iapa și trase hățul într-o parte mai înainte ca Hank să-i vadă lacrimile strălucind în ochi. Armăsarul roib din țarc nechează trist privind-o cum se îndepărtează.

Capitolul 4

Primăvara texană este imposibil de ignorat. După ce ieși dintre clădirile fermei, Stacy slăbi frâul calului. Galopa prin prerie unde iepele de reproducție și mânjii lor pășteau liniștiți. Macii, albăstrelele și păpădiile se înclinau la trecerea ei.

Albinele zumzăiau din floare-n floare, fluturii multicolori zburau în toate părțile. Scârțâitul pielii din care era făcută șaua și tropotul regulat al calului o legănară pe Stacy și-i mai liniștiră nervii încordați. Spre vest se înălțau munții, odinioară fortărețe ale populației Mescaleros. Erau învăluiți într-o ceață ușoară.

Deși crescută la oraș, Stacy era totuși o fată de la țară. Pământul îi dădea putere, mai ales acest pământ pe care trăia împreună cu Cord. Era al lui și ea îl iubea. Ar fi putut să călărească ore întregi pe imensul domeniu, fără să se mai sature.

În sfârșit, cu un oftat, își conduse iapa spre grajduri. Mai erau încă o mulțime de treburi de făcut la fermă peste zi.

Așa că se gândi că era mai bine să le facă chiar acum, cât timp ochii îi erau uscați și suferința din inima ei rămăsese undeva în adânc doar ca o strânsoare dureroasă.

Hank o aștepta la bariera dinspre pășune ca să-i deschidă poarta. Stacy bănui că el o pândea de o bună bucată de vreme, deși ea avea impresia că fusese plecată de puțin timp. Grija lui o mișcă.

– Ai văzut, m-am întors vie și nevătămată.

Îi apărură în obraji gropițe, când îl tachină astfel cu afecțiune.

– Se poate spune că nu v-ați grăbit să vă întoarceți, bombăni el apucând frâul iepei ca s-o țină până ce Stacy puse picioarele pe pământ. Tocmai voiam să trimit pe careva să vă caute, când v-am zărit la marginea câmpiei.

– Ești mai rău decât o cloșcă!

– Mda!... Ei bine, pentru că în capul meu s-ar sparge toate oalele dacă Stăpânul ar afla că vi s-a întâmplat ceva...

– Ce-ar putea să mi se întâmple călărind pe Candy Bar?

– Începeam și eu să mă întreb, mormăi Hank.

– Vrei s-o ștergi tu în locul meu? îl întrebă Stacy.

Bătrânul încuviință din cap. Ea porni spre casa înălțată pe un mic deal ce domina totul în jur. Josh se juca în fața intrării. Când o văzu sosind, el sări pe tricicletă și pedală în întâmpinarea ei pe aleea cu pietriș, strigând cât îl ținea gura „vrum-vrum“.

– Unde ai fost, mamă? o întrebă el întorcându-se ca să meargă alături de ea.

– Am fost să fac o mică plimbare călare, zise ea zâmbind ochișorilor negri scânteietori.

Imediat, Josh se încruntă.

– Voiam să merg și eu!

– Altă dată, poate.

– Întotdeauna spui așa. Și ai să uiți, sunt sigur că ai să uiți!

– Dumnezeule, cum aș putea să te uit?

Și în vreme ce urca panta ușoară, Stacy încetini ca să permită piciorușelor lui Josh să pedaleze în dreptul ei.

– Vrei să joci cu mine base-ball? întrebă copilul.

Cu o expresie bucuroasă pe față, își ridică repede capul spre mama sa și în clipa aceea piciorul îi alunecă de pe o pedală. S-ar fi rostogolit până în josul pantei dacă Stacy n-ar fi apucat ghidonul.

– Mi-ai promis, îi reaminti el.

– Nu acum, Josh, acum nu pot. Am de lucru. Mai târziu, bine?

– Îmi promiți?

– Îți jur, îl asigură ea solemn.

Și Josh fu mulțumit.

– Mingile joase le arunc eu cel mai bine, declară el pe un ton plin de importanță.

– Nici nu mă îndoiesc.

Ajunseseră pe mica esplanadă din fața casei.

– Ai să stai afară să te joci până la prânz, zise Stacy. Dar să nu ieși din curte, ai înțeles?

– O.K., mamă.

Esplanada oferea o linie dreaptă perfectă pentru tricicleta lui Josh și micuțul o întinsese deja când îi răspunse.

Pe buzele tinerei femei înflori un zâmbet tandru în timp ce deschidea ușa de la intrare. Întorcându-se s-o închidă, îi mai aruncă o ultimă privire afectuoasă fiului său.

– Era totuși timpul să te întorci! o dojeni o voce aspră din spatele ei.

Ea tresări, deja în defensivă înainte de a înfrunta

privirea pătrunzătoare a lui Cord. Se întoarse încetișor spre el. Nervii ei, abia liniștiți un pic, amenințau să se încordeze din nou în atmosfera încărcată.

Scaunul rulant al lui Cord bloca ușa de intrare din vestibul în salon. Maxilarele încleștate făceau ca fața lui să pară amenințătoare. Sprâncenele îi erau încruntate și ochii negri aveau o strălucire îngrijorătoare. Stăpânindu-se, Stacy închise liniștită ușa și întrebă:

– M-ai căutat?

– Nu, nu te-am căutat! Am ascultat pe toată lumea care-mi tot povestea cât de suferindă pari!

O înfruntă nemilos, privirea lui tăioasă reușind aproape să spargă pojghița de stăpânire de sine pe care ea reușise să și-o încropească. Își strânse buzele, bănuind că Maria era cea care trăncănise, și blestemând-o că nu putuse să tacă.

– Cu siguranță că nu toată lumea spune asta, replică ea evitând privirea ostilă a soțului ei.

– Mai întâi Maria, apoi Travis și în sfârșit Bill, bombăni el.

– Bill? se miră Stacy.

– Bunul doctor a sunat adineaori să te anunțe că această Paula Hanson sosește vineri.

– Și despre mine, ce avea de spus? De unde știa?

Imediat însă îi păru rău că pusese întrebarea. Era într-un fel mărturisirea că azi-dimineață ea nu se simțea prea bine. În ciuda declarațiilor lui amare din noaptea trecută, nu voia ca el să-și facă griji în privința ei. Avea nevoie de toate puterile ca să se consacre propriei lui vindecări.

– Maria i-a răspuns la telefon, îi explică el. Când în sfârșit am luat eu telefonul, Bill era îngrijorat să știe unde te duseseși.

– Am fost să fac o plimbare călare.

Stacy își scutură părul lung auriu, afișând o nonșalanță pe care era departe de a o simți.

– Singură!...

Acuzația fu lansată cu asprime. Ea își ridică ușor bărbia.

– Cine ți-a spus? întrebă, sigură că nu fusese Hank.

– Te-am văzut când ai plecat de la grajduri.

Cu o violență abia stăpânită, el răsuci scaunul și porni spre salon.

– Dumnezeule, Stacy, știi bine că detest să te plimbi singură prin fermă!

– Mi-a amintit acest lucru și Hank, mărturisi ea abia auzit.

– Și dacă iapa ar fi căzut, sau dacă tu ai fi căzut din șa? Vrei să încep să am coșmaruri în care să te visez zăcând fără cunoștință, în cine știe ce colț pierdut al fermei? De aceea faci asta?

Stacy îl urmă în salon, cu mâinile încleștate nervos.

– Nu... Am simțit nevoia să mă îndepărtez o vreme, să fiu singură ca să mă pot gândi.

– Singură... pe un cal? Nu știam că prezența lui Candy Bar îți este indispensabilă ca să te gândești, o ironiză el.

– Nu înțelegi. Trebuia să mă izolez un pic, insistă ea cu disperare.

– Nu, nu înțeleg. Dacă ai fi vrut să fii singură, n-aveai decât să te încui în camera ta. Asta ar fi fost mai puțin periculos decât să pornești în galop cine știe încotro.

– Nu puteam să rămân în casă. Aici parcă totul mă sufoca. Trebuia să mă îndepărtez de...

Se întrerupse brusc și îl privi. El își ridică, ironic, o sprânceană neagră.

– De mine?

Stacy șovăi, apoi recunoscu:

– Da, de tine. Aseară... în noaptea asta...

Voia să spună că regretă cuvintele aspre pe care le spusese, dar nu fu în stare, simțea un nod în gât. El își plecă pe o parte capul brunet și o observa cu atenție.

– Ce vrei să spui despre aseară?

Incapabilă să-i susțină privirea pătrunzătoare, ea îi întoarse spatele. Simțea că își pierde stăpânirea de sine și o durere cumplită îi cuprinse tâmplele.

– Nu mai pot suporta certurile acestea dureroase. Aveam nevoie să scap din această atmosferă...

Un suspin o făcu să se întrerupă ca să-și poată înghiți lacrimile. Nu voia ca soțul ei s-o vadă încă o dată cedând nervos.

– Știam că vom ajunge aici, zise Cord cu un oftat de exasperare. Mă miră doar faptul că ți-a trebuit atât de mult timp.

Stacy se răsuci brusc ca să-l privească. Dezgustul pe care i-l citi pe fața trasă îi tăie răsuflarea. În ochii lui licăreau două flăcări sumbre, transformându-i parcă în două diamante negre, la fel de dure și tăioase.

– Nu face mutra asta uimită, zise el cu dispreț. Bill ți-a pavat deja calea. Nu ai plâns pe umărul lui ieri?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, murmură ea, sincer perplexă.

– Ah, nu? Păi tocmai mi-ai spus că simțeai nevoia să te îndepărtezi.

– Da, dar...

– Asta este și părerea profesională a lui Bill: că ai nevoie de câteva săptămâni de odihnă, departe de mine și de fermă. Se pare că el crede că ești supusă unei prea mari tensiuni. Că nervii tăi încep să cedeze și că ești în pragul depresiei, după părerea lui.

Stacy deschise gura să protesteze, dar în adâncul inimii,

și ea se temea de același lucru ca și Bill. Fără voia ei, tremura violent.

– Nu a fost ușor pentru mine... șopti ea în sfârșit.

– Ieșirea ta nervoasă de aseară avea rolul să mă convingă de acest lucru pentru astăzi, când Bill urma să-mi vorbească? Știai precis că el va telefona? o acuză Cord.

– Nu! strigă ea, rănită și revoltată.

– Și ai făcut în așa fel încât, azi-dimineață, să te poată vedea toată lumea în ce stare jalnică ești!

– Tu ai avut un coșmar! se indignă Stacy. M-ai trezit, și de aceea am intrat în camera ta. Și tu ai început toată această discuție cu mândria ta stupidă, înduioșându-te de soarta ta, insistând ca între noi să nu mai existe nici un contact fizic! Te așteptai ca eu să-mi plec cu umilință capul și să-ți spun „cum vrei dumneata, stăpâne“?

– Nu juca teatru, Stacy! o mustră el cu furie. Ar fi trebuit să înțeleg mai de mult că situația asta n-o să dureze. Ar fi trebuit să bănuiesc de ce te cramponai cu atâta disperare de speranța că voi putea merge din nou într-o zi. Trebuie să-mi scot pălăria în fața ta, a fost o încercare bună!

– Joc teatru? Încercare? Despre ce vorbești?! exclamă ea complet nedumerită. Tot ceea ce ți-am spus este adevărat. Nu i-am cerut lui Bill să-ți spună că am nevoie de câteva săptămâni de odihnă... Când el mi-a sugerat asta, eu am refuzat!

Cord râse cu amărăciune.

– Orice ai face, nu distruge imaginea femeii iubitoare pe care ți-ai creat-o, zise el ironic. Nu mai lipsește decât să încurci astfel lucrurile încât să se creadă că tu ești cea rănită!

– Nu am pretins niciodată că aș fi rănită, în nici un fel, protestă Stacy.

– O fac alții pentru tine.

– De ce ar face-o?

– Din compasiune pentru că ești nevasta unui infirm, a unui bărbat dezgustat de viață și iritabil, îi răspunse Cord.

– Măcar recunoști asta, șopti ea.

– Da, recunosc. De ce refuzi tu însă să recunoști că ceea ce spun eu este adevărat?

– Dar nici nu știu ce spui! strigă ea.

– Până la urmă, te-ai săturat de viața de la fermă, nu-i așa?

Cord o examina cu o privire rece. Stacy simți că se sufocă, parcă-i dăduse cu ceva în cap.

– Ce tot vorbești?

– Înainte de accident, nu era așa de rău, e adevărat? Călătoream mult, mergeam peste tot să cumpărăm cai, să facem vânzări. Cât a fost mic, Josh ți-a mai ocupat și el timpul. Și la început, viața la fermă era ceva nou pentru tine. Și apoi, zise el făcând o grimasă și încleștându-și mâna pe mânerul scaunului, a venit accidentul...

Stacy era atât de șocată de ceea ce insinua el încât nu fu în stare nici să se apere. Îl privea doar, stupefiată. El continuă:

– În acest ultim an, totul s-a schimbat. Te-ai trezit dintr-o dată legată în lanțuri fie de fermă, fie de spital. Viața ta a devenit monotonă, fără mici călătorii în care să te mai distrezi. Te plictisești. Ești tânără și visezi la o viață mai pasionantă. Vrei să vezi, să faci o mulțime de lucruri, să te mai și distrezi din când în când.

– Tatăl meu m-a purtat cu el prin toată lumea, protestă ea amintindu-și de călătoriile făcute împreună cu tatăl său în calitatea acestuia de fotograf independent. Am văzut tot ce se poate vedea.

– Este deci de înțeles că nu poți să te mulțumești cu existența ternă și rutina dintr-o fermă, departe de orice mare centru cosmopolit. Nu vrei să accepți posibilitatea ca eu să rămân impotent până la sfârșitul zilelor mele, pentru că asta ar însemna că plictiseala va dura o veșnicie. Nu vor mai exista călătorii improvizate, nici vacanțe, nici dans, nici distracții. Nimic altceva decât o viață petrecută îngrijind un infirm.

– Nu mă deranjează deloc asta.

– Pentru câtă vreme? În momentul acesta, te simți vinovată dacă mă lași singur. De aceea ai pus la cale acest incident: altcineva să-mi sugereze că tu ai nevoie să pleci ca să te odihnești... În felul acesta, ideea nu vine din partea ta.

– N-am făcut nimic din tot ce spui! negă ea cu înflăcărare, întrebându-se cum putea s-o acuze Cord astfel.

– Ba da, fir-ar să fie! Recunoaște! strigă Cord. Crezi că dacă mă vei abandona câteva săptămâni, lucrurile vor merge mai bine la întoarcere? Asta speri. Dar peste șase luni, vei reîncepe să te plictisești și iar vei vrea să pleci pentru un „scurt“ răgaz. La alte două luni după ce te vei întoarce totul va reîncepe și, până la urmă, nu vei mai vrea să te întorci deloc.

– Nu-i adevărat! Aceasta este casa mea, căminul meu! strigă ea, revoltată de atâta nedreptate. Nu știi ce vorbești!

– Ba știu perfect! tună el cu o voce furioasă. Uiți cum a făcut mama mea! Era obișnuită cu o viață de lux, la fel ca tine. Era răsfățată și alintată. La început, asprimea vieții într-o fermă i-a cucerit latura aventuroasă a personalității, dar s-a plictisit repede și până la urmă s-a întors la așa-zisa ei viață civilizată.

– Eu nu sunt la fel ca mama ta! protestă Stacy cu vehemență, privirea ei aruncând fulgere.

– Ah, nu? Pun pariu că nici măcar nu aveai de gând să-l iei și pe Josh cu tine când plecai în vacanța prescrisă de acest bun doctor Bill. L-ai fi abandonat și pe el așa cum m-a abandonat pe mine mama.

– Nu l-aș abandona niciodată! Și n-am de gând să plec în nici o vacanță! țipă ea.

– De asta poți să fii sigură! răcni Cord. Pentru că eu nu sunt ca tatăl meu! N-am să te las niciodată să pleci. Vei rămâne aici, cu mine!

– Voi rămâne pentru că așa vreau eu, nu pentru că îmi ordoni tu!

El își încleștă mâinile pe mânerele scaunului și mușchii brațelor lui se încordară sub pielea încă bronzată. Îți venea greu să crezi că nu era în stare să meargă, să pornească spre Stacy cu pași mari, la fel ca odinioară.

– Vei rămâne aici și vei fi soția mea, declară el ca și cum n-o auzise ce spusese. Vei respecta jurămintele pe care ni le-am făcut. „La bine și la rău, la suferință și la bucurie"...

– Unul dintre ele era fals, îi replică ea cu voce tremurată și cu furie nestăpânită. Ar fi trebuit să spună „la nenorocire și la suferință"!

Întorcându-i spatele, Stacy vru să fugă din încăpere. Dar un băiețel cu părul negru stătea în ușa verandei. Ochii lui rotunzi și speriați se plimbau de la figura amenințătoare a tatălui său la chipul livid al mamei sale.

Tăcerea apăsătoare nu dură decât o clipă, dar fu o adevărată tortură pentru Cord și Stacy care își dădeau seama că băiatul auzise cearta lor violentă. Stacy fu prima care își reveni. Făcu un pas nesigur spre el. Imediat însă,

Josh vru să bată în retragere, să o ia la fugă. Vocea autoritară a lui Cord îl țintui pe loc.

– Josh!

Copilul îi aruncă o privire speriată tatălui său. Cord reuși să se stăpânească, de bine – de rău.

– Vino încoace, Josh, totul e-n ordine.

Chiar dacă mânia dispăruse din vocea lui, nu era mai puțin imperativă. Josh șovăi și se întoarse spre Stacy. Aceasta îi zâmbi și-i întinse mâna.

Fără prea multă tragere de inimă, se apropie de ea târându-și picioarele. Își plecase căpșorul brunet dar ochii neliniștiți priveau cu teamă spre părinții lui printre genele negre și dese.

Inima lui Stacy se strânse dureros când Josh se opri în fața ei, neluând în seamă mâna întinsă. Ea îngenunche și-l prinse de umeri. Îi simți rigizi, respingând parcă îmbrățișarea ei.

– Totul e-n ordine, Josh, îl liniști ea cu o voce ezitantă. Ne certam un pic, atâta tot. Doar nu-i prima dată când îi auzi pe mama și pe tata certându-se. Nu-i nimic grav.

– Dar țipați amândoi unul la altul, zise micuțul cu o mutră îmbufnată.

Își dăduse seama că de data asta fusese altfel, că nu era vorba despre o simplă neînțelegere. Mușcându-și buzele, Stacy se întoarse spre soțul ei. Expresia acestuia era aspră. Cu dinții strânși, cu buzele subțiate, își frământa nervos mâinile pe genunchi.

– Tatăl tău era supărat pe mine, bolborosi ea încercând să-i dea lui Josh o explicație pe înțelesul lui.

Dar era greu. Scena violentă de adineauri nu-i ieșea din minte. Nenumăratele înțepături de pumnal provocate de acuzațiile lui o împiedicau să gândească.

– De ce? întrebă Josh fără prea mare convingere.

– Pentru că... pentru că am plecat să mă plimb călare singură, zise ea zâmbind și mângâindu-l pe brațe, neîndrăznind să-l strângă la piept. Înțelegi, tata a fost îngrijorat, s-a temut să nu mi se întâmple vreun accident, să cad de pe cal și să mă rănesc. Și din moment ce eram singură, nimeni n-ar fi știut. Și adeseori, când ești foarte îngrijorat, când te temi pentru cineva pe care-l iubești, începi să țipi, să-l certi.

Josh îl privi pe Cord cu coada ochiului, pândind o confirmare. Cord respiră adânc și mâinile i se relaxară.

– Este adevărat, Josh.

Copilul își privi din nou mama, examină atent calmul incert din ochii ei. Se vedea bine că încă nu era convins.

– Ai să pleci, mamă?

– Nici gând! Ce vorbe-s astea? Dacă aș pleca, cine ți-ar mai lega șireturile?

– Tata a zis că vei pleca, îi reaminti copilul.

Stacy simți un nod în gât.

– Tata a zis că eu voi rămâne aici împreună cu el și cu tine, pentru totdeauna. Pentru că suntem o familie.

– Este sigur?

– Absolut sigur!

– Bine, de acord, zise Josh cu un zâmbet brusc de mulțumire.

Stacy îi dădu un bobârnac ușor în vârful nasului.

– Am o idee!

– Ce idee? întrebă Josh, cu ochii din nou scânteietori.

– În loc să așteptăm până după-amiază, ce-ai zice să mergem acum să jucăm base-ball, imediat?

– Oh, da, da! strigă vesel copilul. Dar tata poate să vină afară cu noi, ce zici?

– Întreabă-l.

Nu cu multă vreme în urmă, ea ar fi putut răspunde în locul lui Cord. Dar după tot ceea ce-i spusese, i se părea că devenise un străin. Avea impresia că nu-l mai cunoaște deloc.

Josh se întoarse plin de entuziasm spre tatăl său.

– Vrei să vii cu noi să ne privești, tată?

– Firește, răspunse Cord.

Stacy se ridică din genunchi și-i zburli buclele brune.

– Du-te și caută-ți mingea și bâta. Venim și noi afară într-o clipă.

Josh nu se lăsă rugat a doua oară și plecă alergând. Stacy îl urmări cu privirea și rămase cu ochii ațintiți încă o clipă pe ușa pe care el dispăruse. Își trecu apoi prin păr o mână obosită, îndepărtându-și șuvițele ce-i căzuseră pe frunte. Se întoarse în sfârșit spre Cord. Se simțea istovită.

– Am să te împing eu afară, murmură ea îndreptându-se spre scaunul rulant.

Când trecu pe lângă el, Cord o prinse de mână. Ea își plecă ochii spre el, înfruntându-i cu stoicism privirea întunecată.

– Îți datorez scuze, zise el calm și inima lui Stacy tresăltă de bucurie, dar imediat se întristă din nou auzind cuvintele ce urmară. Ai fi putut să te folosești de Josh ca de o armă împotriva mea, dar n-ai făcut-o.

Ea își smulse mâna din menghina de oțel a degetelor lui.

– Este oribil să spui un asemenea lucru! Josh este fiul nostru, nici al meu nici al tău. N-am să-l oblig niciodată să fie de partea cuiva!

– Îmi cer din nou scuze că am gândit astfel, îi reaminti el sec.

– De câtva timp nu te mai recunosc. Am impresia că

trăiesc alături de un străin. Nu înțeleg cum de ți-ai putut imagina chiar și o clipă că sentimentele mele față de tine și față de căminul nostru pot fi asemănătoare cu cele ale mamei tale!

Cord o privi în tăcere, cu un zâmbet cinic.

– Dar tu însăți mi-ai spus că nu mai suporți și că ai nevoie să te îndepărtezi. Nu mi-am imaginat eu asta...

– Dar...

Începutul unei noi dispute fremăta pe buzele lui Stacy. Se întrerupse însă și dădu din cap.

– Să n-o luăm de la capăt, vrei?

– Bine. Vreau doar să-ți reamintesc că tu ești soția mea și că n-am să te las niciodată să pleci.

Stacy se înfioră auzind acest ton posesiv. Era același glas care o vrăjise atunci când îi vorbea de dragoste în loc să-i dea ordine. Câte lucruri se schimbaseră!

Își stăpâni tentația de a-i trânti o replică usturătoare și trecu în spatele scaunului.

– Am face mai bine să ieșim. Josh ne așteaptă.

Și foarte încet, ea își împinse soțul spre ușile deschise ale verandei.

Capitolul 5

– Maria!

Stacy intră în bucătărie în timp ce-și punea pălăria cu boruri largi. În fața chiuvetei, mexicana cea voinică spăla vasele de la micul dejun și aruncă doar o privire peste umăr, fără să-și întrerupă treaba.

– Si?

– Eu plec acum cu Travis să supraveghem vitele pe care băieții le duc la pășunatul de vară. Dacă întreabă cineva de mine, spune că mă întorc la prânz. Josh se joacă în fața casei.

– O să fiu cu ochii pe el, promise Maria.

– Mulțumesc... Ah! Era să uit. Maria, domnișoara Hanson, terapeuta pe care doctorul Buchanan a angajat-o ca să-l îngrijească pe Cord, trebuie să sosească în timpul zilei. Dacă vine în lipsa mea, să-i pui bagajele în camera alăturată camerei mele.

– Am aerisit-o deja și am pregătit-o, răspunse Maria.

– Perfect. Pe curând!

Stacy îi adresă un zâmbet scurt și ieși în grabă. Trecând prin fața ușii lui Cord, auzi aparatul de radio dar nu se opri ca să-l anunțe că pleacă. Dacă era curios unde poate fi ea, nu avea decât s-o întrebe pe Maria.

Între ei doi, bariera care se instalase era la fel de masivă și rece ca o banchiză. Și nu exista nici un semn de dezgheț la orizont. Acuzațiile nedrepte și crude ale lui Cord o răniseră profund pe Stacy. Nu se simțea în stare să nu le ia în seamă și cu atât mai puțin să le uite. Îi era imposibil să ignore lucrurile pe care el i le spusese, atribuindu-le frustrării; prea o făcuse să sufere cu toate aceste afirmații.

Dacă el credea într-adevăr ceea ce-i spusese, atunci cu siguranță că nu o iubea așa cum îl iubea ea. Și aceasta era lovitura cea mai crudă. Mândria n-o lăsa pe Stacy să facă primul pas, să încerce să repare stricăciunile produse de discuțiile lor violente.

Nu putea nici să se prefacă sub nici o formă că această ceartă nu avusese loc. Dacă bariera dintre ei trebuia dărâmată, atunci era de datoria lui Cord s-o facă, nu a ei.

Până să iasă din casă, muzica de la aparatul de radio o urmări pe tânăra femeie dar încetă imediat ce fu afară. Nu era chiar atât de ușor să facă să dispară amintirea obsedantă a acuzațiilor nedrepte ale lui Cord.

Camioneta era trasă pe alee. Ghemuit lângă tricicleta roșie, pe esplanadă, Travis înșuruba ghidonul sub privirea atentă a lui Josh. Ridicară amândoi capetele când auziră ușa de la intrare închizându-se. Stacy se strădui să le zâmbească.

– Dacă te apuci să-i repari jucăriile lui Josh, Travis, n-o să te mai lase nici o clipă în pace, zise ea amintindu-și de grija pentru perfecțiune a fiului său, fără îndoială o trăsătură de caracter moștenită de la tatăl lui.

– Nu mă deranjează, o asigură administratorul ridicându-se.

La urma urmei, nu poți conduce ca lumea o tricicletă dacă ghidonul are prea mult joc, nu-i așa?

– Asta-i sigur, îl aprobă cu înflăcărare Josh.

Stacy oftă cu o tandră indulgență.

– Nu-i de mirare că este răsfățat... Toată lumea de la fermă este la ordinele lui. I-ai mulțumit lui Travis că ți-a reparat tricicleta? Știi bine că nu era obligat s-o facă.

Josh își mușcă buzele aruncându-i pe furiș o privire lui Travis, apoi mormăi un „mulțumesc" grăbit.

– N-ai de ce, îi răspunse administratorul.

– Să mergem, e timpul, zise Stacy.

Apoi către Josh:

– Încearcă să fii cuminte, ne-am înțeles?

– Nu pot să vin și eu cu voi?

– Nu, nu astăzi. Și să rămâi aici, lângă casă, pentru ca Maria să nu-și facă griji din pricina ta.

– Ah, fir-ar să fie! Travis mi-a spus că sunt doi mânji noi la grajduri. Nu pot nici măcar să-i văd?

– Nu, ai să aștepți până mă întorc și vom merge împreună după prânz să-i vedem. Rămâi aici unde te poate supraveghea Maria, ai înțeles?

– Mda...

– Da, cine?

– Da, mamă, am să rămân aici, mormăi Josh fără entuziasm.

– Voi fi aici pentru prânz, îi promise ea înainte să urce în camionetă, urmată de Travis.

– Este un ștrengar adorabil! zise administratorul în timp ce se așeza la volan.

– Da, într-adevăr, recunoscu destul de mândră Stacy.

Când mașina demară, ea se întoarse ca să-i facă cu mâna lui Josh. Când îl zări privind-o cum pleacă, avu din nou o

strângere de inimă. Dacă soțul ei și-a putut imagina că ea ar vrea să-l părăsească din cauza infirmității lui, era una, dar s-o acuze că vrea să-și abandoneze fiul, era de neiertat.

Disperarea îi încovoie umerii. Își sprijini cotul pe portiera cu geamul coborât, apăsându-și mâna făcută pumn pe gura care începuse să-i tremure. Privea înaintea ei fără să scoată o vorbă, fără să vadă nimic.

– Îmi pare într-adevăr rău că l-ai lăsat pe Cord să te convingă să nu pleci, măcar câteva zile, zise Travis după câteva minute de tăcere.

Surprinsă, încurcată, Stacy tresări și-l privi.

– Poftim?

– Josh mi-a spus în timp ce-i reparam tricicleta. Am completat eu însumi lacunele relatării lui.

– Ce... ce ți-a spus de fapt?

– Că v-a auzit certându-vă, în legătură cu plecarea ta. Josh zicea că nu te lasă Cord să pleci.

Se apropiau de un țarc și Travis încetini. Când el o privi, Stacy se feri repede de ochii lui pătrunzători. El era mult prea perspicace.

– Înțeleg, murmură ea vag.

– Ar fi trebuit să te ții tare măcar o dată, Stacy! Ai nevoie de odihnă, ai nevoie să te îndepărtezi o vreme de fermă și de Cord. Să evadezi un pic.

Stacy trebuia să spună ceva. Prima soluție ar fi fost să nege pur și simplu totul. Dar atunci trebuia să explice de ce se înșelase Josh. Sau să-l lase pe Travis să creadă că ea ceruse să plece și Cord refuzase să-i acorde o scurtă vacanță. Se hotărî pentru a doua soluție, pentru că ar fi fost prea dureros să-i spună adevărata natură a disputei.

– Da, ar fi trebuit, fără îndoială, zise ea în momentul

când Travis oprea în fața împrejmuirii. Cobor eu să deschid poarta.

Sărind jos, alergă spre barieră și o împinse. După ce camioneta trecu, o închise la loc și urcă iar în mașină, sperând că discuția nu va merge mai departe. Aproape doi kilometri merseră în tăcere.

– Nu i-ai cerut lui Cord să te lase să evadezi câteva zile, nu-i așa?

Travis privea drept în față, cu o cută amară în colțul gurii. Stacy îi privi cu coada ochiului profilul ascuțit, șuvița argintie din părul negru, vizibilă chiar și sub borurile largi ale pălăriei. Da, într-adevăr era prea perspicace. Când el întoarse o clipă capul spre ea, Stacy se feri repede.

– De ce spui asta? întrebă ea cu o indiferență prefăcută.

– Prea de multe ori ai refuzat vehement să-l lași pe Cord singur. Și dacă te-ai fi răzgândit, ai fi fost la fel de încăpățânată ca și el. Nu l-ai fi lăsat să-ți schimbe hotărârea. Asta înseamnă că Josh n-a înțeles discuția, nu-i așa?

– Cine poate înțelege cu adevărat o ceartă, sau să știe cum a început? ripostă cu ambiguitate Stacy.

– Așa este, recunoscu Travis. Vrei să vorbești despre asta?

Ea oftă ridicând ușor din umeri.

– Cord a fost un pic mai neînțelegător ca de obicei, atâta tot.

– El ți-a sugerat să pleci? întrebă Travis.

– Ceva în genul ăsta.

Travis se încruntă și exclamă:

– Nu încerca să mă faci să cred că a avut bunăvoința să-ți ceară să-l părăsești definitiv, decât să fii înlănțuită toată viața de un pretins infirm!

– La drept vorbind, răspunse ea cu un surâs trist, el

credea că asta vreau eu. Ba mi-a amintit chiar și de legământul făcut la cununie, de jurămintele noastre, „la bine și la rău", „la bucurie și la durere", repetă ea și îi scăpă și propria ei parafrază: „la nenorocire și la suferință".

– Nu-mi vine să cred! exclamă el cu o grimasă de dezgust.

– Din păcate este adevărat...

– Dar cum a...

– Te rog, Travis... Nu mai am chef să discutăm despre asta acum. N-ar folosi la nimic.

– Cu siguranță că eu aș putea să-i vorbesc lui Cord și să-l fac să înțeleagă câteva adevăruri, bombăni Travis printre dinți.

– Nu! Să nu cumva să faci așa ceva. Am greșit că ți-am făcut confidențe.

– Nu mi le-ai făcut tu, ci Josh.

– Dar eu ți-am explicat despre ce era vorba în realitate. Am greșit, repetă Stacy. Problemele noastre personale nu ne privesc decât pe noi, pe Cord și pe mine. Cu timpul o să le rezolvăm.

Travis nu mai insistă. Tăcerea se prelungi până ce ajunseră la cireada de vite. Când reluară discuția, o făcură ca să vorbească despre viteii din anul acela, despre transhumanță, starea pășunilor și nivelul apei în diverse puțuri.

După ce cireada ajunse pe o creastă mai îndepărtată, gândurile lui Stacy se desprinseră de conversația dintre Travis și Ike, văcarul principal. Ceața și praful învăluiau vitele, mugetele surde îi trezeau nostalgice amintiri. Își aminti de prima transhumanță la care participase.

*

* *

După ce se căsătoriseră, petrecuseră o noapte de îndrăgostiți pe drumul pe care mânau vitele. Împărțeau același sac de dormit și se întinseseră amândoi în fața focului lor, mai la distanță de tabăra principală. Râseseră, se amuzaseră. Când vorbeau despre această primă deplasare, ea îl acuza întotdeauna că fusese un tiran arogant. El îi replica doar că ea nu era decât o fetiță răsfățată de la oraș...

Închizând ochii, Stacy auzea și acum râsetele lor și vocile calde ce se pierdeau inevitabil în tăcere. Timp de câteva minute, se priviseră intens în ochi, apoi Cord o strânsese în brațe, stelele scânteiaseră mai puternic, ca și cum ar fi știut la ce se gândeau acești doi îndrăgostiți.

Fuseseră atunci atât de apropiați, și fizic și spiritual... Un pumnal se înfipse încă o dată în inima rănită a lui Stacy: acum erau mai îndepărtați unul de altul decât fuseseră vreodată.

Dintr-o dată, îi păru rău că vrusese să supravegheze chiar ea transhumanța vitelor. Amintirile dulci-amare erau o povară prea grea...

Se întoarse la discuția dintre Travis și Ike. Voia să se piardă în prezent ca să poată uita trecutul. Dar nu reuși să se sustragă în totalitate suferinței și se simți ușurată când Travis, la un moment dat, propuse să se întoarcă la fermă.

Travis porni spre fermă exact când furgoanele aduceau cai odihniți pentru oameni. Pe drumul de întoarcere, Stacy simți de mai multe ori privirea administratorului ațintită asupra ei. Cu toate acestea, când îi vorbi, discutară doar despre problemele fermei.

Când ajunseră, pe aleea ce ducea spre casă era parcată o mică mașină sport. Stacy o privi cu uimire, uitând pentru o clipă că în ziua aceea era așteptată să sosească Paula Hanson. Când își aminti, simți un ciudat amestec de speranță și neliniște.

– Crezi că este mașina psihoterapeutei? întrebă Travis oprind camioneta în spatele vehiculului.

– Fără îndoială. Nu aștept pe nimeni altcineva astăzi.

Stacy puse mâna pe clanță să deschidă ușa și ezită o clipă înainte să întrebe impulsiv:

– Vrei să cinezi cu noi astă-seară, Travis?

El o privi cu un aer puțin îngândurat. Nu se întâmpla totuși prea rar să cineze împreună. Stacy îl invita destul de des.

– Ce crede Cord despre sosirea psihoterapeutei? întrebă el înainte să accepte.

Stacy își plecă privirea. Ar fi fost o prostie să ascundă adevărul. Cord îl va dezvălui cu promptitudine, dacă i se ivea ocazia.

– Este aproape convins că e pierdere de timp, zise ea gândindu-se că, în mod sigur, Cord își va exprima cu mai multă violență părerea.

– Așadar, vrei ca astă-seară eu să fiu pe post de tampon? zise Travis cu un zâmbet înțelegător.

– Cam așa ceva. Aș vrea ca prima seară a domnișoarei Hanson la noi să fie cât se poate de cordială.

– Nu este căsătorită?

– Nu.

– În cazul acesta, contează pe mine, îi promise Travis făcându-i cu ochiul.

În ciuda tonului șugubăț, Stacy nu remarcă totuși un interes real pentru disponibilitatea aparentă a tinerei. Își aminti o dată în plus de rana pe care Travis o ascunde în adâncul inimii lui.

– Îți mulțumesc, zise ea. Atunci, vino la ora șapte. Nu-i prea devreme pentru tine, sper.

– Nu, nu, nicidecum, o să mă descurc.

Și, ducându-și un deget la pălărie, demară, ocoli micul autoturism și se îndreptă spre acareturile de dincolo de casă. Stacy aruncă o ultimă privire mașinii de culoare verde-deschis, apoi intră încordându-și involuntar umerii.

Se opri în ușa salonului și o privi pe tânăra femeie care ședea pe canapea. Avea părul blond-cenușiu dat pe spate și legat cu o eșarfă de mătase imprimată.

Pantalonii bleu se mulau perfect pe picioarele-i lungi. Cajun își pusese botul exact lângă vârful unei sandale albe. Un tricou fără mâneci de aceeași culoare bleu ca și pantalonii lăsa să se vadă niște umeri largi, rotunzi. Fata aceasta avea ceea ce se cheamă în mod obișnuit un corp sculptural.

– Ei bine, doamnă Harris? zise Paula Hanson cu o voce limpede după ce Stacy își termină examinarea. Credeți că voi fi în stare să-l manevrez?

Zâmbi și imediat Stacy uită de trăsăturile puțin cam masculine. Sprâncenele îi erau prea drepte, nasul ușor într-o parte și bărbia un pic cam proeminentă între maxilarele puternice. Dar zâmbetul îi transfigura chipul. Contribuiau la asta chiar și ochii albaștri scânteietori.

– Poftim? întrebă Stacy, uitând întrebarea care-i fusese pusă.

Paula Hanson își recăpătă imediat aerul serios și se ridică de pe canapea. După cum bănuise Stacy, ea era foarte înaltă.

– Dumneavoastră sunteți doamna Harris, nu-i așa?

– Da, da, eu sunt Stacy Harris, răspunse ea repede, intrând în salon cu mâna întinsă. Este evident că dumneata ești Paula Hanson. Regret că n-am fost aici să te întâmpin.

– Nu are importanță, înțeleg foarte bine, Maria... parcă

așa o cheamă pe menajera dumneavoastră, nu? Maria mi-a arătat camera și m-a ajutat să mă instalez. Mi-a și spus că vă întoarceți la prânz.

– Sper că ești mulțumită de cameră?

Stacy remarcase că nu făcuse totuși aluzie la Cord. Oare nu se văzuseră încă?

– Totul este perfect, o asigură Paula.

Se întoarse să se așeze pe canapea și luă de pe măsuța joasă un pahar plin cu o băutură roșie în care pluteau câteva cuburi de gheață.

– Suc de roșii cu o picătură de „tabasco", îi explică ea cu o voce ușor amuzată. Maria ar fi vrut să-mi pregătească ceva mai tare, dar nu voiam să vă fac să credeți că v-ați trezit dintr-o dată cu o beție sub acoperiș.

Zâmbetul de pe chipul lui Stacy deveni sincer și mai relaxat. Ușoara ei neîncredere în privința străinei se risipea.

– Dacă preferi, nu mă deranjează să te servesc și cu o băutură mai tare, zise ea.

– Credeți că voi avea nevoie?

Paula se întoarse spre ușa închisă a camerei lui Cord, cu o sprânceană ridicată.

– Nu l-ai cunoscut încă pe... soțul meu, nu-i așa?

– Nu încă. Am impresia că dorește să mă ignore ca și cum aș fi un vis urât, cu speranța că mă va vedea dispărând.

Stacy nu încercă să nege.

– Dar cred că știe că ești aici, nu?

– Oh, da! Maria a bătut la ușa lui și i-a spus, dar vestea nu pare să-l fi bucurat peste măsură.

– Îmi pare rău...

– Nu esta cazul să vă scuzați. Bill... doctorul Buchanan

mi-a explicat situația. Credeți-mă, pentru mine nu este nimic nou.

– Mă duc să văd dacă vrea să ia prânzul cu noi.

– Să nu vă faceți probleme pentru mine, vă rog, zise Paula ridicând indiferentă din umeri. Mai devreme sau mai târziu, va trebui totuși să iasă din cameră.

Stacy îi aruncă o privire peste umăr tinerei blonde. Era derutată de atitudinea ei nonșalantă și lipsa ei aparentă de interes pentru bolnav.

– Credeam că vrei să-l vezi pe Cord cât mai curând posibil.

– Am tot timpul să înfrunt fiara... declară Paula Hanson. Doamnă Harris, să știți că am obiceiul să fiu foarte directă. Așa că vă rog să nu vă simțiți vexată dacă am să vă spun că tot ceea ce am aflat despre soțul dumneavoastră mă face să cred că va fi un pacient groaznic. Deci nu mă interesează deloc dacă amân această întâlnire cu câteva ore.

– Cu siguranță că ai dreptate.

Pe buzele lui Stacy pluti un zâmbet ușor amuzat când se întoarse spre tânăra femeie. De când nu mai zâmbise ea astfel? De prea multă vreme, cu siguranță. Simțea că avea nevoie de umorul Paulei Hanson, la fel cum Cord avea nevoie de îngrijirile acesteia.

– Și spune-mi Stacy, te rog, adăugă ea.

– Mulțumesc, cu plăcere, zise tânăra aplecându-se să-i scarpine urechea lui Cajun, culcat la picioarele ei. Dar pe individul ăsta cum îl cheamă?

– Cajun.

Auzindu-și numele rostit de buzele stăpânei sale, câinele începu să dea din coadă pe podea și ridică spre ea niște ochi plini de adorație.

– S-ar zice că deja te iubește, observă Stacy.

– Toate speciile de animale sfârșesc prin a mă iubi...

Aluzia la Cord era evidentă. Era o profeție care, spera ea, poate se va realiza. Acum că o cunoscuse pe Paula Hanson, se eliberase de acea umbră de gelozie care fusese prima ei reacție. Psihoterapeuta aducea deja cu ea un val de aer proaspăt în casa aceasta impregnată cu atâta amărăciune.

Maria apăru în ușa salonului ca să anunțe că prânzul va fi gata în câteva minute. Stacy îi mulțumi zâmbind, și o întrebă:

– Dar Josh unde este? L-ai chemat să se spele pe mâini?

– Este afară. I-am pregătit un picnic. Dar domnul Cord? Vine și dumnealui la masă, sau îi duc în cameră o tavă?

– Va trebui să-l întrebi chiar tu, Maria. Eu nu l-am văzut de când m-am întors.

În timp ce menajera se îndrepta cu pasul ei greoi spre camera stăpânului, Stacy se întoarse spre Paula.

– Din fericire, eu m-am întors pentru prânz, altfel s-ar fi putut să iei prima masă singură în această casă. L-ai cunoscut pe fiul meu Josh?

– Da. Când am sosit, el se juca pe afară. Băiatul ăsta o să frângă multe inimi când va fi mare. Mie îmi plac toți copiii, dar acesta este un adevărat seducător.

– Cum era și tatăl lui.

Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Stacy când își dădu seama că vorbise la trecut. Dar într-adevăr trecuse mult prea multă vreme de când Cord nu se mai purtase fermecător cu nimeni.

– Caracterele nesuferite sunt specialitatea mea. Eu sunt obișnuită să-i aud răcnind sau bombănind în loc să fie fermecători, așa că nu te simți stânjenită, doamnă Har... Stacy. Este treaba mea să-i aduc la starea normală.

Stacy nu găsi nimic de spus. Se rugase deja prea mult să

se întâmple această minune. Se mulțumi să zâmbească trist la această remarcă.

– Vrei să mă scuzi o clipă, domnișoară Hanson, zise ea. Trebuie să mă scutur puțin de praful de pe drum. Ne întâlnim la masă în câteva minute.

– Foarte bine.

Stacy urca în camera ei când Maria ieși din cea a stăpânului închizând ușa în urma ei. Nici nu se opri s-o întrebe dacă Cord venea să mănânce la masă.

Așa cum spusese Paula, el încerca să ignore prezența ei în casă și pentru asta mijlocul cel mai bun era să se închidă în camera lui. Încăpățânarea soțului ei o făcu să ofteze o dată în plus.

Capitolul 6

Când cobora să i se alăture Paulei Hanson la masă, Stacy zări speteaza scaunului rulant al lui Cord dispărând spre sufragerie și nu-și putu reține surprinderea. Ar fi putut jura că el va insista să i se aducă masa în cameră. Cu inima plină de bucurie, ea spera că el se răzgândise și că va accepta această nouă terapie.

Coborî repede treptele și intră în salon tocmai când Cord intra în sufragerie. Îl văzu oprindu-se după ce evident o observase pe noua-venită. Stacy ezită, dornică să asiste la această întâlnire, dar fără să fie văzută. În mod reflex, își ținu respirația, fără să piardă din ochi profilul soțului său.

– Așadar, dumneata ești făcătoarea de minuni, zise el pe tonul lui cel mai cinic.

Scepticismul lui era la fel de neclintit și umbra de speranță a lui Stacy se risipi.

– Așadar, dumneata ești infirmul, îi replică Paula Hanson.

Cord păli și nările îi fremătară.

– Exact, mormăi el, și probabil că așa voi rămâne! Deci ai putea să pleci imediat.

– Unul din avantajele situației mele, răspunse Paula fără să se tulbure, este că o dată ce am luat în primire un caz, doar medicul curant poate să-mi spună când să plec. Nu am cum să primesc ordine de la dumneata, domnule Harris. La drept vorbind, lucrurile stau invers. Eu îți voi da ordine.

– Să fiu al naibii dacă am să le accept! tună el, un mușchi tresărindu-i pe maxilarele încleștate.

– Oh, ba da! îl asigură tânăra femeie cu o voce mieroasă. Vezi dumneata, mușchii îți sunt slăbiți din cauza inactivității, pe când eu sunt puternică precum un bou. În afară de asta, eu pot să mă deplasez. Dumneata, iată, ești un infirm. Așa că, dacă nu vei vrea să mă asculți, am să te forțez.

– Mă îndoiesc, rânji el.

– Am pus la pământ bărbați mai solizi ca dumneata, zise ea cu indiferență.

Cord își plecă puțin capul pe o parte și părul lui ca smoala străluci în lumină.

– N-aș fi crezut că asta este o ispravă cu care unei femei să-i placă să se mândrească. Este cumva un mecanism de autoapărare, pentru că nu ai nimic cu care să cucerești un bărbat?

– Cord!

Stacy fu îngrozită că el putea s-o insulte pe Paula cu atâta cruzime. Tânăra era o femeie drăguță și nu lipsită de farmec. Stacy se repezi în încăpere, stupefiată că el se purta cu o asemenea grosolănie față de un musafir, sub acoperișul lor. Stânjenită, se întoarse spre Paula.

– Îmi pare rău, domnișoară Hanson.

– Nu este nici o problemă, o liniști ea imperturbabilă. Uneori, copiii mi-au spus cuvinte și mai crude. Aceste cuvinte însă reflectă propria lui teamă de a nu fi în stare să seducă sexul opus pentru că este țintuit într-un scaun rulant.

– Ești obraznică! strigă furios Cord.

– Sunt și impertinentă, și arogantă, și nerușinată, ripostă Paula, tot calmă. Așa că n-o să-ți folosească la nimic să încerci să mă repezi, pentru că-ți întorc mingea la fel de repede cum mi-ai aruncat-o.

El își subție buzele și se încruntă amenințător.

– Ești dată afară!

– Ai uitat? Dumneata nu poți să mă dai afară. Nu lucrez pentru dumneata ci pentru doctorul Buchanan.

– Neglijezi un detaliu, scrâșni Cord cu o sumbră satisfacție. Este de ajuns să nu mai fiu clientul lui Bill, și astfel să scap de dumneata.

– Ajunge! protestă Stacy furioasă. Cum poți să refuzi această șansă, Cord, numai din cauza stupidei tale mândrii?

Cu o mișcare violentă el își împinse scaunul spre masă.

– Când vei recunoaște în sfârșit că toată această poveste cu terapia este doar o pierdere de timp? întrebă el abia auzit.

– De când timpul îți este atât de prețios? ripostă ea, cu fulgere luminoase în ochii căprui. Toate zilele ți le petreci așezat în fotoliul tău rulant, privindu-ți ceasul. Cum tot nu ai nimic altceva de făcut, ai putea măcar să încerci psihoterapia. Cu siguranță că nu ai nimic de pierdut!

– Este foarte bine pusă problema, domnule Harris, interveni Paula când Cord tocmai își întorcea capul spre Stacy. Dar mă îndoiesc că ai curajul să recunoști. Acestea fiind zise, ai tot timpul să te gândești. Nu-mi displace să-mi

petrec aici o vacanță plătită, în timpul ăsta. Dar până la urmă, tot mă plictisesc nefăcând nimic, dumneata nu? zise ea cu o blândețe înșelătoare.

– Nu încerca să mă faci să spun ce nu am spus! Stacy, fă-o să plece! Am trăit destul în infern ca să mai trebuiască să suport și o pisăloagă ca ea!

Îngrozită de atâta grosolănie, Stacy își privi soțul cu stupefacție. Dar replica de adineauri n-o luase și pe Paula prin surprindere.

– Credeam că doar picioarele sunt insensibile, domnule Harris, zise ea cu un râs sănătos. Nu ai aflat încă faptul că nu este bine să te lași pradă furiei? S-ar putea ca soția dumitale sau eu să-ți plătim însutit, cu aceeași monedă.

– Încă o părere de acest fel, și te dau eu însumi afară pe ușă, mormăi Cord.

Paula stătea în picioare lângă masă. O ocoli și veni să se planteze, cu mâinile în șolduri, în fața scaunului rulant. Îl domina cu înălțimea ei de un metru șaptezeci și doi.

– Ce aștepți, domnule Harris? întrebă ea pe un ton amabil. De ce nu te ridici din fotoliu și să mă dai afară pe ușă? Dacă te crezi în stare!

El își crispă mâinile pe mânerele cromate, tremurând de o furie neputincioasă.

– Dar nu poți, nu-i așa? susură Paula.

Cord o fulgeră o clipă cu privirea, apoi își răsuci scaunul și se îndreptă spre telefon.

– Inutil să-l suni pe doctorul Buchanan, reluă ea când îl văzu că ridică receptorul. Chiar dacă dumneata renunți să mai fii pacientul lui, soția dumitale nu are decât să-l cheme să te consulte, spunându-i că dumneata nu ești capabil să hotărăști singur. N-ai încotro, domnule Harris, mă ai pe cap, nu poți să scapi de mine.

Cord o privi fix pe Stacy, îndemnând-o parcă să-i țină parte.

– Nu voi ezita s-o fac dacă va fi neovie, afirmă ea cu vehemență.

El închise brutal telefonul.

– Ar fi trebuit să știu că nu pot avea încredere în tine!

– Privește lucrurile altfel, domnule Harris, zise Paula. Dacă după câteva săptămâni de tratament vei fi în stare să te ridici din acest fotoliu, gândește-te la bucuria pe care o vei simți când mă vei da afară. Este o plăcere pe care o aștepți cu siguranță cu nerăbdare.

– Ar fi o adevărată fericire, scrâșni Cord printre dinți.

– Bun. Problema este rezolvată. Acum, ce mai aștepți și n-o ștergi în camera dumitale, ca un băiețel cuminte? Mâncarea este întotdeauna mai bună când nu sunt la masă copii bosumflați.

– Să fiu al naibii dacă am să te ascult! exclamă Cord, în culmea furiei.

– Dacă rămâi, atunci va trebui să fii cuminte. Nu uita că eu comand. Dumneata primești ordine.

Stacy privi ochii negri ai soțului ei care aruncau fulgere înspre tânăra blondă, dar Paula își păstră seninătatea trufașă. După câteva clipe încărcate de tensiune, el își împinse scaunul și-l manevră furios afară din încăpere. Stacy nu crezuse o clipă că el se va supune. Cord plecase doar ca să nu cedeze dorinței de a ucide.

– Uf! oftă Paula după ce el ieși din încăpere și n-o mai putea auzi. În ultimele momente, chiar că am crezut că voi avea nevoie de o cravașă și un scaun ca să-l țin la distanță. Afurisit om!

Coama ei de păr lung și blond legat cu eșarfa de mătase îi dansa între umeri când își scutură capul cu un aer de admirație respectuoasă.

Cu un nod în gât și cu inima strânsă, Stacy rămăsese cu privirea întoarsă spre ușa prin care dispăruse Cord.

– Așa era, murmură ea.

Acum însă, bărbatul acesta înăcrit și grosolan nu mai era cel cu care ea se căsătorise, nici măcar tiranul disprețuitor și arogant de la prima lor întâlnire.

– Nu a fost. Este un afurisit, o corectă Paula. Problema mea este să-i canalizez toată această ferocitate și amărăciune în exerciții... Și iată cum dispare hotărârea mea de a nu mă mai îndrăgosti de pacienți!

Stacy tresări, sigură că nu auzise bine.

– Poftim?

Ochii albaștri nevinovați îi susținură privirea.

– Este bine să știi de la bun început că, până la urmă, întotdeauna mă îndrăgostesc de bolnavii mei. Recunosc că cei mai mulți dintre ei nu sunt încă nici măcar adolescenți. Așa că sentimentele mele au fost rareori împărtășite, sau doar la nivel platonic. Având în vedere însă felul cum arată soțul dumitale, știu că nu voi fi imunizată împotriva lui... Nu vrei să revii asupra hotărârii mele de a mă păstra, Stacy? Aș înțelege. Cu siguranță că, dacă ar fi soțul meu, și eu aș fi teribil de geloasă pe orice femeie care s-ar apropia de el. Reține însă că niciodată n-am să mă ridiculizez lăsându-l să-mi bănuiască sentimentele...

În capul lui Stacy năvăliseră mii de gânduri în timp ce ezita să răspundă. Simțea admirație față de sinceritatea Paulei, o simpatie instinctivă față de ea și certitudinea că ar fi în stare să-l ajute pe Cord. Dar exista și teama ca el să nu se îndrăgostească de Paula. N-ar fi fost prima oară când un bolnav se îndrăgostește de cea care-l îngrijește... Și de mai multe săptămâni, Stacy nu mai era sigură de ea, nici de Cord.

– Nu, nu vreau să mă răzgândesc, zise ea în sfârșit, refuzând să cedeze unei frici egoiste. Vreau să rămâi.

– Mă bucur că te-ai gândit bine înainte de a-mi răspunde, Stacy, zise Paula. Pentru că voi avea tot atâta nevoie de încrederea dumitale cât și de a lui. Nu vreau să-mi risipesc forțele luptând împotriva amândurora.

– Nu-ți face griji, murmură Stacy zâmbind ușor. De altfel, l-am invitat astă-seară la cină și pe administratorul nostru. Este un brunet frumos și musculos și este celibatar. Poate că-ți vom putea deturna spre el sentimentele față de Cord?

– Bună idee! zise Paula râzând, absolut relaxată. Ah, iat-o pe Maria cu prânzul! Mă tem că îmi este o foame de lup, pe măsura forței mele!

Fidelă spuselor ei, Paula mâncă cu tot zelul unei persoane care știe să aprecieze o masă bună. Josh apăru și el tocmai când Maria servea salata de fructe și reuși să-i mai fure o porție.

– Mi-ai promis că mergem să vedem mânjii, mamă, îi reaminti el lui Stacy între două înghițituri.

– Imediat ce terminăm de mâncat.

– Ai să vii și tu, Paula? întrebă el vesel. Mânjii abia s-au născut.

– I-ai cerut voie domnișoarei Hanson să-i spui pe nume? îl întrebă Stacy.

– Mi-a zis că pot. Nu-i așa?

– Așa este, îl asigură Paula cu zâmbetul ei fermecător. Adeseori mi se spune că sunt o fată bătrână! Dacă îmi mai spune și un băiețel „domnișoară Hanson"... Te rog, Stacy, spune-mi Paula.

Stacy repetă invitația făcută de Josh.

– Aș fi încântată să vii cu noi la grajduri, dacă asta îți face plăcere, Paula.

– Abia aștept. Sunt născută în Texas dar trebuie să mărturisesc că n-am fost niciodată într-o fermă adevărată. Am fost în câteva ferme cu crescătorii, dar niciodată atât de vaste.

– Eu și cu Josh te vom conduce s-o vizitezi, nu-i așa, Josh?

– Sigur! strigă el aruncând linguriță și lăsându-se să alunece de pe scaun. O să-ți arătăm totul. Avem oi și capre, și cai, și vite, și... Știi să călărești?

– Îmi pare rău, nu știu să deosebesc fața de spatele unui cal...

– Spatele este acolo unde e coada, îi explică el foarte serios, uluit de atâta ignoranță.

– Va trebui să-mi arăți.

Paula îi întinse mâna și el i-o apucă imediat, grăbit s-o ducă să vadă turnul fermei.

– Ușurel, mai la pas, Josh. Eu nu sunt atât de tânără ca tine.

– Mergeți înainte amândoi, le zise Stacy. Eu am să-i spun un cuvânt Mariei. Ne întâlnim afară peste câteva minute.

În tot timpul vizitării fermei, Paula nu conteni să-și exprime uimirea față de întinderea domeniului. Privindu-l acum cu ochii unui străin, Stacy fu ea însăși uimită. În decursul anilor, totul îi devenise atât de familiar, încât nu mai dădea atenție lucrurilor.

– Și într-adevăr dumneata conduci toate astea? întrebă Paula oprindu-se pe drumul ce urca spre casă și întorcând capul ca să privească imensa întindere a fermei, peste dealuri cât vedeai cu ochii.

– Da, răspunse zâmbind Stacy, la fel de uimită. Împreună cu Travis McCrea, administratorul nostru. Nu sunt atât

de proastă încât să cred că aș fi în stare s-o fac fără ajutor.

– N-aș vrea să par o feministă convinsă, se grăbi să-i explice Paula. Dar nu există nici un motiv ca o femeie să nu fie la fel de capabilă ca un bărbat să conducă o fermă. Mă întrebam doar care este reacția soțului dumitale la această situație.

Stacy își încruntă sprâncenele, cu o figură perplexă.

– Cord? Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui.

– Mi-l imaginam oarecum vexat că totul merge atât de bine fără el. Mândru și independent cum este, pun pariu că i-ar fi plăcut să vadă ducându-se totul pe apa Sâmbetei, cel puțin în secret. Doar dacă nu participă și el cumva la unele decizii?

Reamintindu-și cum o acuzase Cord de condescendență, Stacy scutură din cap negativ și-și întoarse privirea.

– Travis și cu mine am încercat să-l facem să ia parte la unele decizii, la conducerea afacerilor, dar refuză să se intereseze

– Înțeleg, murmură distrată Paula.

– Veniți? strigă nerăbdător Josh, grăbit să se ducă la Maria să-i ceară o gustare.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vizităm ferma, zise Paula în timp ce urcau împreună cu Josh spre casă. A fost o revelație pentru mine. Sper să nu-ți fi încurcat prea mult celelalte treburi?

– Nu, nicidecum. În general îmi petrec după-amiezile foarte călduroase în birou, făcând scriptologie, după ce i-am consacrat vreo oră sau două lui Josh. De altfel, am încă timp să mai fac o mulțime de treburi până la cină. I-am și spus lui Travis să vină pe la ora șapte și Maria a zis că vom lua cina la șapte și jumătate.

– Cât timp mai lucrezi, eu mă voi strădui să mă fac

frumoasă, zise Paula cu un ușor râs ironic, ca să-l pot impresiona pe chipeșul vostru administrator!

Ușa de la camera lui Cord era întredeschisă. Când Stacy vru să-i răspundă ceva Paulei, el o strigă pe un ton aspru:

– Stacy!

Paula ridică ochii spre cer, ca și cum ar fi spus că fiara răcnise și cerea prezența ei la picioarele tronului său, cu o expresie atât de comică încât Stacy zâmbi.

– Scuză-mă, Paula, murmură ea. Pe curând.

Imediat ce Stacy intră în cameră, Cord bombăni:

– Unde ai fost?

– După prânz, Josh a vrut să vadă mânjii nou-născuți. Și cum domnișoara Hanson n-a văzut niciodată o fermă adevărată, am luat-o cu noi.

Lui Stacy îi era greu să vorbească potolit, să nu lase să se simtă furia pe care i-o provocase tonul autoritar al soțului ei.

– Netrebnica asta are o limbă de viperă!...

– N-a fost mai grosolană și mai obraznică decât tine. Dacă ai fi văzut-o astăzi după-amiază împreună cu Josh, ți-ai fi dat seama că ai judecat-o greșit. Este absolut în largul ei când e cu el, mai naturală decât mulți părinți cu copiii lor. Domnișoara Hanson știe exact cum să se poarte...

– Asta e cumva o aprobare disimulată a felului cum se poartă cu mine?

– Nicidecum! Dar n-am să neg că te-ai purtat la prânz ca un puști prost crescut. Ai meritat să fii pus la punct.

– Te-ai exprimat deja destul de limpede că nu ești de partea mea. O faci ca să te răzbuni, pentru că nu te las să pleci?

– De ce ești atât de neînțelegător? întrebă ea cu amărăciune. Nu era vorba să fiu de partea sau împotriva ta.

Am făcut doar ceea ce am crezut că este bine pentru tine. Acesta este singurul meu motiv.

Încerca să evite conflictul, abținându-se să-i spună că ea niciodată nu spusese că vrea să plece.

– Cum este vorba despre viața și corpul meu, mi se pare că eu trebuie să hotărăsc ce trebuie să fac, zise Cord. Nu tu.

– Atâta vreme cât viața ta are influență asupra vieții mele și a lui Josh, am și eu drepturi.

– Nu mi-am dat seama că viața de aici te plictisea în așa măsură încât să fii în stare să apreciezi compania acestei vipere blonde.

Își împinse scaunul spre fereastră. Se vedea bine că nu reușise să găsească o replică valabilă la remarca făcută de soția lui și preferase să schimbe subiectul discuției.

– Sunt prea ocupată ca să mă plictisesc, îl asigură Stacy cu un oftat. Și obosită, da... Domnișoara Hanson se află aici ca să muncească, dar este totuși oaspetele nostru. Aș vrea să-ți amintești asta diseară la cină și să te porți în consecință.

– Cum, îmi dă voie să vin la masă?! exclamă Cord cu o ironie apăsată. Ar trebui cumva să mă simt onorat că ea consimte să-mi suporte prezența? Sau recunoscător pentru că nu-mi ordonă să mă duc la culcare fără să cinez? Femeia asta are un tupeu nemaipomenit, să-mi dea ordine în propria mea casă!

– Are nevoie de îndrăzneală ca să-ți țină piept! îi replică Stacy. Nu vreau să mă mai cert cu tine pe tema asta, am lucruri mult mai importante de făcut. L-am invitat și pe Travis astă-seară. Va fi aici pe la șapte.

– Ce-ai făcut? Ai transformat cina într-un dineu de gală în onoarea acestei vrăjitoare? Dacă tot ai început, atunci întinde-i și covorul roșu și cheamă o fanfară!

Și Cord pufni cu dispreț. Stacy își păstră greu calmul.

– O cheamă Paula Hanson. Ai vrea să-ți amintești, te rog? Și nu este chiar un dineu de gală. Aș dori să fie doar o seară amicală, fără scene stânjenitoare.

– Iată că acum te și stânjenesc! Ce va mai urma după asta, Stacy? N-o să suporți să mă mai vezi?

– Te rog, Cord! Denaturezi tot ce spun. Nu vreau ca toată seara s-o insulți pe domnișoara Hanson, atâta tot.

– De asta l-ai invitat pe Travis? Ca să-i oferi domnișoarei Hanson o companie masculină, sau ca să menții discuția pe subiecte nepericuloase?

– Din amândouă motivele, cred.

Se făcu liniște. Apoi Cord oftă obosit, de parcă l-ar fi părăsit orice urmă de sarcasm și amărăciune. Își frecă ceafa câteva clipe.

– Nu te-am chemat aici ca să-ți fac o scenă, Stacy, mormăi el. Nici măcar nu știu de la ce a pornit. De o vreme încoace, mă iau de toată lumea...

– De ce voiai să mă vezi? întrebă ea străduindu-se să se adapteze schimbării de atmosferă.

– Mi-am făcut griji pentru tine. Ai lipsit mai mult timp decât mă așteptam, și Maria mi-a spus că Josh este cu tine, atunci eu... Nu-ți face griji pentru astă-seară. Voi fi fermecător cu făcătoarea ta de minuni.

– Mulțumesc, Cord, zise Stacy mușcându-și limba ca să nu-i răspundă și ea pe același ton cinic. Dacă ai nevoie de mine, sunt în birou. Am de rezolvat niște probleme înainte de cină.

*

* *

Atmosfera amicală de la masa de seară era o schimbare plăcută față de tăcerea încordată și stânjenitoare a serilor precedente. Asta se datora în parte lui Travis și Paulei care părură să se împrietenească imediat. Nu se mai rostiră fraze banale, nu mai există nici un moment de tensiune sau stinghereală obișnuită a doi necunoscuți la prima lor întâlnire.

Mai ales ei doi însuflețiră conversația, Stacy punând și ea din când în când sarea și piperul. Scurta vizită pe care o făcuse prin fermă îi trezise Paulei dorința de a ști mai multe, îndeosebi despre transhumanță. Lui Travis îi făcu plăcere să-i explice totul.

Cord, care ajunsese să deteste orice discuție despre domeniu și toate lucrările necesare la o fermă, dădu dovadă de o reținere remarcabilă și tăcu aproape tot timpul cât dură cina. În mod discret, Stacy îi observa expresia feței, căutând să discearnă câteva fisuri cât de mici pe această mască de indiferență. Nimic însă nu arăta că el ascultă la fel de interesat ca și Paula ce se întâmpla acum la ferma lui.

Stacy nu zări nici o licărire de interes. Cord își respecta promisiunea de a fi amabil în timpul serii. În afară de asta, în ciuda eforturilor ei, Stacy nu putu găsi nimic în tăcerea lui.

Îi păru bine totuși că el nu-i adresă tinerei blonde cuvinte insultătoare sau remarci răutăcioase, dar pentru asta era o consolare jalnică. Începuse și ea să fie la fel de greu de mulțumit ca și el... Oftă în sinea ei când Maria strânse masa și aduse cafeaua.

Puse o ceașcă în fața lui Cord.

– Nu!

Cuvântul părea să fi izbucnit aproape fără voia lui. Cu o

violență stăpânită, își împinse scaunul de la masă. Făcu un efort teribil să nu vorbească pe un ton tăios, și mormăi:

– Eu îmi beau cafeaua pe verandă, Maria.

Nu invită pe nimeni să-l însoțească și, fără să mai rostească un cuvânt, își răsuci scaunul spre ușa glisantă. Atitudinea lui era prea evidentă ca să scape celorlalți comeseni. Paula făcu o strâmbătură și murmură:

– De ce nu ne spune verde-n față că nu-i place compania noastră? Aș fi înțeles aluzia.

Travis râse pe înfundate de acest umor caustic. Stacy se strădui să zâmbească. Nu era cazul să încerce să-l scuze pe Cord. Cu toate acestea, n-o lăsa inima să-i dea voie să se exileze astfel. Se întoarse spre Maria care tocmai punea ceașca lui Cord pe o tavă, și îi spuse:

– Și eu o să-mi beau cafeaua pe verandă, Maria.

Apoi se ridică, făcându-le un ușor semn cu capul lui Travis și Paulei.

– Scuzați-mă, șopti ea.

Capitolul 7

După căldura după-amiezii, aerul nopții era încă apăsător. Stelele scânteiau pe cer aruncând umbre ușoare pe arcadele albe ale verandei.

Când Maria puse tava pe masa de lângă scaunul lui, Cord mormăi un vag „mulțumesc“. Apoi privi cele două cești și înțelese că nu era singur.

Stacy poposi lângă el, simțind parcă descărcări electrice în noaptea liniștită. Tocurile ei se auziră pe dalele de marmură când se duse să se așeze pe șezlongul alăturat, neluând în seamă ordinul lui nerostit de a-l lăsa singur.

– Ce cauți aici? mormăi Cord în sfârșit, și fără să-i lase timp să răspundă, adăugă: dacă vii să-mi spui că mi-am abandonat în mod grosolan invitații, poți să nici nu-ți mai dai osteneala. Dacă aș fi rămas, cu siguranță că n-aș fi putut să-mi mai țin promisiunea. Așa că mai degrabă ai putea să-mi fii recunoscătoare pentru această mică manifestare de lipsă de maniere.

– Așa și sunt.

Stacy se întinse pe șezlong și sorbi o gură de cafea, refuzând să reacționeze la sarcasmele lui. El își încleștă maxilarele.

– Nu crezi că ar trebui să te întorci la oaspeții noștri? zise el cu o ironie crâncenă. Măcar unul dintre noi trebuie să fie acolo ca să-i distreze.

– Travis nu este chiar un oaspete. Deocamdată, poate să-i țină el companie Paulei.

– După spusele tale, el ar face parte practic din familie, în loc să fie numai un administrator, zise Cord cu dispreț.

– Recunosc că îl consider într-un fel așa. Nu cred că tu îți dai seama de ajutorul pe care ni l-a dat în toată această perioadă grea.

– Ajutorul pe care ți l-a dat, vrei să spui. Îi mărturisești necazurile tale și îi plângi pe umăr?

– Eu nu plâng pe umărul nimănui.

Stacy era mult prea independentă pentru asta, și el știa bine acest lucru, chiar dacă uneori și ea visa să-și poată descărca povara de pe suflet cuiva.

– Voiam să spun, reluă ea, că Travis și-a asumat aproape toată munca la fermă. Nu mă refeream la un ajutor personal.

Dacă Travis era la curent cu problemele lor, asta era din cauza că putuse să audă și să vadă, sau să bănuiască diverse lucruri, și nu pentru că Stacy i-ar fi făcut confidențe, în ciuda a ceea ce-și imagina Cord.

– Și îi ești atât de recunoscătoare încât îl lași singur în casă cu această femeie-rechin! rânji Cord.

Stacy respiră adânc, luptându-se să-și stăpânească furia înainte să izbucnească. El părea hotărât să caute ceartă și ea era la fel de hotărâtă să nu se lase antrenată într-o astfel de discuție.

– Cord! rosti ea rar și distinct, am venit aici ca să respir un pic de aer proaspăt, în nici un caz ca să mă las antrenată într-o discuție amară. Dacă tu nu vrei să savurezi pacea și liniștea, atunci o să mă duc în alt colț al verandei...

Ceașca lui Cord se lovi violent de farfurioară. Inima lui Stacy începu să bată mai repede, în tăcerea apăsătoare care se lăsase. Nu nevoia de aer proaspăt o adusese pe ea aici, ci impresia că soțul ei îi dorea compania. Și ea vrusese să fie alături de el, doar dacă acest lucru nu dădea naștere la o altă ceartă. Îndurase toate cuvintele tăioase și pline de mânie pe care le putea suporta într-o zi.

Încet-încet, încordarea ei se mai potoli și se relaxă, punându-și capul pe salteaua moale a șezlongului. În depărtare, se auzi un coiot urlând. Sunetul răsuna limpede în noapte.

Contemplând cerul presărat cu stele, Stacy se gândi la cireada de vite care era acum în drum spre pășune. Undeva, acolo în umbră, un cowboy supraveghea vitele, în timp ce ceilalți dormeau în sacii lor de dormit, în jurul focului de tabără. Inima i se strânse la amintirea nopților petrecute împreună cu Cord sub cerul liber.

Ca să-și alunge această imagine obsedantă, își concentră toată atenția pe amănuntele materiale ale transhumanței, se gândi la toate greutățile pe care, după spusele lui Travis, le depășiseră atât de bine în acest an. Totul se petrecuse cu o surprinzătoare ușurință, practic fără nici cel mai mic incident.

– Este o adevărată ușurare să știu că transhumanța decurge atât de bine.

Gândul acesta îi scăpă lui Stacy înainte chiar ca să-și dea seama că ea rupsese tăcerea.

Aruncând o privire fugară spre Cord, își ținu răsuflarea. Maxilarele puternice nu se încleștaseră ca de obicei când vorbeau despre lucrările din fermă.

El părea calm și relaxat, contemplând cerul. Stacy își zise că probabil n-o auzise și oftă ușurată. Își întoarse din nou privirea spre stele.

– Aproape că pot simți fumul focului de tabără, șopti încetișor Cord.

Limpezimea cerului părea să scânteieze mai viu, umplând ochii stropiți cu aur ai lui Stacy de o lumină plină de speranță în timp ce vocea caldă i se păru ca o mângâiere. Cu teamă, își întoarse capul întrebându-se dacă și el își amintea de nopțile petrecute pe drum. Găsi în ochii lui negri ațintiți asupra ei un răspuns afirmativ.

Se priviră, fără să rostească un cuvânt. La un moment dat, în această eternitate de secunde, scaunul rulant alunecă în liniște spre șezlongul ei. Stacy aproape că nici nu-și dădu seama de mișcare. Nu era sigură că el o făcuse într-adevăr.

Dintr-o dată era aici, pur și simplu, atât de aproape de ea încât ar fi putut să-l atingă cu mâna. Dar ea nu făcu nici un gest. Precedentele respingeri ale oricărui contact fizic cu ea îi erau încă prea dureros gravate în minte și în inimă. Prima mângâiere trebuia să vină de la Cord.

În timp ce ședea nemișcată, ardea de dorința cumplită de a se afla în brațele lui. În sfârșit el se aplecă și o cuprinse de umeri ca s-o atragă spre el. Stacy nu avu nevoie de nici un ajutor ca să-i ofere buzele.

Pasiunea înflăcărată a acestui sărut și focul pe care-l simți alergându-i prin vene o făcură pe Stacy să-i răspundă cu aceeași pătimașă înflăcărare. Îi cuprinse în palme fața cu maxilarele puternice.

Dar mult prea repede, el o respinse cu hotărâre și fermitate. Ea mai păstra încă în căușul palmelor forma chipului lui în timp ce Cord o făcea să se reașeze în șezlong. Își ridică încet pleoapele, trezită parcă dintr-un vis. Ochii lui Cord erau ca niște fântâni adânci în care nu puteai citi nimic, tulburi.

– Stacy, viața mea, gemu el, ce fac? Ne distrugem amândoi. Ai spus să ne fim alături, „la rău și la nenorocire". Dar câtă nenorocire vom mai putea suporta?

Își întoarse fața și profilul său părea și mai aspru în lumina rece a stelelor.

– Dumnezeule, nu te pot lăsa să pleci. N-am să te las niciodată să pleci!

– Nici nu vreau, Cord, murmură ea cu o voce frântă. Îți cer doar să nu mă mai respingi. Vreau să-mi împart viața cu tine, să fac parte din ea.

Sprâncenele lui negre se arcuiră cu cinism.

– Ce vrei să împarți cu mine? Ce-ți mai pot eu dărui? Scaunul meu rulant? Acesta este închisoarea mea. Este ridicol... Scaunul rulant este închisoarea mea și totuși eu sunt temnicerul tău. N-am să te eliberez niciodată, Stacy.

– Dar nu vreau să mă eliberezi, protestă ea îndurerată.

El zâmbi sarcastic, încât Stacy îngheță.

– Știi de ce mă tem? Că tot auzindu-te spunându-mi asta atât de des, până la urmă am să te cred... chiar știind că nu-i adevărat.

– Ba da...

Cuvintele ei se pierdură într-un hohot de plâns înăbușit pe care Cord nu-l auzi.

Roțile scaunului se întoarseră cu un scârțâit ușor. Stacy își plecase privirea, așa că nu-l văzu pe Cord intrând în casă. Își împreunase mâinile în fața ochilor într-un gest de

rugă disperată. Tot corpul îi era cuprins de suferință, îi încorda mușchii în așa măsură încât ar fi vrut să țipe de durere, dar reuși până la urmă să-și rețină lacrimile.

Mai zăbovi câteva minute ca să-și revină suficient pentru a da ochii cu Paula și Travis în salon. Cu o mână obosită, își dădu părul pe spate de pe frunte când trecu pragul.

Prezența lui Cord în salon o făcu însă să se oprească brusc. Fusese sigură că el se retrăsese în camera lui.

El își întoarse spre ea privirea pătrunzătoare, constatând ravagiile furtunii din sufletul lui Stacy. Ținea în mână o țigară al cărei fum ridicându-se făcea o aureolă în jurul părului bogat, negru ca abanosul.

Nici un zgomot nu trădase intrarea lui Stacy în încăpere și totuși Paula ridică privirea ca și cum ar fi simțit o schimbare în atmosferă. Pleoapele i se îngustară ușor peste ochii azurii când își ațintì privirea pe obrajii livizi ai lui Stacy. Dar aproape imediat, un zâmbet cald îi lumină fața.

– Ai sosit exact la timp, Stacy, zise ea aruncându-i o privire administratorului. Tocmai voiam să-l rog pe Travis să-mi spună mai multe despre vânzarea voastră anuală de cai. Mi-a spus că te ocupi personal de asta de mai mulți ani.

Stacy înaintă, bucuroasă că este un subiect de conversație nepericulos și că nimeni n-o întreabă unde fusese.

– Este adevărat. Ce vrei să știi?

– Ei bine, eu...

– N-am putea vorbi despre altceva? o întrerupse Cord sec.

Își strivi țigara într-o scrumieră cu un gest furios. Paula își ridică bărbia spre el cu un aer agresiv:

– Voiam doar s-o întreb pe Stacy ce face ea acum, în legătură cu această vânzare.

– De ce te interesează? ripostă Cord.

– Mă interesează pur și simplu.

– Ei bine, nu și pe mine!

– Poftim? Nu-ți pasă de ce se întâmplă în fermă?

– Exact.

– Mi s-a părut că am înțeles că domeniul este al dumitale.

Paula luă o țigară din pachetul de pe măsuță, o lovi ușor de unghie și-și puse capătul cu filtru între buze. Instantaneu, bricheta de aur a lui Cord îi aprinse țigara. Stacy văzu cum privirile lor se înfruntau peste mica flacără.

– A fost, zise Cord insistând pe timpul trecut. De la accidentul meu încoace, Stacy și Travis au preluat conducerea. Nu mai este treaba mea ce se întâmplă.

– De ce?

– Ei iau toate hotărârile.

Paula lăsă să-i scape printre buze un fir de fum albăstrui.

– De ce nu le iei dumneata, din moment ce este ferma dumitale?

– În cazul că nu ți-a trecut prin minte această idee, domnișoară Hanson, zise el ironic, nu este prea comod să conduci o proprietate de asemenea dimensiuni dintr-un scaun rulant.

– Nu este comod dar nici imposibil, domnule Harris, îi replică Paula pe același ton ironic. Alți bărbați în situația dumitale conduc întreprinderi mult mai importante și mai complexe ca ferma aceasta.

Un mușchi se încordă pe maxilarul lui Cord, singurul semn al furiei lui abia stăpânite.

– Nu-mi spui nici o noutate... murmură el cu indiferență.

– Când te-am văzut prima oară, continuă tânăra femeie, am crezut că ești unul dintre aceștia. Nu mi-aș fi închipuit nici o clipă că lași o femeie să-ți conducă viața, chiar dacă această femeie este soția dumitale. Dar firește, te credeam bărbat.

– Ce vrei să spui?

– Mi se pare că nu mai este nevoie de explicații. Te ascunzi după fustele lui Stacy, o lași pe ea să ia hotărâri. Nu se poate spune deloc că ești stăpân pe soarta dumitale.

Stacy se înfioră de teamă și-și mușcă buzele când auzi această insultă adresată virilității lui Cord. Făcu un gest ușor de a interveni dar Travis îi prinse privirea și dădu imperceptibil din cap.

În clipa aceea, Stacy tresări de uimire când îl văzu pe Cord dându-și capul pe spate și începând să râdă încetișor, chiar dacă nu era un râs vesel.

– Nu eziți să lovești sub centură, după câte văd, zise el ironic examinând-o cu un oarecare interes pe blonda lui adversară.

– De ce aș face-o? Pe dumneata nu pare să te jeneze peste măsură faptul că îi faci să sufere pe cei ce te iubesc.

În cazul în care Cord n-ar fi înțeles aluzia evidentă la Stacy, Paula o privi fix pe aceasta, lăsându-și ochii să poposească îndelung pe semnele vizibile de încordare și epuizare de pe chipul ei. Cord îi urmări privirea. Pe trăsăturile lui impasibile nu exista nici umbră de remușcare sau regrete. Se întoarse din nou spre Paula, cu o notă de aroganță în expresie.

– Poți să lovești sub centură cât vrei, domnișoară Hanson, zise el calm. Nu mă deranjează deloc. În ceea ce o privește pe soția mea... eu și cu Stacy ne înțelegem unul

pe altul. Eu știu perfect ce-și dorește. Și mă îndoiesc foarte tare că dumneata știi... Acum am să vă doresc tuturor noapte bună, și vă scutesc de prezența mea stânjenitoare.

În momentul când el porni cu scaunul său rulant, Paula declară cu o voce mieroasă:

– Cred că dumneata te simți stânjenit, domnule Harris...

Cord se opri, susținu o clipă provocarea din privirea ei și zâmbi.

– Mă plictisesc dar nu mă simt stânjenit deloc. De fapt, domnișoară Hanson, încep să cred că aceste mici bătălii cu dumneata ar putea să-mi alunge plictiseala.

Plecarea lui fu urmată de o tăcere apăsătoare; trei perechi de ochi îl priveau îndepărtându-se. Toți erau un pic stupefiați de ciudata lui schimbare de atitudine și de ce ar putea ea să însemne.

– Egalitate în runda a doua, murmură în sfârșit Paula. Mâine dimineață va trebui într-adevăr să am grijă dacă vreau să obțin victoria.

– Cord nu este genul care să se lase dominat de cineva prea multă vreme, observă distrat Travis, fără să-și dea seama că gândea cu voce tare. Întotdeauna cade în picioare, ca o pisică.

– Sper să fiu și eu la fel de agilă...

Lui Stacy, un fior de gheață îi trecu pe șira spinării și o făcu să tremure ușor. Universul ei fusese răsturnat și i se părea că nu putea face nimic ca să-l repună pe picioare. Adineauri, Cord îi spusese „viața mea“, și imediat după aceea îi declarase că nu o crede când ea spunea că nu vrea să-l părăsească.

Dar timpul acționa în favoarea ei și va depăși și acest

moment, știa bine. Ceea ce însă o făcuse să-i înghețe sângele în vene, era ceea ce spusese Cord: că Paula va fi fără îndoială un remediu împotriva plictiselii lui. Stacy se temea de semnificația acestor cuvinte. Pentru ea, Cord devenise un străin. Nu-l mai recunoștea.

La aceste gânduri, simți un nod în gât și i se înmuiară picioarele. Se clătină ușor și-și puse o mână în capul pieptului ca să-și potolească bătăile inimii.

– Mă... mă duc să văd dacă Josh a adormit.

Simțea nevoia să scape de aici și se folosi de primul pretext logic ce-i veni în minte. Vocea Paulei o opri din drum.

– Stacy... Înainte să uit, spune-mi, vei fi aici mâine dimineață?

– Păi...

Stacy își simți mintea goală. Până mâine era o veșnicie și ea nu era în stare să se concentreze.

– Ai spus că ai de făcut niște cumpărături în oraș în cursul dimineții, interveni Travis.

Stacy râse nervos, trecându-și o mână tremurândă peste tâmplă.

– Ah, da, firește. Trebuie să duc lista mânjilor pursânge la imprimerie, pentru catalogul de vânzare. Aveai nevoie de ceva, Paula? întrebă ea, cu nervii încordați.

– Nu. Am de gând să încep să-l învăț pe soțul dumitale exercițiile de recuperare și mă întrebam doar pe unde vei fi.

– Dacă vrei să te ajut, pot să-mi amân vizita la imprimerie pentru poimâine.

Era o ofertă disperată, pentru a păstra contactul cu Cord, pentru a menține cu orice preț o legătură cu el.

– Nu, nu, nu-i nevoie.

– Nu m-ar deranja. Vreau... vreau să particip și eu...

Pentru prima oară, Stacy remarcă o oarecare nesiguranță în expresia Paulei. Ochii albaștri se întoarseră spre ea dar fără s-o privească în față.

– La drept vorbind, Stacy, ar fi mai bine să nu fii aici, cel puțin la început. Mă tem să nu fii mai mult un punct de distragere a atenției decât un ajutor, în ciuda bunelor intenții pe care le ai. Relația dintre terapeut și pacient este capitală, mai ales în cazul soțului dumitale. De altfel, primele zile vor fi destul de dure pentru Cord. Și iubindu-l așa cum îl iubești, vei căuta instinctiv să ușurezi lucrurile. Îmi pare rău, nu este nimic personal în ce-ți spun.

– Înțeleg.

Oare chiar înțelegea? Stacy habar nu avea. Existau atâtea lucruri pe care nu le mai știa, nu le mai înțelegea! Pe Cord, mai ales.

– Scuzați-mă, murmură ea și de această dată nimeni nu încercă s-o mai rețină.

*
* *

A doua zi dimineața, Stacy chiar avea de gând să plece de acasă înainte ca Paula să-și înceapă programul de recuperare și exercițiile cu Cord. Dar interveniră diverse treburi mărunte și o reținură în birou până la nouă și jumătate.

În sfârșit, luă lista mânjilor destinați spre vânzare în acest an, și ieși din birou. Ușa camerei lui Cord era întredeschisă. Îi atrase atenția ca un magnet. O exclamație de durere o făcu să ezite.

– Fir-ar să fie, mă doare! protestă furios Cord.

– Fir-ar să fie, așa trebuie! îi replică Paula pe același

ton, dar fără să se lase impresionată. O să te doară și mai rău până ce o să terminăm.

– Nu-mi plac femeile care înjură, îi replică el cu o ciudată stânjeneală.

– Măcar de data asta, suntem de aceeași părere, domnule Harris. Detest bărbații care înjură.

Deodată, Stacy își dădu seama că ascultă la ușă. Imediat după aceea, avu o îndoială enervantă: își făcuse de lucru acasă cu tot felul de prostii când ar fi putut să plece mult mai devreme, așa cum avusese de gând inițial. Cu o tresărire de vinovăție, se repezi spre ușa de la intrare înainte ca prezența sa să fie descoperită.

*
* *

A doua zi, Stacy făcu în așa fel încât să poată pleca foarte devreme și să nu se întoarcă decât la ora prânzului. Nesiguranța ultimelor luni lăsase ca gelozia să se trezească în sufletul ei și prefera să se îndepărteze decât să devină o soție bănuitoare și indiscretă

Așa cum prevăzuse Paula, prima săptămână fu îngrozitoare. Exilul pe care Stacy și-l impunea în fiecare dimineață începea să-i dea impresia că este o intrusă în propria-i casă; ca și cum ar fi trebuit să ceară o autorizație de fiecare dată când ar fi vrut, peste zi, să stea acasă câteva momente.

Eforturile fizice și mentale îl făceau pe Cord să fie posac și capricios. Dispoziția lui era foarte schimbătoare, mergând de la tăcerea posomorâtă la sarcasmul tăios. Lui Stacy i se păru că ea devenise ținta lui favorită, deși și Paula își primea porția de cuvinte injurioase.

Poate că Stacy se simțea îndeosebi vizată pentru că dragostea ei față de Cord îi dădea acestuia o teribilă putere de călău asupra ei. Când cuvintele lui crude îi sfâșiau inima, Stacy gemea pe înfundate, dar nu lăsa să i se vadă suferința. Încerca s-o imite pe Paula, pretinzând că vorbele lui n-o atingeau, la fel cum n-o atingeau nici pe terapeută.

În timp ce se juca distrată cu furculița prin salata de ton ce umplea roșia din fața ei, Stacy căuta ceva de spus. O apăsa atmosfera grea provocată de tăcerea sumbră a lui Cord. Vârful furculiței scârțâi pe farfurie, și ochii de cărbune o străfulgerară.

– O să te hotărăști odată să mănânci, sau o să continui să plimbi roșia aia prin toată farfuria?

Brusca atenție pe care i-o acorda Cord o descumpăni. Cu stângăcie, puse jos furculița și-și încleștă mâinile ce tremurau pe genunchi ca să le ascundă de privirea pătrunzătoare a soțului ei.

– Nu prea mi-e foame, răspunse ea cu un calm forțat.

– Atunci încetează să te mai joci cu mâncarea, o dojeni el.

Din nou se lăsă tăcerea. Stacy îi aruncă o privire Paulei, întrebându-se cum de putea aceasta să fie atât de indiferentă la tensiunea exasperantă din încăpere. Sau poate ea era o actriță mai bună chiar decât Stacy?

– Cum merge... recuperarea? bolborosi ea, atrăgându-și din nou o privire cumplită din partea lui Cord.

– Întreab-o pe Paula. Ea este expertul.

– Pentru dumneata sunt domnișoara Hanson, domnule Harris, îl corectă Paula fără să se tulbure. Când vei deveni o persoană pe care să pot s-o apreciez și s-o respect, atunci vei avea permisiunea să-mi spui Paula, nu înainte.

– Domnișoara Hanson, zise el cu un zâmbet sarcastic.

Puțin mă interesează dacă vei reuși vreodată să mă apreciezi sau nu.

– Și viceversa, domnule Harris, ripostă Paula pe un ton dulceag, apoi se întoarse cu ochii scânteind de disperare reținută spre Stacy. Ca să-ți răspund la întrebare, treaba nu merge prea repede când trebuie să te lupți neîncetat.

– Pe scurt, asta vrea să însemne multă durere și puțin progres, interveni sec Cord.

– De când ai devenit atât de optimist, Cord? întrebă Stacy.

– Poftim?

– Tocmai ai mărturisit că există un oarecare progres, ceea ce este mai bine decât nimic.

El lăsă să-i scape un zâmbet agasat.

– Al naibii de puțin, fir-ar să fie! bombăni el și imediat o privi ridicându-și o sprânceană pe Paula. Iartă-mă, domnișoară Hanson.

– N-ar trebui să te iert dar, „fir-ar să fie", asta voi face.

Pe buzele cărnoase ale frumoasei blonde pluti un zâmbet.

La acest scurt schimb de cuvinte, gelozia se aprinse iar în inima lui Stacy. Înainte ca acest lucru să ia amploare, ea se ridică brusc. Violența abia stăpânită a mișcării sale fu cât pe-aci să răstoarne un pahar.

– Scuzați-mă, am de lucru, mormăi ea ferindu-se de privirile celorlalți.

Ajunsă în birou, închise ușa în urma ei și se sprijini cu spatele de ea. Dacă nu le-ar fi surprins conversația de zilele trecute, n-ar fi înțeles acum subtilitatea glumeață privind așa-zisele înjurături din acest schimb de replici.

Iată că împărtășeau glume secrete! Pradă chinurilor

geloziei, ea se întrebă ce urmau să mai împartă încă, în dimineţile în care ea îi lăsa singuri.

Se apropie de birou. Dar ştia că nu va fi în stare să se concentreze asupra lucrărilor care-o aşteptau. Mintea îi hoinărea aiurea, făcea tot felul de presupuneri despre ce se întâmpla în casă în lipsa ei.

Îşi luă pălăria Stetson cu boruri largi de pe coşul cu corespondenţă unde o lăsase încă de dimineaţă, şi ieşi grăbită din casă.

Când ajunse la grajduri, Hank o privi stupefiat.

– Să pun şaua pe iapă? întrebă el. Vreţi să călăriţi pe căldura asta?

O privi pe Stacy, cu ochii îngustaţi pe chipul tăbăcit şi ridat de soare.

– Spuneţi-mi, doamnă Stacy, vă simţiţi bine?

– Firește, îi replică ea iritată.

Apoi îşi muşcă buzele ca să se împiedice să-şi verse nervii pe Hank.

– Dacă eşti prea ocupat, Hank, pun chiar eu şaua pe Candy Bar.

– Mă duc s-o pun, bombăni el.

Şi plecă spre ţarc târându-şi picioarele, dar Stacy putu să-l audă mormăind:

– E cineva pe-aici care nu-i prea întreg la minte, şi ăsta sigur nu sunt eu!

Capitolul 8

Camioneta verde se zgâlțâia pe drumul ce ducea la grajduri. Stacy, care se întoarse spre casă, se opri văzând mașina încetinind și îi zâmbi obosită bărbatului brunet care se sprijinea cu cotul pe geamul lăsat al portierei.

– Bună ziua, Travis, zise ea. Am impresia că au trecut secole de când nu te-am văzut.

Travis era singura persoană față de care nu se simțea în permanență în alertă. Lăsând motorul să meargă la relanti, el îi răspunse:

– În ultimele trei zile, am avut amândoi destul de multă treabă. Cum merg pregătirile pentru vânzare?

– Foarte bine, cred.

– Și Cord? Curând sunt două săptămâni de când Paula este aici. A constatat vreo ameliorare?

Îngrijorat, el examină fața trasă a lui Stacy, obrajii supți, umerii încovoiați. Ea își feri privirea.

– După câte știu, nu.

Nu i se spusese nimic despre progresele lui Cord;

fusese de mai multe ori pe punctul de a o întreba pe Paula, dar simplul fapt că nu o ținuse la curent o făcuse să se abțină.

– Trebuie timp pentru asta, fără îndoială, murmură Travis.

– Da, bineînțeles. Tocmai mă duceam să mănânc. Nu vii și tu cu mine?

El își încruntă sprâncenele, uimit.

– Cord și Paula nu sunt aici?

– Ba da, bineînțeles că sunt, bolborosi Stacy.

Fără voia ei, spusese „cu mine". La drept vorbind, întotdeauna în ultima vreme avea impresia că este o intrusă la propria-i masă. Invitația pe care i-o făcuse lui Travis era un mijloc de a se simți inclusă în grup și nu respinsă. Știa bine că acestea erau doar impresii de-ale ei, dar cu toate astea se simțea de fiecare dată stânjenită.

Travis ezită.

– Aș vrea, dar...

– Înțeleg. Ai de lucru... Poate altă dată?

– Cu plăcere, zise el zâmbindu-i, și camioneta demară.

Stacy oftă cu nostalgie. Dacă măcar s-ar fi legat ceva între Paula și Travis! Dar nu, nu se întâmplase nimic. Erau doar prieteni, atâta tot.

Ea porni din nou la drum spre casă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simțea mai încordată. Avea gura uscată și știa că nici de data asta nu va simți gustul mâncării. De câtva timp trebuia să se forțeze ca să mănânce și nu reușea întotdeauna.

– Mamă!

Josh alergă spre ea pe peluza în pantă. Pe pieptul lui gol ars de soare scânteiau picături de apă. Șortul mic și roșu i se lipise de coapse. Părul ud strălucea ca o aripă de corb în soare.

– Iar te-ai jucat cu furtunul de stropit, după câte văd, îi zise Stacy cu un zâmbet indulgent.

– Nu, am înotat!

Zâmbetul dispăru complet de pe chipul lui Stacy. Își luă fiul de umeri și-l scutură.

– Josh Harris! Ți s-a spus de atâtea ori să nu te scalzi niciodată singur! Nu ai voie să intri în piscină decât dacă... (Fusese cât pe-aci să spună „tatăl tău“ dar se reținu imediat.) dacă este și o persoană adultă cu tine în apă! O să-mi faci plăcerea să-ți petreci după-amiaza în camera ta!

El o privi de jos în sus, cu un aer posomorât.

– Dar tata și Paula au fost cu mine! protestă el.

Nervii încordați ai lui Stacy cedară și, pierzându-și calmul, își mustră sever fiul.

– Nu-i suport pe micii mincinoși, Josh!

– Dar nu mint! Este adevărat! Am înotat împreună.

În fața unui ton atât de ofensat al copilului, Stacy fu cuprinsă de o bănuială. Își plecă pe o parte capul.

– Și cu tatăl tău?

– Paula a zis că asta este recuperare, ca să-l facă pe tata să fie mai puternic. Au înotat în fiecare zi, și azi-dimineață mi-au zis că pot veni și eu.

Își încheie explicația cu o mișcare hotărâtă a bărbiei, care voia să însemne „asta e!“ spus apăsat. Stacy fu mai întâi derutată. Auzise că înotul era folosit în recuperarea musculară dar nu știa că și Paula folosea această metodă.

– Nu... nu știam. Scuză-mă, Josh.

Copilul îi acceptă scuzele, cu buza inferioară împinsă în față într-o mutră bosumflată. Stacy își zise că ar fi trebuit să știe că el nu i-ar fi ieșit din cuvânt în mod deliberat. Sau dacă ar fi fost neascultător și s-ar fi scăldat singur în piscină, nu s-ar fi lăudat cu asta. N-ar fi trebuit să-l

certe înainte de a-i lăsa timp să-i explice ce se întâmplase. Era un semn că nervii ei nu mai rezistau.

– Am greșit și retrag tot ce-am spus. Nu va mai trebui să stai încuiat în camera ta, firește, îl asigură ea, apoi încercă să schimbe subiectul. Crezi că Maria este gata să servească masa? Ce-ar fi să mergem să vedem?

Puștiul, jucându-se cu piciorușul gol într-o tufă de iarbă, mormăi fără entuziasm:

– Dacă vrei tu...

Dar nu merse alături de mama sa. I-o luă înainte alergând. Cearta nedreaptă pe care o încasase îi risipise toată bucuria scăldatului de dimineață și, era evident, n-o va lăsa să uite prea curând. Conștientă că greșise, Stacy se simțea și mai stânjenită.

Dacă măcar Paula sau Cord i-ar fi spus ceva despre aceste ore de înot zilnic, încerca ea să-și găsească o scuză, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Resentimentele ei erau ca un foc mocnit, asemeni celui al lui Josh acum.

Ușa era deschisă. Stacy rămase încremenită în prag, când îl văzu pe soțul ei întins gol-pușcă pe o masă acoperită cu un cearșaf. Avea doar un prosop albastru înnodat în jurul taliei. Fâșia îngustă a prosopului lăsa să i se vadă mușchii puternici ai umerilor și spatelui, părul negru și creț de pe picioare. Culcat pe burtă, cu capul pus pe brațele încrucișate, avea fața întoarsă spre partea opusă ușii. Umezeala făcea ca părul lui să pară și mai negru și i-l încrețise.

Stacy o văzu atunci pe Paula trecându-și mâinile mari peste spatele gol al lui Cord, întinzând un ulei ce făcea ca pielea să strălucească. O privi.

Părul ei blond-cenușiu era ridicat într-un coc lejer. Câteva șuvițe umede scăpaseră și i se lipiseră de gât. O

vestă scurtă de plajă din dantelă albă lăsa să se întrevadă costumul de baie și dădea la iveală spectaculoasa lungime a picioarelor ei bronzate.

Degetele lungi masau spatele lui Cord, făcând să pătrundă uleiul în piele. Cât de neatentă fusese! gândi Stacy. Nici măcar o dată nu observase că fața lui Cord era mai bronzată. Trupul îi fremătă, inima îi bătu mai puternic văzând acest corp splendid, atât de viril. Simți o durere cumplită și un gol imens în suflet.

Invidia îi strânse dureros inima când privi mâinile Paulei mângâind cu intimitate familiară spatele și umerii goi. Aproape că îi veni să țipe de furie că Paula era aceea care-l atingea, că Paula îl mângâia și nu ea. Înăbușindu-și cu palma un suspin sfâșietor, se retrase din prag pe picioarele care abia o mai țineau.

Trebuia să se retragă imediat, altfel s-ar năpusti în această cameră urlând și zgâriind-o cu unghiile pe Paula. Violența emoției pe care o resimțea o buimăci. Niciodată, nici măcar când fusese vorba despre Lydia cu care, crezuse ea odinioară, Cord vrusese să se căsătorească, niciodată deci nu avusese acest impuls de a declanșa un scandal oribil și să-i încrețească cocul Paulei. Era o nebunie, pentru că în vreme ce pe Lydia o disprețuise, Paula îi plăcea cu adevărat. Dar nu și când era vorba de Cord... nu cu Cord!

Făcuse deja trei pași de-a-ndăratelea în vestibul când auzi vocea lui Cord și se opri ca să asculte, disprețuindu-se pentru indiscreția ei.

– Ai putea să faci avere cu mâinile astea, Paula, murmură el cu acea voce mângâietoare și caldă care făcuse atât de des ca inima lui Stacy să bată mai tare și aprindea în ea un jar de dorință.

Paula! strigă în mintea ei o voce încărcată de gelozie. Îi spunea Paula! Cuvintele pe care tânăra blondă le rostise la masă îi reveniră obsedant în amintire lui Stacy... „Când vei deveni cineva pe care să-l pot aprecia și respecta, atunci vei avea dreptul să-mi spui Paula". Oare acum îl va dojeni iar? Stacy își ținu răsuflarea, lipindu-și palma de buze.

– Nu mă interesează să fac avere.

Așadar, nu-l corectase, nu-l dojenise. Stacy simți un pumnal înroșit înfigându-i-se în inimă și fu cât pe-aci să țipe.

– Dar ce ți-ai dori? întrebă Cord.

Tonul ce denota un interes evident arăta că întrebarea nu era inspirată doar din curiozitate.

– Ceea ce-și dorește orice femeie. O carieră strălucitoare, un cămin și un bărbat... Nu neapărat în această ordine, adăugă Paula după o clipă de tăcere.

„Nu Cord! Nu-l vei avea pe Cord!" urlă în sinea ei Stacy.

– Ești greu de mulțumit? o ironiză el.

– Foarte greu.

– Cel care te va avea va trebui să merite asta, zise el pe un ton amuzat.

– Și să fie suficient de viril ca să facă față.

În ciuda tonului nepăsător cu care vorbea, spusele Paulei impresionau prin seriozitate.

– S-ar zice că-ți place să te joci, îi replică râzând Cord.

– Accepți provocarea?

Stacy nu fu în stare să spună dacă Paula glumea sau încerca să-l facă pe Cord să înțeleagă interesul ei față de el. Chiar în ziua în care sosise, ea o avertizase de fapt pe Stacy că întotdeauna se îndrăgostea de pacienții ei.

Când intră, aproape clătinându-se, în salon, ochii lui

Stacy ardeau dar erau uscați. Nu voia să audă mai mult, se temea prea tare.

O teroare de gheață îi amorțise parcă toate simțurile, nu mai era conștientă de nimic decât de faptul că le vedea pe aceste două persoane aproape dezbrăcate în încăperea vastă, că vedea mâini de femeie mângâind atât de liber trupul lui Cord când ea însăși nu avea acest drept.

Se lăsă să cadă pe canapea mușcându-și pumnul. Întoarsă spre ferestrele largi ale verandei, privea fără să-l vadă cerul albastru. Simți cum în ea ceva se zdrobea în mii de cioburi. Ce era oare? Inima ei?

Ruptă de lumea înconjurătoare, n-o auzi pe Maria când aceasta o strigă de mai multe ori. În sfârșit își dădu seama confuz că nu mai era singură în încăpere. Se întoarse încet.

– Da? Ce dorești, Maria? întrebă ea cu o voce plată.

– Sunteți chemată la telefon.

– Ia numele și numărul celui care mă sună și spune-i că voi suna eu mai târziu. Deocamdată nu vreau să vorbesc cu nimeni.

– Bun, am să spun că veți suna după-amiază.

– Nu în după-amiaza asta. Nu voi fi aici, zise Stacy cu aceeași voce posomorâtă.

– Nu sunteți niciodată acasă, bombăni femeia.

– Nu, nu mai sunt deloc acasă...

Pentru Stacy, aceste cuvinte sunară ca o definiție a destinului ei. Se strădui totuși să revină la realitate și să întrebe dacă masa era gata.

– Momento, îi răspunse Maria.

După ce menajera plecă, Stacy se ridică și se duse să se spele, din reflex, pe mâini.

La masă se comportă ca un robot, mâncându-și tăcută salata de fructe, fără să-i simtă gustul.

Cu toate acestea nu tăcerea ei trezi interesul Paulei care privea în fața ei un Josh neobișnuit de tăcut.

– Ești destul de potolit astăzi, Josh. Te simți obosit?

El își scutură negativ buclele negre, fără să ridice însă ochii din farfurie.

– În general, trăncănești ca o coțofană, îl tachină Paula. Probabil că ai vreun necaz foarte mare.

– L-am certat eu pentru că s-a scăldat azi-dimineață în piscină, interveni Stacy cum Josh nu răspundea. Atunci am aflat că voi doi, Cord și cu dumneata, înotați în fiecare dimineață pentru recuperare. Așa că el n-a fost singur cum crezusem eu. După cum se vede, scuzele mele n-au fost pe deplin acceptate.

– Scuză-mă, Stacy, credeam că știi.

– N-are importanță. Acum știu. Și... înotul dă ceva rezultate?

Stacy ridică ochii exact la timp ca să surprindă un schimb de priviri între Cord și Paula, și complicitatea acestei priviri îi frânse inima.

– Nu face nici rău, răspunse Paula fără alte precizări.

Un fior dureros străbătu tot corpul lui Stacy.

– Scuzați-mă, bolborosi ea. Tocmai mi-am amintit că Maria mi-a spus că m-a căutat cineva la telefon pentru o problemă importantă și că trebuie să telefonez imediat.

Era un pretext transparent, dar singurul care-i venise în minte ca să poată pleca la mijlocul mesei. Plecă deci, bântuită de gândul altor priviri complice pe care ei le-au mai schimbat fără știrea ei.

Își blestemă imaginația prea bogată dar aceasta era alimentată de o vagă licărire de mulțumire în ochii întunecați ai lui Cord și de dispariția cutei amare din colțul gurii lui.

Ieșind din casă, Stacy se gândi că niciodată nu va mai putea lua masa împreună cu ei fără să se întrebe ce mesaje secrete își transmiteau. Refuza să se supună acestei terori.

*
* *

În zilele următoare, începu să reorganizeze lucrurile. Travis devenise unica ei legătură cu un mod rațional de a gândi și-l folosea fără scrupule pe post de tampon. De la sosirea Paulei, îl invitase la cină de mai multe ori pe săptămână. Acum ea hotărâse să rezerve orele prânzului pentru discuțiile lor în legătură cu problemele fermei. Chiar dacă lui Travis i se păru bizar comportamentul ei, avu grijă să nu spună nimic, și luă nevoia ei aproape constantă de companie ca pe un lucru absolut natural.

Întrebarea pe care Stacy nu voia să și-o pună era aceea de a ști când se vor sfârși toate astea. Supraviețuirea aceasta de pe o zi pe alta nu putea să dureze veșnic. Cât timp va mai fi în stare să nu ia în seamă raporturile care se înfiripau sub nasul ei între Cord și Paula?

Dar ce altă soluție avea? Trebuia oare să-i împărtășească soțului ei suspiciunile pe care le avea și să se facă de râs în caz că se înșela? Sau s-o acuze pe Paula și s-o avertizeze să nu se apropie de Cord?

Cu un oftat obosit, Stacy își dădu după urechi părul castaniu. Picioarele continuau să o ducă spre casă, ochii îndurerați privind în jos.

Ajunse până la ea un țipăt copilăresc de bucurie, urmat de o cădere răsunătoare în apă. Ajunsă în vârful înălțimii care domina partea de grădină unde se

afla piscina, Stacy se opri. Acoperișul de țiglă roșie sclipea în soare, contrastând cu pereții albi ai casei.

Încă doi pași și va putea vedea piscina și pe cei trei ocupanți ai ei. Îi ajunse la urechi râsul lui Cord. Inima i se strânse încercând să-și amintească ultima dată când auzise ea acest râs fericit. Trebuie să fi fost imediat după accident, când el era fericit că scăpase cu viață...

Observă capul blond al Paulei în apă, alături de cel al lui Cord. Când tânăra femeie se întoarse și-i spuse ceva, Cord izbucni din nou în râs. Stacy își mușcă buzele până ce simți în gură gustul sărat al sângelui. Ea nu reușise niciodată să-l facă să râdă astfel dar Paula, da.

Gelozia marcă un nou punct. Spectacolul pe care-l ofereau bărbatul, femeia și copilul jucându-se în piscină era tabloul ideal al unei familii fericite. Dar era ceva fals în acest tablou, din moment ce Stacy ar fi trebuit să reprezinte mama, și nu Paula. De ce trebuia ca ei să pară atât de fericiți împreună? gândi ea cu inima îndurerată.

– S-ar zice că se distrează de minune, nu?

Vocea masculină o făcu pe Stacy să tresară și se întoarse repede, alarmată, pălind brusc. Îngrijorarea se putea citi în ochii lui Travis.

– N-am vrut să te sperii.

– Eu... nu... Nu-i nimic, eu... Nu te-am auzit apropiindu-te, se bâlbâi ea străduindu-se să-și revină. Ai sosit destul de devreme. Nu te așteptam înainte de prânz.

Cu un mers sacadat, ea se îndreptă spre casă, grăbită să nu se mai gândească la cei de la piscină. Era sigură că n-ar fi putut vorbi despre ei cu calm.

– Nu pot să stau la prânz astăzi. De aceea am trecut pe aici, în speranța că te voi găsi acasă, îi explică Travis mergând alături de ea. Dacă nu ești prea ocupată în acest

moment, am putea să revedem împreună borderourile acelea de comandă de cereale ca să încercăm să descoperim de ce concordă cu livrările noastre.

– Sunt liberă, murmură Stacy, mulțumită că nu mai trebuia să privească scena la care tocmai asistase.

Din păcate, munca de birou nu-i oferi deconectarea sperată. Nu se putea nici concentra. Privirea îi rătăci pe fereastră. De o vreme râsetele și țipetele venind dinspre piscină încetaseră, și totuși în capul ei încă răsunau.

– Stacy, ce nu este în ordine?

Auzind vocea lui Travis, ea reveni încet la realitate dar nu-i înțelese întrebarea.

– Poftim?

– Te-am întrebat ce nu este în regulă, Stacy. De ce plângi?

Ea își duse o mână la obraz și fu surprinsă să-l găsească umed. Își șterse în grabă lacrimile dar valul nu se opri dintr-atât și noi șuvoaie de lacrimi se prelinseră pe urmele primelor. Îngrozitor de stânjenită, se ridică și-i întoarse spatele lui Travis.

– Nu, nu-i nimic...

Vocea ei frântă îi trăda însă minciuna și alte lacrimi se iviră între gene. Auzi când Travis își împinse scaunul de la birou. Ea știa bine că nu reușise să-l înșele. Își șterse cu febrilitate obrajii și vru să râdă. În loc de asta, izbucni într-un hohot de plâns.

– Nu știu ce am. Scuză-mă, Travis, mormăi ea înăbușindu-și cuvintele cu mâna care încerca să-i potolească tremurul buzelor și al bărbiei. Probabil crezi că sunt nebună.

Stacy însăși se întreba asta. Dar el îi răspunse calm:

– Cred că aproape sigur ceva nu este în ordine. Ți-ar face bine dacă ai vorbi despre asta?

– Da... Nu... Nu știu... Sunt complet tâmpită, știu, dar i-ai văzut și tu adineauri, acolo, afară.

– Pe Paula și Cord?

– Ai auzit râsul lui Cord?

Aruncă o privire chipului frumos al lui Travis, cu șuvița lui argintie în părul negru ondulat. Își întoarse fața, ferindu-se de privirea lui îngrijorată.

– Aș fi vrut să fiu eu aceea care-l face să râdă din nou. Eu... Îți par egoistă, nu-i așa? Egoistă și geloasă? Ei bine, da... Sunt geloasă. Dar au devenit amândoi atât de familiari, atât de intimi. Știu... Sunt sigură că...

Zdrobită, își mai șterse o dată obrajii, incapabilă să-și formuleze bănuielile. Simțea un nod în gât și hohotele de plâns o scuturau. Era îngrozită că i se destăinuise astfel lui Travis, era prea umilitor.

El își puse mâinile puternice pe umerii ei, o întoarse și o strânse la piept. Gestul lui afectuos îi frânse și ultimele rețineri lui Stacy și ea își ascunse fața pe cămașa în carouri, abandonându-se suferinței sale. Travis o legăna ușor ca pe un copil, mângâindu-i părul lung și mătăsos. Ea continua să suspine înnebunită, murmurând la nesfârșit scuze pentru purtarea ei.

– Hai, hai, șopti Travis. Calmează-te. Trăiești de prea multă vreme în tensiune, ții totul în tine. Nu se putea să nu izbucnești o dată.

– N-am vrut, gemu ea.

– Nu asta-i problema, zise el cu un zâmbet cald.

– Dacă măcar nu m-aș gândi că Paula... Cord...

Își scutură capul și-și mușcă buzele.

– Dacă-ți închipui că se petrece ceva între ei, înseamnă că te-ai lăsat pradă imaginației, îi reproșă cu blândețe Travis.

– Aș vrea să cred și eu asta.

Travis îi ridică bărbia și o privi zâmbind.

– Totul o să se aranjeze, ai să vezi. Nu este decât o chestiune de timp.

Ea lăsă să-i scape un ușor oftat nostalgic și-și forță buzele fremătătoare să surâdă; aprecia cuvintele lui încurajatoare, sperând ca el să aibă dreptate. Nesiguranța însă întârzia în ochii ei înecați în lacrimi. Cu mâna lui bătătorită, Travis îi șterse cu tandrețe obrazul stâng.

Clipind din ochi, ea își întoarse privirea spre mâna lui Travis. Deodată însă încremeni. Ușa biroului era deschisă și în prag se afla o siluetă înaltă. Licărirea de bucurie din ochii negri se transformă într-o furie amenințătoare, care o străpunse pe Stacy până în adâncul inimii.

Rămase cu gura căscată privindu-l pe Cord. Acesta stătea în picioare, cu toată greutatea sprijinită pe un fel de cârje. Dar era pe picioarele lui! Ea vru să țipe de bucurie dar nu putu să articuleze nici un cuvânt.

Văzându-i expresia schimbată, fața luminându-i-se, Travis privi peste umăr și imediat își lăsă mâna să cadă. Pentru o clipă, chipul lui exprimă aceeași surprindere și bucurie ca și al lui Stacy. Dar imediat remarcă asprimea de pe trăsăturile aristocratice ale lui Cord. Stacy era încă prea tulburată de această evoluție surprinzătoare ca să remarce crisparea bruscă a bărbatului din fața ei.

– Mai întâi nevasta lui Colter și acum a mea, ce zici, McCrea? rânji Cord. Nu poți să-ți găsești și tu una care să nu aparțină altcuiva?

– Te înșeli, Cord, replică potolit Travis.

Sufocată de violența tonului cu care vorbise Cord, Stacy înțelese în sfârșit cum interpretase el situația. Fără grabă, Travis o îndepărtă de el.

– Singurul lucru asupra căruia m-am înșelat este faptul că am fost suficient de prost să am încredere în voi! șuieră Cord. Ieși de aici, McCrea!

Ridicând cârjele pe care se sprijinea el le împinse puțin mai departe în fața lui, târându-și apoi ușor călcâiele. După câteva mișcări de acest fel, se dădu la o parte din prag.

– Ceea ce gândești tu nu este adevărat, Cord! strigă Stacy în timp ce el continua să-l fulgere pe Travis cu privirea.

– Nu-ți face griji, Stacy, zise Travis stăpânindu-se cu greutate. Deocamdată am să plec.

Și, cu pași mari, ieși din încăpere. După ce ușa biroului fu închisă cu furie, Cord își îndreptă diamantele negre ale ochilor săi spre Stacy. Disprețul din expresia lor o făcu pe aceasta să înghețe.

– Nu eram în apele mele, se apără ea. Travis încerca doar să mă încurajeze, atâta tot.

– Vrei să mă faci să cred asta? rânji el răutăcios.

– Acesta-i adevărul!

Dădu din cap, încă buimăcită, privindu-și soțul stând în picioare.

– Ah, Cord! Te-ai ridicat din scaunul rulant! Nu-mi vine să cred...

Se apropie de el clătinându-se ușor, vrând să uite stupida neînțelegere de adineauri, vrând să se bucure de vindecarea rapidă a lui Cord. Dar el își strânse buzele cu amărăciune.

– Ar fi trebuit să fie o surpriză. A naibii surpriză!...

Flăcările întunecate din ochii săi o făcură pe Stacy să înțeleagă că el revedea în minte scena cu Travis, din clipa în care intrase în birou.

– Te rog, să nu ne certăm, îl imploră ea în șoaptă, întinzând spre el o mână șovăitoare. Sunt atât de fericită să te văd din nou în picioare! De când? Când s-a întâmplat?

Cord îi respinse mâna.

– De ce te mai interesează? Spune-mi, Stacy, cum ți s-a părut să te afli în brațele unui bărbat?

Respingerea brutală a intenției ei de a-l mângâia o răni cumplit pe Stacy. Se retrase, ridicându-și provocator bărbia. Cord o domina cu înălțimea lui, era distant, arogant.

– Spune-mi tu cum ți se pare când Paula te mângâie, îți masează spatele, umerii? ripostă ea.

– Asta n-are nimic de-a face! tună el, furios că ea îi pusese această întrebare. Nu încerca să te folosești de Paula pentru a-ți justifica infidelitatea!

– Unde este diferența?

Stătea în fața lui, crispată, inima ei așteptând o negare, cele câteva cuvinte necesare ca s-o convingă că se înșelase, că nu exista nimic între el și Paula. Dar el nu-i luă în seamă întrebarea.

– Știam că până la urmă viața la fermă te va plictisi, că o să te saturi să stai legată în același loc, dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că vei căuta consolare în brațele altui bărbat, zise el cu o expresie de dezgust.

Stacy păli la această jignire dar își reveni repede.

– Ai să mă crezi dacă-ți voi spune că Travis și cu mine suntem doar buni prieteni?

– Nu sunt orb! V-am văzut sărutându-vă când am deschis ușa!

– Și tu crezi tot ceea ce vezi? Atunci, și eu! Presupun că nu mai avem ce să ne spunem, nu-i așa?

Ea părea foarte calmă dar genunchii îi tremurau când porni spre ușă.

– Vreau ca Travis să părăsească această fermă în mai puțin de o oră! strigă Cord.

Ea puse o mână pe clanță și se întoarse, înfruntând privirea întunecată și rece.

– Eu conduc ferma, Cord, nu tu, declară ea foarte încet pentru a evita ca vocea să-i trădeze tremurul întregului corp. Eu l-am angajat pe Travis și eu îi voi spune când să plece... Or, nu am nici cea mai mică intenție în acest sens.

Și, fără să mai spună o vorbă, deschise ușa și ieși în vestibul. Îl auzi pe Cord înjurând în timp ce încerca s-o urmeze, târându-și cu greu un picior după altul.

Lui Stacy îi fu teamă de furia pe care o provocase. Închise repede ușa în urma ei și se îndepărtă de casă alergând.

Capitolul 9

Travis era sprijinit cu cotul de camionetă, pălăria prăfuită cu boruri largi era dată pe spate; cu o țigară în mână o privea, impasibil, pe Stacy apropiindu-se.

– I-ai explicat? întrebă el remarcând expresia ei întunecată, bărbia agresivă.

– Cord este prea convins de ceea ce crede încât să vrea să mă asculte.

– Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

Travis își aruncă țigara și o strivi cu tocul cizmei.

– N-am făcut nimic de care să ne pară rău, ripostă ea cu o mândrie indignată.

– Știu. Dar cred totuși că el avea dreptate când mi-a spus să plec. Așa ar fi mai bine probabil pentru toată lumea. După ce eu nu voi mai fi aici, atunci cu siguranță că te va asculta.

– Nu! protestă violent Stacy. În nici un caz nu vreau să pleci, doar dacă te voi ruga eu.

Scuturându-și capul brunet, Travis oftă.

– Nu faci altceva decât să complici o situație deja dificilă. Gelozia lui dovedește că între el și Paula nu există nimic. Ți-ai făcut tu o părere greșită.

Stacy simți un nod în gât.

– Te înșeli.

– Stacy! exclamă Travis fără să-și mai poată stăpâni exasperarea. Doar nu crezi așa ceva!

Lacrimi fierbinți îi inundară ochii tinerei femei și-și lăsă capul în jos ca să se ascundă de Travis.

– L-am acuzat de asta... Vechea poveste: ceea ce este permis unora, le este interzis altora. Este vorba de două măsuri pentru aceeași vină. Dacă el este infidel, e una; dar pentru el este de neiertat ca și eu să fiu la fel.

Travis se încruntă.

– Nu pot să cred.

– Acesta-i adevărul, afirmă Stacy înghițindu-și lacrimile. Travis, vreau să-mi dai cuvântul tău că vei rămâne.

El șovăi, cântărind cu prudență această cerere.

– Deocamdată am să rămân.

Acordul acesta dat fără tragere de inima arăta evident că, după părerea lui, ea făcea o mare greșeală vrând să-l păstreze aici la fermă.

– Îți mulțumesc, murmură ea recunoscătoare înainte să adauge, după o scurtă tăcere... și-mi pare rău de aluzia aceea pe care Cord a făcut-o la Natalie...

Travis respiră adânc și se întoarse cu privirea spre orizontul îndepărtat al Texasului.

– O iubesc... Mă tem că n-am ajuns încă să fiu în stare să vorbesc despre ea la trecut. Poate că nu voi reuși niciodată. Dar între noi n-a existat nici o relație fizică. Întotdeauna ea a fost a lui Colter, niciodată a mea, nu a vrut să fie niciodată a mea. Acum, ei sunt fericiți, și nu pot să-mi doresc altceva.

Se întoarse brusc și deschise portiera camionetei.

– Ei, gata, din moment ce încă mai sunt angajat la fermă, măcar să mă duc să lucrez.

Stacy nu încercă să-l oprească.

– Ne vedem mai târziu, Travis. Și mulțumesc... pentru tot!

Când se întoarse acasă pentru prânz, Stacy se aștepta la o nouă înfruntare cu Cord, dar nu se întâmplă nimic de acest fel, doar o tăcere glacială când se aflară față-n față la masă. Înainte de sfârșitul mesei, ea regreta deja că nu se produsese mai devreme nici o izbucnire.

În următoarele trei zile, atitudinea glacială a lui Cord se menținu, și Stacy nu făcu nimic ca să provoace un dezgheț. Încercase o dată să se explica și Cord refuzase s-o asculte. Era prea mândră și prea încăpățânată ca să repete gestul.

*
* *

Stătea așezată turcește în pat și-și peria metodic părul mătăsos și lung. Nu de mult, crezuse că lucrurile dintre ea și Cord nu se puteau înrăutăți mai mult. Cât se înșelase!...

Auzi la ușa ei o bătaie ușoară și se crispă, dar inima îi tresăltă de speranță.

– Cine este?

Nu auzise pașii târșâiți și greoi ai lui Cord, dar covorul ar fi putut să-i înăbușe.

– Eu unt, Paula. Pot intra?

– Da, intră.

Stacy aproape avea impresia că primește un dușman pe teritoriul ei. Când ușa se deschise, reîncepu să-și perie insistent părul, fără să ridice privirea.

– Ce vrei, Paula? întrebă ea cu răceală.

– Speram să nu te fi culcat încă. Există un lucru despre care vreau să-ți vorbesc.

Nimic nu arăta că Paula remarcase răceala primirii pe care i-o făcuse Stacy.

– Despre ce este vorba?

Cu bună-știință, Stacy nu-și invită musafira să ia loc. Aceasta însă nu așteptă nici o invitație și se lăsă să cadă în fotoliul de pluș albastru.

– Despre Cord.

– Ce-i cu el?

– De câtva timp, și-a recăpătat manierele odioase.

Întinzându-și picioarele, Stacy se ridică din pat și se apropie de oglinda de la toaletă.

– Am remarcat și eu, zise ea cu indiferență.

La drept vorbind, Cord nu-i adresase nici un cuvânt, dar ea îl auzi pornit împotriva tuturor. Paula se ridică și ea și chipul ei veni să se alăture celui al lui Stacy din oglindă.

– Într-un fel, mă așteptam la asta. Este din nou pe picioarele lui, și-a înlocuit cârjele cu altele mai mici, dar tot nu se poate deplasa cu atâta ușurință cum ar vrea el. Când am venit aici, a trebuit să-l scutur nițel, să-l oblig să-și facă exercițiile de forță, acum însă face prea multe.

– Înțeleg, murmură Stacy concentrându-și toată atenția asupra părului său pe care continua să-l perie.

– Dacă nu găsesc un mijloc să-l potolesc, o să exagereze.

Paula așteptă un comentariu din partea lui Stacy, dar nu se întâmplă nimic. Șe ea avea impresia că Paula ar dori să-i facă o sugestie și, la rândul ei, aștepta.

– Nu mai există nici un motiv ca el să nu participe la unele lucrări ale fermei, așa că vreau să-i vorbești.

– Nu!

Refuzul izbucni de pe buzele lui Stacy, în timp ce

privirea ei încărcată de fulgere se întoarse spre imaginea din oglindă a Paulei. În nici un caz nu va face ea primul pas spre Cord! Își puse peria pe toaletă și se duse la fereastră.

– N-ar folosi la nimic, declară Stacy. Travis și cu mine am încercat deja adeseori, dar în zadar.

– Va trebui să mai încerci, zise Paula calm dar ferm.

– N-o să mă asculte. Ai face mai bine să-i sugerezi chiar dumneata.

– Poate că nu te va asculta, dacă încă mai crede că nu ai nevoie într-adevăr de ajutorul lui și continui să-l tratezi cu condescendență. Dar este de ajuns să te privească omul, Stacy, ca să-și dea seama cât ești de surmenată. N-ai decât să spui că ești obosită, că nu mai ești în stare să-ți asumi prea multă vreme o asemenea sarcină. Este un fapt indiscutabil.

Stacy se văzuse în oglindă. Cearcăne albăstrui îi sublinia-u ochii, ochi neînsuflețiți, de un cafeniu fără strălucire în afara momentelor de furie. Obrajii supți îi accentuau paloarea și pe chipul ei nu mai exista nici cea mai neînsemnată expresie de fericire. Chiar și pistruii risipiți pe nasul ei mic își pierduseră farmecul.

Argumentele Paulei erau logice, dar Stacy nu se putu hotărî să accepte și, cum i se părea meschin să refuze, preferă să tacă.

– Stacy, ce-ai pățit? S-ar zice să nu vrei ca soțul dumitale să se restabilească total.

– Nu-i adevărat! protestă ea, răsucindu-se ca să dea ochii cu tânăra blondă.

– S-a întâmplat ceva între voi doi, nu-i așa? Ce anume?

Stacy evită privirea pătrunzătoare.

– Va trebui să-l întrebi pe Cord, îi replică ea sec.

– Asta am și făcut. Mi-a spus să nu mă amestec și să-mi văd de treabă.

– Ei bine, acesta este și răspunsul meu.

– Din partea dumitale nu-l accept. Nu-mi pasă dacă crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Singura mea grijă este Cord și tot ceea ce este bine pentru el. Credeam că suntem de acord asupra acestui punct, oricare ar fi micile neînțelegeri meschine.

Privindu-și mâinile împreunate tremurând, Stacy se revoltă împotriva acestui șantaj nedrept la adresa iubirii ei. Dintr-o răsuflare, murmură:

– Asta este și singura mea grijă. Binele lui Cord.

– În cazul acesta, vorbește-i. Convinge-l să te ușureze de o parte din povară. Dă-i ceva de lucru ca să-l împiedici să-și rumege toată ziua gândurile negre.

– Bine... Am să-i vorbesc mâine.

– Astă-seară, zise Paula cu autoritate. N-o să-ți fie mai ușor dacă amâni pe mâine.

Stacy se întoarse brusc, înfruntând privirea albastră. Protestul furios care-i stătea pe buze fu oprit de expresia severă de pe chipul Paulei. Fără să spună un cuvânt, o dădu pe aceasta la o parte și coborî în camera lui Cord.

Ajunsă jos, curajul o părăsi. Privi cu șovăială ușa închisă, frângându-și nervoasă mâinile. În fine se hotărî. Bătu ușor în ușă și o deschise imediat, fără să mai aștepte permisiunea de a intra. Cord stătea în picioare fără cârje, la capătul patului cel mare în stil spaniol, cu mâinile încleștate de una din barele de fier forjat. Avea o expresie voluntară, hotărâtă, încăpățânată. Dar când o văzu pe Stacy, își ridică arogant capul.

– Ce vrei?

Evitând privirea de gheață, ea se întoarse spre cârjele sprijinite de un fotoliu.

– Ce faci? murmură ea, alarmată de slăbiciunea evidentă a picioarelor lui.

Târând un picior, ridicându-l cu greu pe celălalt, Cord se întoarse spre ea cu un zâmbet ironic.

– Nu recunoști mișcarea? zise el cu o notă de răutate. Este versiunea mea personală a mersului pe jos!

– Dar ai putea să cazi! strigă ea înțelegând dintr-o dată ce vrusese să spună Paula în legătură cu excesul de exerciții.

În clipa aceasta, Cord încerca să depășească limitele posibilităților lui. Se sprijini cu un șold de tăblia patului. Stacy văzu, după încordarea mușchilor brațelor, efortul pe care el îl făcea ca să se mențină în picioare. Era cu torsul gol și picături de sudoare scânteiau pe părul negru și fin de pe piept.

– Îngrijorarea ta prefăcută nu mă interesează, zise el aspru. Spune-mi ce cauți aici. Știu că nu dorința de a fi în compania mea te aduce.

Stacy deschise gura ca să respingă această acuzație dureroasă dar o închise la loc fără să spună nimic. Și-ar fi pierdut vremea de pomană. El tot n-ar fi crezut-o.

– Am nevoie de ajutorul tău, mărturisi ea în sfârșit.

O sprânceană neagră se ridică ironic.

– Pentru ce?

– Munca la fermă devine istovitoare pentru mine. Nu mai pot să mă ocup de toate, zise ea în grabă.

Aceste cuvinte conțineau mai mult decât un sâmbure de adevăr. Conducerea unei ferme era o ocupație cu „normă întreagă“, fără să mai pună la socoteală și povara suplimentară a pregătirilor pentru vânzarea cailor.

– Dar ce s-a întâmplat? o ironiză Cord. Nu mai ai destul timp ca să te întâlnești pe furiș cu Travis? Și ai vrea să-ți mai iau eu din sarcini?

Sarcasmul acesta fu pentru Stacy o lovitură aproape

fizică. Se plimbă prin încăpere fără nici o țintă, agitată, încercând să se elibereze de frustrarea și durerea care o măcinau.

– Travis nu are nimic de-a face cu cererea mea, absolut nimic, îl asigură ea cu o voce scăzută și nesigură.

– Ah, nu?

El o apucă cu brutalitate de încheietura mâinii și o trase spre el. Contactul brusc cu trupul lui încordat îi tăie pentru o clipă răsuflarea. Cord îi dădu drumul la mână și o apucă de părul strălucitor pentru ai da capul pe spate. Ea își înăbuși un țipăt de durere când el o trase de păr atât de violent.

Văzu în fața ei focul scânteietor din ochii lui Cord. Inima în piept îi bătea cu putere. El îi privea fix buzele umede și întredeschise.

– Ia spune-mi, pasionata mea Stacy, Travis este un bun amant? scrâșni el lăsându-și privirea să rătăcească pe gâtul ei întins. Când te mângâie, miauni pentru el ca o pisică?

Cu o furie nemiloasă, îi chinui gâtul și buzele ca pentru a șterge orice urmă a mângâierilor altuia. Se opri lângă ureche și îi mușcă cu cruzime lobul.

Prin venele lui Stacy începură să curgă flăcări ce făceau parcă să i se topească oasele. Își lipi o mână de pielea caldă a umărului lui Cord, simțind sub degete mușchii lui încordați. Îi respiră parfumul viril care-i trezea în simțuri o dorință familiară. Dar Cord nu era mânat de nici o dorință, ci doar de voința implacabilă de a-și păstra ce-i al lui.

– Nu face asta, Cord, te implor...

Protestul ei fu repede înăbușit de cruzimea cu care-i zdrobea buzele. Lăsându-se în voia lui, Stacy înțelese că nu-i putea rezista. Amarul adevăr era acela că ea îi dorea mângâierile chiar dacă ele erau inspirate de furie și dispreț.

În clipa când se abandonă brațelor lui, genunchii lui Cord nu mai rezistară. Fu obligat să-i dea drumul lui Stacy și să-și încleștеze mâinile de pat pentru a-și ușura picioarele, încă prea slabe, de greutatea corpului lui. Spontan, Stacy făcu un gest spre el, înțelegând ce se întâmplă și dornică să-l ajute.

– Dă-mi voie să te ajut.

Cord îi întoarse spatele, străduindu-se singur să-și păstreze echilibrul.

– N-am nevoie de ajutorul tău! răcni el sălbatic. Pleacă!

Mușcându-și buzele încă umflate de sărutul crud, Stacy se retrase un pas. Apoi se întoarse și alergă spre ușă.

– Și ai putea să-i spui dragului tău Travis că n-ai reușit să-ți convingi soțul să se apuce de treabă ca să vă lase vouă mai mult timp pentru întâlniri!

Ajunsă la ușă, Stacy se întoarse.

– Pentru ultima oară, Cord, îți spun că Travis nu are nici o legătură cu venirea mea astă-seară aici, zise ea cu o voce frântă de suferință. Licitația cailor are loc peste o săptămână. Eu nu mă pot ocupa singură de tot ce este de făcut. Am vorbit cu Paula și ea spunea că dacă ai lucra ceva pentru fermă, asta n-ar compromite cu nimic recuperarea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și puse mâna pe clanță. Când s-o deschidă, îl auzi punându-i potolit o întrebare:

– Când ai vorbit cu Paula?

– Acum câteva minute. Este sus, zise Stacy dând drumul clanței ca să-l poată privi în față. Ce importanță are?

– A fost ideea ta sau a ei?

– Este o idee a Paulei, îi răspunse sincer Stacy. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că eu am nevoie de tine, Cord. Am spus o dată că nu voi accepta favoruri din partea ta, dar

acum te rog. Nu pot conduce ferma fără tine... Ai putea măcar să te ocupi de acte.

El păru să cântărească aceste cuvinte, să le pătrundă pentru a se convinge de sinceritatea lor, apoi ridică încet capul spre ea.

– Mă voi ocupa de registre. Și acum pleacă și lasă-mă în pace.

Începu din nou să meargă de-a lungul patului, susținându-și aproape toată greutatea cu brațele, dându-i de înțeles că întrevederea s-a încheiat.

Știind că orice ofertă din partea ei de a-l ajuta va fi categoric respinsă, Stacy ieși din încăpere. Urcă scara cu capul plecat, trecu prin fața camerei sale și se duse spre cea a Paulei. Ușa era întredeschisă.

– Cord a acceptat să mă ajute, zise ea simplu.

– Știam că vei putea să-l convingi.

Stacy zâmbi amar. Simțea că faptul că pomenise numele Paulei avusese mai multă greutate pentru Cord decât propria ei chemare în ajutor. Fără să-i mai răspundă, se întoarse în camera ei solitară. Trupul îi era încă bântuit de amintirea trupului lui Cord. În noaptea aceea, ca și în următoarele două, nu-și găsi odihna.

*
* *

Obosită, Stacy împinse ușa casei, întrebându-se de ce se mai ostenise să se întoarcă pentru prânz. Oricum, era prea obosită ca să-i mai fie foame și se simțea la fel de fragilă ca o coajă de ou.

Auzi în birou un foșnet de hârtii. Ușa era deschisă și bănui că soțul ei lucrează. Grăbind pasul, se strădui să se

strecoare fără zgomot în vestibul. Nu voia să-l vadă acum când era atât de vulnerabilă la înțepăturile lui crude.

– Stacy! Vino încoace!

Ordinul lui imperativ o făcu să tresară. Ezită, apoi se apropie de ușă. El era așezat la birou, trăsăturile fiindu-i crispate de furie.

– Ce dorești? întrebă ea pe un ton repezit vrând să-i dea de înțeles că are treabă.

– Să-mi explici asta! strigă el fluturând un teanc de hârtii pe care le aruncă pe colțul biroului ca ea să le poată examina.

Stacy ar fi vrut să fugă cât mai repede de aici dar, îndreptându-și cu hotărâre umerii, intră în încăpere și luă hârtiile. Era catalogul mânjilor pur-sânge propuși pentru vânzare.

– Ce vrei să-ți explic? murmură ea după ce se asigură că nu se strecurase nici o greșeală.

– De ce sunt puși în vânzare cei doi mânji proveniți de la armăsarul lui Lye Masters?

Stacy făcu un gest vag și derutat.

– Nici eu nici Travis nu am considerat că este bine să-i păstrăm. Avem deja și noi doi armăsari de doi ani pentru reproducere, fără să mai vorbim despre cel cumpărat de tine anul trecut. Și nu vorbesc nici de ceilalți doi pe care deja îi folosim.

El scrâșni din dinți cu un aer amenințător.

– Tu știai că vreau să infuzez un sânge proaspăt de Malpais în caii mei. Țineam neapărat să păstrez acești mânji departe de iapa lui Cutler.

– De unde naiba voiai să știu? protestă Stacy furioasă. Crezi cumva că-ți pot citi gândurile?

– Ți-ar fi fost de ajuns un pic de bun-simț!

– Te-am rugat să mă ajuți să aleg mânjii propuși pentru vânzare! strigă ea ca să se apere, cu nervii încordați, incapabilă să mai suporte furia lui Cord. Travis ți-a spus că nu se pricepe la cai de rasă. Ai refuzat să ne ajuți, așa că n-ai de ce să-mi faci scandal dacă pe listă se află cai pe care tu nu voiai să-i vinzi. Este vina ta!

– Cum să fi putut eu bănui că vei face o asemenea prostie? strigă Cord reluând catalogul.

Lacrimile se revărsară din ochii lui Stacy.

– Nu mai pot face nimic care să-ți fie pe plac, zise ea cu o voce gâtuită. Dacă crezi că eu conduc ferma atât de deplorabil, n-ai decât să te ocupi tu însuți! Eu îmi dau demisia!

Întorcându-i spatele, ea ieși alergând, aproape orbită de lacrimi, cu mâna pe gură pentru a-și înăbuși suspinele care o sufocau.

– Stacy! Întoarce-te! urlă Cord.

Ea însă trânti ușa de la intrare. Fuga ei nebună o conduse în josul pantei ce cobora spre grajduri. Trânti la perete ușa șelăriei, luă din cui un ham, apoi își luă șaua și pătura. Fără să-i pese de greutatea harnașamentului, se îndreptă repede spre țarc dar nu zări nicăieri iapa murgă.

Dintr-o împrejmuire alăturată, separat de ceilalți, o întâmpină un nechezat blând. Stacy întoarse capul și văzu armăsarul roib. Acesta își întinse gâtul delicat peste bara superioară a țarcului, cu ochii lui calzi ațintiți asupra ei, cu urechile ciulite.

– Diablo... murmură Stacy, luând pe loc o hotărâre și intrând în țarc.

Cuminte, superbul cal își frecă botul catifelat de brațul ei, îi mușcă în joacă mâneca atunci când ea împinse poarta. El își lăsă capul fără să protesteze pentru ca să accepte

frâul și bătu aerul cu coada-i lungă, mulțumit, atunci când ea îi aruncă pătura peste care se punea șaua.

Câteva minute mai târziu, Stacy punea piciorul în scară și sărea în șa, dându-i în gând cu tifla interdicției lui Cord de a călări armăsarul nervos. Simțind în spate greutatea stăpânei sale, roibul tropăi vesel, ridicând un nor de praf.

Alunecându-și mâna liniștitoare pe gâtul curbat, Stacy îl întoarse spre poarta țarcului. Reuși să vadă cu coada ochiului alergând șchiopătat spre ea o siluetă hotărâtă s-o intercepteze. Se aplecă într-o parte ca să deschidă poarta, dar Hank i-o luă înainte.

– O să coborâți imediat de pe cal!

Ținea cu putere poarta, încruntat, convins că ea își pierduse complet mințile.

– Dă-te la o parte, Hank, îi ordonă ea.

– Știți bine că nu trebuie să călăriți acest armăsar.

– Este calul meu și fac ce vreau.

Stacy îndemnă ușor cu călcâiele calul până ce acesta împinse poarta țarcului. Îl ajută și ea cu mâna.

– Dă-te la o parte, Hank!

– Stăpânul a dat ordine stricte ca nici unul dintre noi să nu vă lase să încălecați!

Apăsă cu toată puterea ca să țină poarta, dar forțele reunite ale armăsarului și călăreței erau de neînvins. Calul văzu deschizătura îngustă și împinse ca s-o lărgească.

– Nu-mi pasă ce zice „stăpânul"! strigă Stacy.

Calul reuși să-l răstoarne pe Hank și porni în galop. Stacy nu avu la dispoziție decât o secundă ca să-și întoarcă privirea și să se asigure că bătrânul se ridica de jos fără probleme. După aceea, își concentră toate eforturile ca să-și stăpânească armăsarul.

Ferindu-l cu grijă să nu treacă pe lângă celelalte țarcuri, îl conduse înspre casă și spre poteca întortocheată care-i va duce în câmpia imensă.

În fiecare clipă, calul ținut în frâu amenința să sară. Frâul aproape că-i tăiase palmele lui Stacy care se străduia să-l țină cu putere.

Cord era în fața casei când roibul cobora panta. Zări o clipă privirea lui Stacy care se străduia să domine calul, și începu să urle ordine rândașilor care se aflau prin preajmă. Stacy îl văzu agitându-se și zâmbi la gândul furiei soțului ei care o văzuse pe calul pe care-i interzisese să călărească.

Bucuria ei însă fu de scurtă durată. Avea nevoie de toată concentrarea ca să poată stăpâni armăsarul nervos. De multă vreme Diablo nu mai simțise gustul libertății și acum era hotărât să profite la maximum. Lipsa somnului, slăbirea în greutate, îi scăzuseră însă puterile lui Stacy și mușchii ei începură să tremure din cauza efortului pe care-l făcea pentru a menține armăsarul într-un ritm rezonabil.

Scuturându-și cu putere capul, roibul reuși să slăbească strânsoarea hamurilor și prinse zăbala în dinți. Dintr-un salt, porni într-un galop nebun, îndepărtându-se de alee ca s-o ia spre imensa câmpie vălurită ce ducea spre munte.

Vântul puternic îi tăia răsuflarea lui Stacy. O apucă amețeala și-și cufundă fața în coama bogată, cramponându-se de oblâncul șeii ca să nu cadă. Ferindu-se de arbuștii de smochini, zburând pur și simplu peste tufele de salvie și iarbă mare, armăsarul galopa într-un adevărat extaz, îmbătat de viteză și de libertate.

De bine – de rău, Stacy reuși să se țină în șa pe calul înfierbântat, uitând de galopul lui nebunesc, gândindu-se doar cum să facă să nu cadă. Abia când calul mai încetini într-un trap sacadat, abia atunci ea remarcă

peisajul din jurul ei. Se aflau la kilometri distanță de casă. Flancurile calului se săltau în timp ce el își sufla cu putere praful ce-i intrase în plămâni. Până la urmă, consimți să se supună presiunii hățurilor și se opri.

Tremurând toată, Stacy se lăsă să alunece din șa, cu o mână continuând să țină hățurile. Genunchii i se înmuiară și se prăbuși pe pământ. Diablo nu se clinti; fericit, smulgea și rumega cu poftă tufele mari de iarbă. În clipa aceea, lui Stacy îi era absolut indiferent dacă el stă sau încearcă să fugă. Ea rămase întinsă pe pământ, simțind cum încet-încet își recapătă puterile.

Dar trecu mai bine de o oră până când fu în stare să urce din nou în șa și să pornească spre casă.

Capitolul 10

Stacy și Diablo erau amândoi epuizați și nădușiți leoarcă atunci când ajunseră în apropierea fermei. Făcură un popas lângă gardul din fier forjat al cimitirului familial situat în vârful unui delușor, în partea de vest a casei, și tânăra femeie contemplă cu indiferență activitatea ce se desfășura la picioarele ei. Ocolul mare pe care-l făcuse ca să se poată orienta după cursa nebunească făcută călare o aducea la fermă pe un alt drum.

Camioneta verde a lui Travis era trasă pe aleea din fața casei, cu portiera deschisă. Silueta cu umeri largi ce stătea sprijinită de ea era fără îndoială cea a administratorului. Îl recunoscu ușor pe Cord, sprijinit în cârje și privind în direcția în care dispăruse Stacy. Paula era și ea aici, cu mâinile în șolduri, într-o atitudine îngrijorată.

Stacy înțelese că se organizase o echipă de salvare care plecase în căutarea ei. Probabil că Travis era în legătură cu echipa prin radioul de pe mașină. Ea se gândi că nu se întâlnise cu salvatorii pentru că, la întoarcere, o luase pe alt drum.

Îndemnându-și ușor cu pintenii roibul, coborî încet spre grupul din vale, fără să se gândească la inevitabila furie a lui Cord care o aștepta să se întoarcă. Se simțea invulnerabilă la orice în afară de oboseala care o istovise.

Se afla încă la vreo treizeci de metri când Travis se întoarse și o zări. Se îndepărtă rapid de camionetă, spunându-le ceva celorlalți doi. Cord tresări și întoarse repede capul.

Travis alergă în întâmpinarea lui Stacy și prinse hățurile în apropierea zăbalei. Diablo își scutură capul, iritat de contactul cu mâna unui bărbat. Travis nu-i dădu atenție, preocupat mai mult de aspectul răvășit al lui Stacy. Aceasta încă avea pământ și frunze uscate pe umerii și mânecile cămășii bărbătești în care era îmbrăcată.

– E-n regulă, Stacy?

– Da, răspunse ea cu un zâmbet slab.

Înnodând hamurile de oblâncul șeii, își scoase piciorul stâng din scară și-și trecu piciorul drept peste gâtul calului ca să se lase să alunece în jos. Dar deja mâinile lui Travis o apucaseră de talie ca s-o coboare din șa. Ea se clătină o clipă spre el înainte să-și regăsească echilibrul.

Fără să vrea, întâlni privirea acuzatoare a lui Cord și se îndepărtă de Travis.

– Ia armăsarul și du-l de aici, Travis, ordonă Cord. Iar în privința ta, Stacy...

Vocea lui surdă avea ceva amenințător în ea. Paula îi puse o mână liniștitoare pe braț.

– Las-o în pace, Cord, murmură ea văzând expresia istovită de pe chipul lui Stacy. Este lac de apă și epuizată. Are nevoie acum de un duș bun și de un pic de odihnă, nu de o dojană.

Un mușchi tresări convulsiv pe maxilarul lui Cord, ca și cum n-ar fi fost pe deplin convins de aceste cuvinte. Înainte

ca el să-și poată termina fraza întreruptă, Paula îl depăși și o cuprinse pe Stacy pe după umeri ca s-o conducă spre casă.

În alte împrejurări, Stacy s-ar fi revoltat, dar se simțea mult prea extenuată ca să se mai formalizeze pentru această atitudine protectoare. Aproape că nici nu-i păsa că fusese salvată de furia lui Cord. Era parcă amorțită dincolo de orice capacitate de reacție.

Jetul de apă puternic al dușului înlătură această lipsă de sensibilitate. Înfășurată într-un halat de baie, privea pe fereastra camerei sale la întoarcerea echipei de salvare, chemată înapoi probabil de Travis sau Cord.

O surprinseră remușcările la gândul că acești oameni își lăsaseră treburile la o parte ca să plece în căutarea ei. Făcuse un gest de provocare puerilă încălecând pe Diablo.

Dinspre scări, ajunse până la ea un zgomot deosebit. Își întoarse capul cu o curiozitate distrată. Zgomotul încetă în dreptul ușii ei și înțelese dintr-o dată că era Cord. O clipă mai târziu, ușa se deschise și el apăru, cu chipul întunecat de norii negri de furtună ai furiei.

– Credeai că dacă rămâi în camera ta, vei evita înfruntarea cu mine? întrebă el.

Ea își scutură ușor capul și se întoarse spre fereastră. Îi revenea toată gama de senzații dureroase încercate până acum.

– Ai încălecat dinadins pe calul acesta, știind ce cred eu despre asta, nu-i așa?

Vocea aspră și acuzatoare a lui Cord îi răni din nou nervii abia liniștiți.

– Da, mărturisi ea încet.

– Îți dai seama că ai fi putut să te rănești grav? Și să nu-mi spui mie povești că știi tu să stăpânești armăsarul acela,

pentru că l-am văzut ducându-te în galop, cu zăbala între dinți.

– Dar nu mi s-a întâmplat nimic, protestă ea cu un calm aparent.

– Nu asta-i problema!

Exasperată, ea se întoarse spre Cord.

– Atunci să nu mai vorbim! Faptul este consumat și recunosc că am fost o proastă. Am... Am fost nervoasă, atâta tot.

– Ai dreptate, faptul este consumat. Și ea nu se va mai repeta. Diablo va părăsi această fermă înainte de căderea serii.

Trecură câteva clipe bune până ce această declarație pătrunse în mintea lui Stacy. Când o înțelese, tresări.

– Ce vrei să spui?

– Îl vând. Nu vreau să mai trec niciodată prin ce am trecut astăzi!

– Nu ai dreptul, nu-i al tău! strigă Stacy cu furie. Diablo îmi aparține!

El îi zâmbi cu superioritate și sigur pe sine.

– Ferma îmi aparține. Tu însăți mi-ai predat conducerea ei azi-dimineață. Și eu nu vreau să mai am acest armăsar pe domeniul meu. Poți să te opui vânzării, dar nu și voinței mele.

– Cum poți să faci așa ceva?

– Tu cum ai putut să faci ceea ce ai făcut?

– Ți-am spus că eram enervată.

– Atunci eu trebuie să înțeleg că data viitoare când vei avea nervi ai să pleci iar în galop, ca să-ți rupi protestește gâtul?

– Nu-l poți vinde, este al meu, repetă Stacy.

– Nu va mai petrece nici o noapte la această fermă, repetă Cord cu tot atâta hotărâre ca și Stacy.

– Dacă pleacă, voi pleca și eu! îl amenință ea.

Pentru ca să dea mai multă credibilitate cuvintelor sale, ea se îndepărtă de Cord cu o mișcare provocatoare, dar imediat o menghină puternică îi apucă încheietura mâinii și o trase spre el.

– N-ai să pleci de aici!

Având mâna cealaltă ocupată să țină cârja pentru a putea rămâne în picioare, Cord nu avu un alt mijloc de a o opri pe Stacy să-l pălmuiască cu cealaltă mână. Pe fața lui bronzată rămaseră urmele albe ale degetelor ei, care apoi se înroșiră încet. Încremeni o clipă, crezând că el i-o va plăti la fel.

Dar impasibil, cu chipul împietrit, Cord se îndreptă cu greu spre ușă. În prag își întoarse capul și cărbunii aprinși ai ochilor lui o arseră pe tânăra femeie.

– N-am să te las să pleci, așa că nu încerca...

Nu era un avertisment ci o declarație fără echivoc.

După ce ușa se închise în urma lui, Stacy se lăsă să cadă pe pat, frecându-și încheietura dureroasă a mâinii. După o vreme, se întoarse la fereastră și așteptă să vadă dacă într-adevăr Cord se va debarasa de Diablo.

Dacă o va face, ea nu mai știa cum să reacționeze. Se temea că furia îi adusese pe amândoi într-un impas din care mândria îi va împiedica și pe unul și pe celălalt să bată în retragere.

Pe alee nu se zărea nici o activitate; nici o mișcare de vehicule sau vreun furgon, iar Stacy speră că soțul ei se răzgândise. În clipa aceea, o mișcare aproape imperceptibilă a clanței îi atrase atenția. Foarte încet, ușa se întredeschise. Stacy așteptă, încordată. Apăru căpșorul brunet al lui Josh.

– Ești bolnavă, mamă? întrebă el.

– Nu, dragul meu, nicidecum, răspunse ea cu un surâs tandru. Poți să intri.

El ezită.

– Maria mi-a spus că nu trebuie să te deranjăm, și atunci eu am crezut că ești bolnavă.

– Sunt doar foarte obosită și am vrut să mă odihnesc puțin.

Josh făcu doi pași în încăpere, cu privirea curioasă și scânteietoare.

– Și acum, gata, ești odihnită?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că nu prea am ce face. M-am gândit că poate găsești tu ceva.

Privind ochii plini de speranță ai fiului său, Stacy își dădu seama că în ultima vreme îi acordase foarte puțin timp. Își promise să repare această neglijență. Și de ce nu imediat?

– Ai cumva să-mi faci vreo propunere anume? îl tachină ea.

– Păi... Am putea juca base-ball?

– Ce-ai zice de ceva mai puțin obositor, să ne dăm în leagăm, de exemplu?

– De acord.

– Dă-mi cinci minute să mă îmbrac și cobor, îi promise Stacy.

Vesel, băiețelul ieși din încăpere. Stacy se grăbi să-și pună un șort și un tricou. Deschise ușa, se mai întoarse o clipă spre fereastră apoi ieși pe culoar, gândindu-se că are tot timpul să afle ce va face Cord cu Diablo. Nu-și dorea decât să-și poată amâna pe mai târziu propria hotărâre.

Fu o după-amiază lipsită de griji pe care Stacy și-o petrecu jucându-se cu Josh, împingându-l cu leagănul din ce în ce mai sus, ascultându-i țipetele de bucurie. Când se întoarseră spre casă, ea îi ciufuli părul și-i propuse:

– Du-te și vezi dacă Maria are ceva rece de băut.

– Și prăjiturele?

– Și prăjiturele. O să le gustăm pe verandă. Poți s-o ajuți și tu pe Maria să le aducă, nu-i așa?

– Bineînțeles!

Plecă alergând spre ușa glisantă în timp ce Stacy se așeză cu un oftat de mulțumire în șezlong. Josh lăsase ușa deschisă. Ușor iritată de acest lucru, Stacy se ridică s-o închidă.

Zgomotul surd al unei căzături îi întrerupse gestul. Dându-și seama că se auzise dinspre birou, se repezi în salon, speriată de gândul că Cord o fi căzut.

Nu era singura care se speriase pentru că o zări și pe Paula alergând deja în vestibul. Graba tinerei blonde îi dădu aripi lui Stacy. O urmă fără vreo speranță că va ajunge prima lângă Cord. Când ajunse și ea în vestibul, Paula dispărea deja pe ușa biroului. O auzi exclamând cu o voce prefăcut supărată:

– Dragul de tine! Prostuțule! Ce ai încercat să faci?

Cuvântul tandru spus inconștient de Paula o făcu pe Stacy să-și încetinească pasul. O străbătu un fior rece și avu impresia că inima va înceta să-i mai bată.

– Am vrut să iau niște hârtii din clasor, mormăi Cord cu o voce joasă și gâfâită, ca și cum ar fi făcut un efort.

– Da, ai vrut să le iei fără să te ajuți de cârje, îi reproșă Paula. Când o să-ți intre odată în cap că trebuie să acționezi pe etape? În curând vei putea merge, cu condiția să nu-ți rupi vreun picior înainte. Te-ai lovit rău?

Stacy se opri lângă ușă de unde putea să vadă o parte a încăperii. Roasă de gelozie, o privi pe tânăra blondă îngenuncheată lângă Cord; contrastul dintre capul brunet al lui Cord și părul blond al Paulei îi strânse inima.

– Nu sufăr decât de o mândrie foarte grav rănită,

răspunse el ridicându-se într-o poziție semișezândă, sprijinit într-un braț, încercând să-și convingă picioarele neascultătoare să-l susțină.

– Așteaptă, lasă-mă să te ajut, zise Paula.

Fără să mai aștepte acordul lui Cord, își trecu un braț pe după umerii lui. Unindu-și eforturile, reușiră. El se mai clătină puțin până să-și găsească echilibrul.

Inima lui Stacy era sfâșiată de gheare ascuțite. Paula era atât de înaltă încât vârful capului ei ajungea la înălțimea ochilor întunecați ai lui Cord. Gura ei cărnoasă atingea bărbia lui voluntară.

Erau înlănțuiți, Cord sprijinindu-se de umerii tinerei femei, atât de aproape încât lacrimi de furie neputincioasă îi umplură ochii lui Stacy. Când își văzu soțul zâmbind cu atâta căldură și privind în adâncul ochilor albaștri, își ținu respirația ca să nu țipe de durere.

– Nu există două în lume ca tine, Paula, zise el.

– Sunt încântată că în sfârșit recunoști, îi replică ea pe un ton lejer.

– Oh, am recunoscut asta de multă vreme. Dar n-am vrut să-ți spun nimic până acum.

Capul Paulei se înclină ca și cum ar fi privit covorul. Stacy cunoștea puterea farmecului lui Cord, mai ales într-o asemenea apropiere. El îi prinse bărbia Paulei cu două degete și îi înălță capul, întorcându-i fața spre el.

– Am să-ți fac o mărturisire... Nu cred că te voi da afară după ce se vor sfârși toate astea.

– Ușurel, îl avertiză Paula cu o voce ușor răgușită, altfel s-ar putea să te cred pe cuvânt.

Cord dădu din cap zâmbind.

– Vei fi binevenită în casa mea atât cât vei dori.

Paula păru să-și țină respirația, apoi râse un pic nervos.

– Poate că va avea și Stacy un cuvânt de spus în legătură cu instalarea unei alte femei în casă.

Imediat, frumoasele trăsături aristocratice ale lui Cord se aspriră, buzele i se strânseră. O expresie îngândurată îi încețoșă privirea și dădu drumul bărbiei Paulei.

– Da... Cu condiția ca Stacy să mai fie aici...

Retrăgându-se din ușa biroului, Stacy aproape că se târî până pe verandă. Mergea clătinându-se, gânduri confuze îi năvăleau în minte. Enigmatica declarație a lui Cord îi răsuna cu mii de ecouri în minte, fără ca semnificația ei să-i devină prea clară. Singura certitudine pe care aceste cuvinte i-o inspirau era că soțul ei considera ca o posibilitate foarte reală plecarea ei. Rămânea de văzut dacă va pleca de bunăvoie sau îndemnată de soțul ei.

*
* *

Timp de două zile, Stacy rătăci fără nici o țintă, așteptând cu groază sentința. Diablo era încă în țarcul lui. Ea nu avea curajul să-l întrebe pe Cord dacă revenise asupra hotărârii lui de a-l vinde. Se temea prea tare de o asemenea confruntare.

Toți cei de la fermă se aflau într-o activitate febrilă pentru a pregăti licitația de sâmbătă, peste doar două zile. Numai Stacy și Paula nu aveau nimic de făcut. Nervii lui Stacy nu suportau compania femeii care-i fura dragostea lui Cord în timp ce îl punea pe picioare.

Încântătoarea casă veche a fermei, cu pereții ei albi și acoperișul din țiglă roșie, deveni o închisoare sufocantă din care ea trebuia să evadeze câte puțin în fiecare zi.

Se duse la cumpărături în Mac Cloud, aproape

numai ca să fugă din atmosfera amenințătoare a casei.

Josh o trase de mână.

– Mi-e foame, mamă.

Stăpânindu-și un oftat, Stacy se uită la ceas. Era curând ora prânzului. Știa că Maria îi așteaptă, dar n-avea nici un chef să se întoarcă acasă atât de devreme.

– Ți-ar plăcea să mâncăm la un restaurant, aici, în oraș, în loc să ne întoarcem acasă?

– Daaa! Genial! strigă Josh, încântat.

Când intrară în sala restaurantului, dădu cu ochii imediat de un chip familiar printre toți acești oameni ai pământului. Josh și Stacy îl zăriră în același timp.

– Privește, mamă, Travis este acolo!

Vocea copilului făcu să se întoarcă mai multe capete, inclusiv cel al lui Travis. Se ridică în timp ce Josh își smulse mâna din cea a mamei sale pentru a alerga spre el. Stacy ar fi vrut să evite privirea perspicace a administratorului, dar își urmă fiul.

– Salut, Josh, zise el râzând înainte de a ridica ochii spre ea. Bună ziua, Stacy.

– Bună, Travis, răspunse ea cu o voce pe care o voia calmă. Nu ne așteptam să te întâlnim aici.

– Aveam de cumpărat ceva din oraș și m-am gândit să mănânc înainte să mă întorc acasă. Vreți să veniți să stați cu mine? le propuse el arătându-le scaunele goale de la masa sa.

Ar fi fost nepoliticos să-l refuze, așa că Stacy acceptă, dar fără tragere de inimă.

Travis își făcuse deja comanda. După ce chelnerița veni să ia comanda și pentru ea și Josh, Stacy începu să se joace nervoasă cu tacâmurile până ce simți că Travis o observă. Își ascunse repede mâinile sub masă, pe genunchi, și se strădui să rupă tăcerea stânjenitoare.

– Cum mai merge treaba la fermă?

Era o întrebare stupidă, dar adevărul era că Stacy nu mai era la curent cu nimic de mai bine de o săptămână.

– Foarte bine, răspunse Travis. Cord a reluat totul în mână, ca și cum n-ar fi lipsit niciodată.

– Cu atât mai bine... A... a mai spus ceva de plecarea ta?

– Nu în mod direct. Spune că deocamdată are nevoie de picioarele mele.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus dinainte că îi voi preda conducerea fermei, murmură Stacy plecându-și privirea stânjenită.

– Am înțeles că a fost o hotărâre subită. Cum mai stau lucrurile între voi?

– N-am mai vorbit deloc, murmură ea, ceea ce era puțin spus. Înainte îmi ocupam timpul cu ferma. Acum o face el.

Îl privi pe Josh care își răsfoia cartea de colorat pe care i-o cumpărase. Evita cu grijă privirea pătrunzătoare a bărbatului din fața ei.

– Și încă mai trebuie să-și petreacă mult timp cu Paula, adăugă ea.

– Sper că nu mai crezi totuși că...

Chelnerița sosi, întrerupând astfel remarca iritată a lui Travis.

Josh își concentră toată atenția asupra mâncării, iar Travis nu mai putu continua acest subiect de discuție, spre marea ușurare a lui Stacy. Trăncăneala necontenită a fiului său o făcu să nu bage de seamă că ea nu participa la discuția însuflețită care urmă.

– Acum te întorci la fermă, Travis? întrebă puștiul când ieșiră toți trei din restaurant.

Travis își puse pe cap pălăria Stetson prăfuită și îi zâmbi.

– Ei, da, trebuie să mă întorc la muncă.

– Și noi ne întoarcem, declară categoric Josh.

Stacy nu avea ce să mai spună. Epuizaseră toate maga-

zinele și interesul lui Josh pentru această plimbare scăzuse. Nu-i putea cere fiului său să înțeleagă că ea nu era deloc grăbită să se întoarcă acasă. Era căminul lor, chiar dacă ea începea să nu se mai simtă în largul ei acolo.

– Unde ai parcat mașina? întrebă Travis întorcându-se spre Stacy.

– Lângă fabrica de cherestea.

– Și a mea este tot pe-acolo. Hei, Josh, vrei să faci o plimbare călare până la mașină?

Băiatul acceptă bucuros și Travis îl urcă pe umeri.

– Ușurel! fii atent la pălăria mea și nu mă strânge de gât, îi spuse Travis.

Cu copilul care râdea în hohote cocoțat pe umerii lui, Travis porni spre fabrica de cherestea ținând bine piciorușele ce atârnau pe pieptul lui.

– Diii! Diii! striga Josh săltând pe umerii largi ai administratorului.

– Potolește-te, altfel te arunc din șa, îl amenință Travis.

Stacy râse de expresia speriată de pe chipul fiului său care se cramponase cu mânuțele de gâtul musculos înainte să priceapă că Travis glumise. Când tocmai coborau de pe trotuar ca să traverseze, o mașină mică verde încetini și se opri în dreptul lor, blocându-le trecerea.

Lui Stacy i se tăie răsuflarea când văzu în fața ei masca înghețată și impenetrabilă a lui Cord. Era așezat în față, în spațiul strâmt de lângă șofer, și-l privea fix pe bărbatul care-i ducea pe umeri fiul.

– Te credeam la fermă, Travis, mormăi el.

– Aveam ceva de cumpărat din oraș, răspunse administratorul fără să se tulbure și ridicându-l pe Josh de pe umeri ca să-l pună jos.

Stacy îl admiră că nu lua în seamă acuzația abia voalată a

lui Cord. Pe ea, expresia soțului ei o făcea să se înfioare dar pe Travis nu părea să-l tulbure. Fără îndoială că se obișnuise să rămână indiferent în asemenea împrejurări, după ce lucrase ani de zile pentru un stăpân cum era vecinul lor Colter Langston.

Gândurile lui Stacy reveniră brusc la realitate când privirea lui Cord se îndreptă asupra ei. Părea s-o acuze fără cuvinte că avusese întâlnire cu Travis.

– Ne-am întâlnit din întâmplare la restaurant, zise ea imediat, enervată că simțise nevoia să se justifice.

La volan se afla Paula. Aceasta se aplecă ușor în față ca să-i privească pe cei trei de pe trotuar.

– Ai făcut cumpărături, Stacy? întrebă ea.

– Da.

– Ce-ai cumpărat?

Cord își ațintise privirea pe sacoșa de plastic din mâna lui Stacy. Aceasta se crispă instinctiv.

– O carte de colorat pentru Josh, bolborosi ea.

– Și asta ți-a luat toată dimineața?

– N-am găsit ce căutam, se apără ea fără convingere, știind bine că nu căutase de fapt nimic special.

– După o dimineață atât de inconsistentă, este un noroc că ai dat din întâmplare peste Travis și că n-ai fost obligată să mănânci singură... zise Cord cu o ironie disprețuitoare.

– Da, într-adevăr...

Stacy își ridică trufaș bărbia și părul lung mătăsos îi sălta pe umeri. Cum se simțea în defensivă, crezu de cuviință să treacă la atac:

– Dacă știam că tu și cu Paula veți veni în oraș, v-aș fi așteptat să mâncăm împreună!

– Cord trebuia să facă niște analize, îi explică Paula, și Bill era prea ocupat ca să vină la fermă.

– Atunci, înseamnă că n-ați mâncat.

Stacy fu bucuroasă să-și poată alunga din minte imaginea soțului ei și a Paulei mâncând în intimitate.

– Ba da, Mary ne-a convins să rămânem la ei la masă.

Mâna lui Stacy strânse cu atâta putere mânerul sacoșei de plastic încât își rupse o unghie. Iată deci că Paula îi lua locul și pe lângă Mary, prietena ei cea mai bună! Gândul acesta o scoase din sărite.

– Ah, foarte bine, murmură ea cu o voce gâtuită.

– Acum, ne întoarcem la fermă.

– Și noi.

Cu bună-știință, Stacy se asocia oarecum cu Travis, fără să-i pese de privirea ucigătoare a soțului ei.

– Bine, atunci pe curând.

Și Paula demară făcându-le cu mâna. Stacy făcu un efort ca să-i poată răspunde la salut printr-un gest natural.

Îl luă apoi pe Josh de mână și traversă strada. Travis mai întârzie o clipă pe trotuar ca să urmărească cu privirea mica mașină sport ce se îndepărta, apoi veni și el alături de ei.

– Când lui Cord îi intră în cap o idee, nu i-o poți scoate prea ușor, mormăi el.

Stacy știa că el făcea aluzie la legătura imaginară dintre ea și Travis pe care și-o închipuia Cord, dar nu făcu nici un comentariu. În fond, nu era nimic de spus.

Capitolul 11

Stacy zâmbi trist. Căpșorul brunet pe perna albă părea atât de liniștit, atât de fericit! Genele lungi și negre se odihneau pe obrajii aurii ai lui Josh. Protestase vehement până să vrea să se culce după-amiază, dar adormise înainte ca mama lui să sfârșească de citit prima pagină din cartea de povești.

Ieși închizând fără zgomot ușa în urma ei, gândindu-se că ar da orice ca să poată dormi și ea măcar o noapte, atât de liniștită și calmă ca un copil. Dar uneori chiar și copiii aveau coșmaruri...

În timp ce cobora scara, auzi cârjele lui Cord în vestibul. Încremeni când îl văzu apărând la picioarele scării, cu privirea ridicată spre ea, cu sprâncenele încruntate.

– Știi cumva unde este Travis? o întrebă el sec.

– Nu.

– Credeam că nu-l pierzi din ochi! zise el ironic.

– Tu crezi multe lucruri care nu sunt adevărate, îi replică ea reîncepând să coboare.

– Iar tu ești absolut inocentă, nu-i așa?

– Exact la fel ca tine!

– Ce vrei să spui? bombăni el.

– Ghicește singur.

Iritată că se lăsase antrenată într-o discuție stupidă plină de subînțelesuri, Stacy trecu prin fața lui ca să se ducă în salon. Dar Cord o apucă de braț și o făcu să se întoarcă.

– Nu fugi de mine!

– Cum aș îndrăzni? ripostă ea. Ar fi ceva de neconceput! Sunt una dintre proprietățile tale, nu-i așa? Mă ții lângă tine numai pentru că fac parte din decor, sau pentru a salva aparențele?

– În nici un caz pentru că faci parte din decor, îi replică el măsurând-o din cap până-n picioare. N-ai mai rămas decât piele și os. Te transformi în sperietoare.

Disprețul acesta pentru aspectul ei fizic o răni profund.

– Mă topesc de dragoste pentru tine.

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte ca ea să le poată reține.

– Te topești mai degrabă de dorința de libertate! Nu-i așa? Recunoaște, Stacy! Vrei să fii liberă, nu-i așa? Eliberată!

Strângându-și cârjele sub brațe el o apucă de mână, o strânse dureros și o scuturâ.

Eliberată de ce? gândi ea descumpănită. Eliberată de dragostea căreia el nu-i răspundea? Eliberată de chinul de a-și imagina ce făcea Paula și el când rămâneau singuri? De suferința unei inimi zdrobite?

– Da, da, da! strigă ea violent agitându-și în același timp capul pentru a nega.

El își crispă și mai mult degetele pe brațul ei, oprindu-i circulația. Stacy își simți degetele amorțindu-i. Și apoi dintr-o dată el îi dădu drumul, cramponându-se din nou de cârjele

sale. Stacy își lăsă capul în mâini și încerca să-și înăbușe suspinele care-i sfâșiau pieptul.

– Ți-am spus că nu te voi lăsa niciodată să pleci, zise el cu o voce ca un tunet într-o furtună amenințătoare. Dar îmi dau seama că făcând asta, ne distrugem amândoi. Tatăl meu a avut dreptate când a lăsat-o pe mama să plece. De ce să distrugă două vieți? Ești liberă, Stacy. N-am să te mai rețin.

– Ce... ce spui?

Își ridică pleoapele cu genele ude de lacrimi și încercă să descifreze expresia înghețată a chipului cu trăsături de granit. Cord repetă cu răceală:

– Am spus că ești liberă. Poți să pleci când vrei. Azi, mâine, chiar în clipa asta, nu-mi pasă.

Cu mare greutate, el se răsuci cu cârjele lui. Stacy rămase buimăcită, cu brațele atârnând. Niciodată, nici în visele ei cele mai sumbre, nu crezuse cu adevărat că soțul ei o va alunga.

Acum, el era întors cu spatele lui puternic spre ea. Cu pași lenți și târșâiți, el se îndrepta spre birou. Dar Stacy nu-l putea lăsa să plece astfel, fără să fie sigură de ceea ce vrusese el să spună.

Îl prinse de braț ca să-l oprească. El rămase imediat nemișcat și Stacy îi simți mușchii încordându-se sub mâna ei. Cord nici nu se întoarse.

– Ți-am acordat ceea ce voiai, mormăi el. Ce mai vrei?

– Eu... eu... vreau să știu dacă tu dorești într-adevăr acest lucru.

Pentru o clipă, Cord își încleștă maxilarele.

– Ești liberă să faci ce vrei, Stacy. Poți să pleci sau poți să rămâi.

Ea îi dădu drumul, mâna îi căzu pe lângă corp și-și

strânse pumnul până ce unghiile i se înfipseră în palmă. Se strădui să-și adune rămășițele de demnitate, și-și ridică trufaș capul.

– Spune-i... Mariei să-mi facă bagajele, murmură ea. O voi anunța unde să mi le trimită.

– Asta-i tot. Bine.

El porni din nou spre birou. Stacy îi urmări o clipă mersul greoi, apoi se întoarse și urcă în fugă scara. Își aruncă la repezeală câteva articole de toaletă într-un sac de voiaj și ieși grăbită din încăpere. Cord nu pomenise nimic de Josh și nici ea. Pleca, era de la sine înțeles, dar își va lua și fiul cu ea.

În camera copilului, Stacy aruncă vreo câteva lucrușoare de-ale lui în același sac de voiaj. După ce-l închise și-l puse jos lângă ușă, se aplecă peste pat ca să-l trezească pe Josh.

Copilul își frecă ochii și gemu ușor când ea îl scutură.

– Mi-e somn...

– Trebuie să te trezești acum. Plecăm.

Imediat, băiatul se ridică.

– Unde mergem?

Stacy ezită. Nu era momentul să-i spună acum adevărul, când voia să-l scoată din casă fără știrea lui Cord. Se hotărî să-l mintă doar pe jumătate.

– Plecăm într-o călătorie.

– Unde?

Ea habar n-avea dar nici n-o interesa.

– Ai să vezi, zise ea evaziv, străduindu-se să-l facă să creadă că este vorba despre o misterioasă aventură.

Îl luă de mână pe Josh și coborâră repede cu valiza. În birou domnea liniștea. Ea nu știa dacă soțul ei era înăuntru și nici nu se opri să vadă.

Ajunși afară, Josh ridică spre ea o față perplexă.

– Tata nu vine cu noi?

– Nu de data asta.

Cu inima strânsă, îl trase după ea și-l împinse în mașină.

Stacy ocoli aleea și acceleră fără să privească înapoi. Altfel, poate că n-ar fi avut puterea să plece.

În mintea ei era un adevărat haos, gândurile îi zburau în toate părțile, habar nu avea încotro să pornească.

Roțile mașinii ridicau nori de praf. Conducea reflex, fără să știe unde se duce, cu ochii uscați, plini de o suferință ce depășea lacrimile. Privea drept în față și nu vedea decât panglica dreaptă a șoselei. Nici măcar nu-și dădu seama când frână și când opri mașina.

– Mamă, de ce ne oprim aici? întrebă Josh.

Cu mâinile încleștate de volan, Stacy nu-i răspunse. Încerca să-și depășească starea de paralizie. Copilul insistă:

– Mamă, de ce am venit la Mary? Vine și ea cu noi în călătorie?

Casa lui Mary... Cuvintele copilului străpungeau ceața. Ca rătăcită, Stacy își întoarse capul spre casa în stil spaniol a familiei Buchanan. Ceva în ea se prăbușise. Dintr-o dată i se păru esențial să ajungă lângă prietena ei înainte ca acest „ceva“ s-o zdrobească de tot.

– Vino, Josh...

Opri motorul și coborî din mașină. Indiferentă față de buimăceala puștiului, merse ca un robot până la ușă și sună. Câteva clipe mai târziu, Mary îi deschise zâmbind.

– Stacy! Asta da, surpriză! exclamă ea bucuroasă. Hai, intră. Scuză deranjul din casă. Totul este întors pe dos. Eu tocmai făcea...

– Poți să ne primești? întrebă Stacy strângându-l mai tare pe Josh de mână.

Mary rămase cu gura căscată.

– Firește, dar...

– L-am părăsit pe Cord, o anunță Stacy cu o voce disperată.

– Ce! exclamă Mary. Dar... Fii serioasă, Stacy, nu se poate! Cum adică, l-ai părăsit? Și de ce?

Stacy se înfioră. Simți că o lasă picioarele. Un văl negru îi acoperi ochii. Nu mai putu răspunde la întrebare. Își pierdu cunoștința.

*

* *

Inconștiența o învălui într-un cocon protector, izolându-i mintea de durerea pe care nu o putea îndura. Din când în când, imaginea obsedantă a lui Cord venea să-i bântuie tenebrele. Se făcea că ea îl cheamă și el îi întorcea spatele cu un dispreț tăcut. Apoi totul se estompa.

Ultima oară când spectrul lui îi apăru, el o ținea de mână.

– Voi fi mereu alături de tine, Stacy, zicea umbra. N-am să te abandonez niciodată.

– Nu! Nu! strigă ea convinsă că este în continuare urmărită de o fantomă.

– Ssst, draga mea, liniștește-te, odinește-te, îi răspunse vocea cunoscută.

Apoi ea se cufundă din nou în neant. Căuta să se ascundă în colțurile cele mai întunecoase ale tenebrelor pentru a putea uita imaginea lui Cord.

Multă vreme Stacy rămase în siguranță în vidul din jurul ei, la adăpost de forțele exterioare. Apoi, o mână îi ridică brațul și o readuse la realitate. Clipi des și deschise ochii.

– Te-ai hotărât să revii printre noi, Stacy? o întrebă o voce afectuoasă.

Ea își încruntă sprâncenele. Nu era vocea lui Cord. Și

când deschise ochii în sfârșit, nu văzu chipul lui iubit, ci fața lui Bill Buchanan. Îl privi fără să înțeleagă ce se petrece, în timp ce el îi lua pulsul.

– Ce... ce s-a întâmplat? murmură ea vag.

– Te-ai prăbușit pur și simplu, îi răspunse doctorul. Așa cum ți-am prezis de altfel.

– Nu înțeleg.

– Erai epuizată. Și cum tu refuzai să-i dai corpului tău odihna pe care ți-o cerea, și-a luat-o singur. De aceea ți-ai pierdut cunoștința.

O mișcare ușoară în dreptul ferestrei îi atrase atenția, și inima lui Stacy începu să bată cu putere când îl văzu pe Cord, sprijinit în cârjele sale.

– Tu ce cauți aici? șopti ea, cu inima șovăind între teamă și speranță.

Bill Buchanan îi privi pe amândoi, și până la urmă i se adresă lui Cord.

– Vă las singuri două minute. Dar nu mai mult. Stacy are încă nevoie de multă odihnă.

Cord dădu scurt din cap. O liniște apăsătoare se lăsă în încăpere după ce doctorul ieși.

– Ce faci tu aici? repetă Stacy și imediat găsi ea însăși răspunsul la întrebare. Ai venit să-l iei pe Josh, nu-i așa? De asta ai venit?

Cord se apropie încet de pat. Chipul lui era o mască de nepătruns.

– Mary mi-a telefonat ca să-mi spună ce s-a întâmplat. Încă mai sunt soțul tău. Am venit să mă asigur că totul este în ordine.

– De ce te-ar interesa? murmură ea întorcându-și capul pe pernă.

– N-am încetat să-mi fac griji pentru tine, îi răspunse el cu un fel de nerăbdare.

Stacy îl crezu. Poate că încetase s-o mai iubească, dar împărțiseră prea multe lucruri împreună pentru ca să nu-i mai pese de ea. Suspină, ușor înfiorată.

– N-ai să mi-l iei pe Josh, nu-i așa?

– Nu, n-am să ți-l iau pe Josh... Tu o să mai ai nevoie de odihnă. Poți să te întorci la fermă până când te vei simți mai bine.

– N-am să mă întorc! strigă Stacy, respingând perspectiva de a-i vedea din nou pe Cord și Paula împreună.

– Foarte bine. Eu trebuie să mă întorc acum. Sunt o mulțime de lucruri de făcut.

– Înțeleg... Mâine are loc vânzarea la licitație a cailor...

– Ai fost mult timp inconștientă, Stacy. Licitația are loc astăzi, chiar în acest moment.

Stacy fu uimită să afle că fusese atât de mult timp inconștientă. Cord deschise ușa și întoarse capul.

– Ne vedem mai târziu, zise el.

– Nu. Este inutil să te mai întorci.

Pentru Stacy, grija lui Cord pentru sănătatea ei însemna prea puțin când ea îi dorea atât de mult dragostea. Refuza să se mulțumească doar cu firimituri.

– Cum vrei. Am să-i spun lui Josh că te-ai trezit. Era îngrijorat.

Ușa se închise și Stacy își băgă capul în pernă. Închise ochii și-și înghiți lacrimile. Odihnă, îi ordonase Bill. I se părea că îi va fi imposibil să și-o găsească și totuși, în câteva minute, corpul ei epuizat se cufundă într-un somn adânc.

O trezi zgomotul făcut de deschiderea ușii. Printre gene, privi cine o trezea din binefăcătoarea ei uitare. Când o recunoscu pe Paula, simți că se enervează.

– Cum te mai simți? o întrebă tânăra femeie cu un zâmbet compătimitor.

Stacy nu-i luă în seamă întrebarea.

– Ce cauți aici?

„Să pună sare pe rană, fără îndoială“, gândi ea iritată.

– I-am adus lui Josh câteva lucrușoare. Dar voiam mai ales să știu cum te simți.

– Pleacă! Ai făcut deja destul rău! Doar dacă n-ai venit cumva să-ți savurezi victoria?

– Nu înțeleg.

– Încetează să mai joci teatru, Paula. Știi foarte bine că vorbesc despre Cord. L-ai vrut, îl ai. Acum pleacă!

O tăcere grea urmă acestei izbucniri. Și apoi Paula înaintă în încăpere, cu o expresie perplexă și furioasă totodată.

– Nu-mi place ce insinuezi, Stacy. Mary mi-a spus ceva de nu știu ce prostie pe care ai apucat s-o rostești ieri, înainte să leșini, cum că-l părăsești pe Cord. Nu-i adevărat, nu-i așa?

– Ba da. Este perfect adevărat. Acum este al tău.

– Admirabil! exclamă Paula. Vrei într-adevăr să spui că ți-ai părăsit soțul din cauza mea?

– Nu-ți închipui totuși că am să rămân când voi doi gângureați tot timpul? Am și eu mândria mea!

– Gânguream? Eu și Cord?

– V-am văzut! zise Stacy acuzator, exasperată de aerul nevinovat al Paulei. Râdeați, vă zâmbeați complice, împărtășeați mici glume știute doar de voi doi.

– N-ai nimerit-o deloc, draga mea, o asigură Paula dând din cap. Nu neg că aș da orice pe lume ca să am o legătură cu soțul tău, pentru că este adevărat. Dar mă împiedică două lucruri. Primul este că eu țin foarte mult la tine și te apreciez, iar al doilea, cel mai important, este că eu și Cord nu suntem decât foarte buni prieteni. Dacă îmi ierți această expresie comună, el mă consideră ca pe o soră.

– Nu te cred.

– Cord este bărbatul unei singure femei, și acea femeie ești tu, Stacy.

Lui Stacy îi veni dintr-o dată amețeală. Era oare posibil?

– Dar el a spus... credeam că...

– De ce dovezi mai ai nevoie? Nefericitul de el n-a plecat o clipă de la căpătâiul tău. Mary mi-a zis că parcă era posedat, stătea lângă patul tău și te privea fără încetare!

Așadar, ea nu visase? Nu fantoma lui Cord o bântuise în tot timpul cât fusese inconștientă? El fusese într-adevăr aici! Ca rătăcită, își duse o mână la frunte.

– Dar... Atunci de ce mi-a zis să plec?

– Fără îndoială pentru că el credea că asta vrei tu. Cu siguranță nu pentru că nu te-ar mai fi iubit. Dimpotrivă. Te iubește prea mult ca să te păstreze împotriva voinței tale.

Era posibil? După discuția aceea, ea nu mai putuse să-l convingă deloc pe Cord de atașamentul ei față de fermă. Cord crezuse că, la fel cum făcuse mama lui odinioară, și ea voia să fugă. Și continua să creadă că ea îl iubea pe Travis!

Aruncă de pe ea cuvertura și vru să se ridice din pat, dar o cuprinse amețeala și căzu la loc. Paula se repezi spre ea.

– Ce faci? Ești încă prea slăbită, ce naiba!

– Trebuie să mă întorc la fermă. Trebuie să-l văd pe Cord!

– Te înțeleg că vrei să pui lucrurile la punct, dar...

Ușa camerei se deschise brusc și Cord intră, abia folosindu-se de cârje. Inima lui Stacy tresări de bucurie. Se ridică puțin și întinse spre el brațele în timp ce Paula se retrăgea discret.

– Cord!

El se opri înainte să ajungă la ea, și ochii lui sumbri îi examinau fața lividă. În spatele lui, o altă siluetă apăru în prag.

– Tocmai am vorbit cu Travis, aici, și el spune că...

Stacy bănui ce putuse să spună Travis. Era evident că reușise să-l convingă pe Cord că se înșelase în privința lor și de asemenea să-i explice că ea însăși crezuse într-o legătură a lui cu Paula. Ea îl întrerupse râzând.

– Și eu, tocmai am vorbit cu Paula.

Într-o clipă, el ajunse la pat și se așeză, strângând-o pe Stacy în brațe.

– Așadar este adevărat, murmură el acoperindu-i cu sărutări fața și gâtul. Mă iubești?

– Te iubesc, gemu ea.

Cord o strânse și mai tare la piept, apoi ridică privirea ca să-i contemple fața iluminată de dragoste. În ochii lui negri ardeau flăcările unei tandre adorații, amestecată cu iubire pătimașă.

– N-aș fi crezut niciodată că voi putea să te iubesc mai mult decât te-am iubit atunci când ne-am cunoscut, șopti el numai pentru ea. Și totuși asta mi se întâmplă acum, iubirea mea.

Stacy se înfioră de extaz. Inexorabil, buzele ei se apropiau de gura senzuală a lui Cord. Cu o mână tremurândă, îi mângâie maxilarul puternic.

– Ah, Cord... Cord, șopti ea.

El îi luă mâna și-i sărută rând pe rând vârfurile degetelor.

– Am fost un prost, am fost orb la atâtea lucruri! Vei putea vreodată să mă ierți pentru cuvintele dureroase pe care ți le-am spus?

– Deja am făcut-o, dragostea mea.

– Te iubeam atât de mult încât nu puteam suporta gândul că rămâneai lângă mine doar din milă, doar pentru că eram infirm... murmură el întunecându-se la amintirea certurilor lor amare. De fiecare dată când te apropiai de

mine îmi era greu să cred că o făceai din dragoste. De aceea te respingeam, voiam să te rănesc și de fiecare dată când reușeam, sufeream la fel de mult ca tine.

Stacy își strecură o mână sub cămașa lui Cord, îi simți căldura trupului, îi mângâie pieptul puternic. Apoi își dădu capul pe spate, cu buzele umede întredeschise.

Nici unul nici celălalt nu auzi ușa închizându-se discret în urma lui Travis și a Paulei.

– Încearcă și acum să mă respingi, iubirea mea, murmură Stacy cu o voce transformată de pasiune.

Pentru o fracțiune de secundă, simți sub degetele ei cum inima lui Cord încetă să mai bată. Și apoi el o respinse, dar înspre pernă, în timp ce gura lui punea stăpânire pe buzele ce i se ofereau.

– Mamă! se auzi de pe culoar strigătul lui Josh.

Stacy se mișcă ușor, protestând slab sub sărutul fierbinte, dar Cord zâmbi și murmură lângă buzele ei:

– Lasă că are grijă Mary de el o vreme. Este și ea măritată și înțelege ce se întâmplă.

Într-adevăr, Stacy auzi imediat vocea lui Mary în spatele ușii. Atunci, își înlănțui brațele pe după gâtul soțului său, fără rețineri, cu toată dragostea ce o ținuse închisă în sufletul ei atâta vreme.

Sfârșit